

Nakladatelství

ARGO

Ediční plán 2018
jaro/léto

duben 2018 – říjen 2018

OBSAH

<i>Slovo nakladatele</i>	3
Nejočekávanější tituly	4
Beletrie mimo edice	20
Česká beletrie	52
AAA – Edice angloamerických autorů	59
Filmová řada	63
Thrillery a detektivky	66
Romány nejen pro ženy	74
Sci-fi a fantasy	77
Komiks	89
Literatura pro děti a mládež	95
Edice Mýty, pohádky a legendy	100
Populárně naučná, odborná a historická literatura	101
Mimo edice	102
Edice Polární záře	105
Edice Aliter	106
Edice Ecce Homo	107
Edice Historické myšlení	110
Edice Každodenní život	114
Edice Memoria medii aevi – Paměť středověku	117
Historie mimo edice	118
Abecední seznam autorů	120

Vážení čtenáři,

je nám potěšením nabídnout vám další ediční plán. Loni jsme jen velmi těsně nepokořili hranici dvou stovek titulů za rok. Uvidíme, jak dopadne rok 2018, který bude opět nabit kvalitními tituly a literárními akcemi.

Ještě v únoru navštívil Českou republiku dánský spisovatel Peter Høeg, takže čeští fanoušci měli konečně po letech příležitost nechat si podepsat jeho knihy, včetně Citu slečny Smilly pro sněh. Ještě před Světem knihy přijíždí představit svůj román 1352 V plamenech Phillippe Favre.

Jarního knižního čtvrtku se zúčastní i oceňovaná spisovatelka Lisa McInerneyová, jež přijíždí podpořit novinku jménem Nádherná kacířství.

Dalším titulem, který k této akci vydáváme, je knižní rozhovor s Dagmar Peckovou Dítě štěstěny, jehož autorem je Lukáš Kuta. Třetí představovanou knihou budou Falešné hranice, Příběhy akce „Kámen“ 1948–1951 Václavy Janděčkové.

Hostem letošní Noci literatury bude náš oblíbený britský autor Gavin Extence a David Foenkinos, kterému na jaře vychází v Argu již třetí kniha – tentokrát z vydavatelského prostředí Záhada Henriho Picka. Hned po ní vypukne Svět knihy, na který letos přijede polská autorka Elżbieta Cherezińska, aby představila svůj skvělý román Hra o kosti, který jsme vydali již na podzim minulého roku. Opět v Česku přivítáme komiksového kreslíře Reinharda Kleista. A jako hlavní host veletrhu přislíbil účast i izraelský spisovatel Dror Mišani.

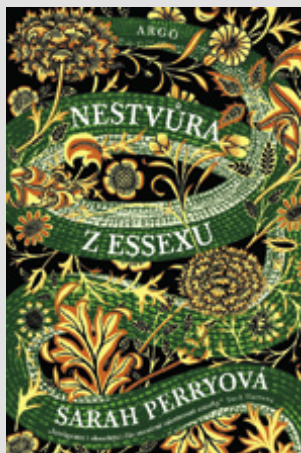
Pro nakladatelství bude stejně jako vloni vyvrcholením sezóny festival Colours of Ostrava, kde budeme mít v rámci přidruženého Meltingpotu svou vlastní stage. Účast přislíbila celá řada zahraničních i českých autorů, jmenovitě třeba Barbara Wintonová, Michel Faber, James Shapiro, Dominique Moisi, Thomas Olde Heuvelt, James Kakalios, Marcelo Luján, Miloš Urban, Martin Hilský a další.

Na konci září nás společně čeká nová akce v „knižním kalendáři“. PragueCon je akce určená všem fanouškům fantastiky a Argo zde bude také kvalitně zastoupeno, a to nejen svými českými autory. Hlavním hostem bude Ben Aaronovitch, který přijede podpořit vydání svého komiksu Noční kouzelnice. Další akce spadají do dalšího pololetí, a tím i do dalšího edičního plánu. Doufáme, že se nad naši produkci budete i nadále skvěle bavit.

Vaše Argo

SARAH PERRYOVÁ

Sarah Perryová se narodila v r. 1979 v anglickém hrabství Essex a byla vychovávána v přísném duchu baptizmu. Na univerzitě vystudovala angličtinu a tvůrčí psaní. První román *After Me Comes the Flood* jí vyšel v r. 2014 a získal si jak nominace na několik literárních cen, tak mezinárodní uznání. Tento úspěch byl ještě umocněn dalším románem *Nestvůra z Essexu* (*The Essex Serpent*, 2016), který se stal bestsellerem a knihou roku největší anglické sítě knihkupectví Waterstones. Navíc byl nominován na literární ceny Costa Award, Baileys Women's Prize, International Dylan Thomas Prize a další. Vyšel v 11 jazycích a na rozhlasové stanici BBC jej vysílali jako četbu na pokračování. Sarah Perryová žije v Norwichi a pracuje na svém třetím románu.

Nestvůra z Essexu

Přeložila Michaela Konárková

Londýn 1893. Když mladá Cora Seaborneová ovdoví, je to pro ni spíš úleva než rána. Nešťastné manželství i život ve městě ji ubíjely (někdy až příliš doslovně), a tak pro ni pobyt na venkově v Essexu, uprostřed přírody, o níž se odjakživa zajímala, představuje novou naději na světlejší zítřky. A opravdu, pobřežní vesnici Aldwinter si hned zamiluje a najde přátele v místním pastorevi Williamu Ransomovi a jeho rodině. Idylku však naruší zvěsti o návratu legendární nestvůry, obřího hada, jenž přichází z moře a požírá vesničany. Zatímco Cora doufá, že nalezne nový živočišný druh a vyslouží si cedulku v muzeu, pastor Ransome vidí v těchto zvěstech bludařství a odklon od pravé víry, proti nimž je třeba bojovat.

Nestvůra z Essexu je román o svobodě, poznání, přátelství a lásce, o ideálech a vysokých cílech i o protikladech, které se přitahují.

Waterstones Book of the Year 2016
Sunday Times number one bestseller
Shortlisted for Costa Book Award
iTunes Book of the Year 2016

” Ukázka:

William Ransome kráčet bez kabátu po návsí, když tu uviděl, že se k němu blíží Cora. Už z dálky okamžitě poznal, že je to ona: měla chlapecký krok, v jednom kuse se zastavovala a zkoumala něco v trávě nebo si něco strčila do kapsy. Nízké slunce jí osvětlovalo rozpuštěné dlouhé vlasy. Když ho uviděla, usmála se a zamávala mu na pozdrav.

„Dobré odpoledne, paní Seaborneová,“ pozdravil ji.

„Dobré odpoledne, reverende,“ odvětila Cora. Odmlčeli se a usmáli se na sebe, pozdravy nebrali vážně, jako by od jejich prvního setkání už uplynuly dlouhé roky a takovéto zdvořilosti působily nepatřičně.

„Odkud jdete?“ zeptal se, neboť viděl, že musela ujít pěkný kus cesty: kabát měla rozepnutý, košili u krku mokrou a posetou kousky mechu a v ruce držela stéblo kerblíku.

„Ani nevím. Už dva týdny jsem obyvatelkou Aldwinteru, ale pořád je pro mě záhadou!

” „*Nestvůra z Essexu* je román, který si vychutnáte: inteligentní i okouzující dílo z pera ohromně talentované autorky.“

Sarah Watersová

„Historický román s hlubším poselstvím (...) Sarah Perryová píše skvěle a zaslouží si pozornost.“

Bookseller

„Kdyby se Charles Dickens s Bramem Stokerem spojili, aby napsali velký viktoriánský román, těžko říct, jestli by *Nestvůru z Essexu* předčili. Nikdy se to nedozvíme, ale svou teprve druhou knihou se Sarah Perryová etablovala jako jedna z nejlepších anglických prozaiků současnosti.“

John Burnside

Šla jsem na západ, to vím. Koupila jsem si tam mléko, nejlepší, jaké jsem kdy pila; vkročila jsem na pozemek nějakého nóbl domu a vyplašila bažanty. Spálila jsem si nos – podívejte! – a zakopla jsem o nějaký plůtek a rozbila si koleno.“

„To byl nejspíš Conyngford Hall“ – k jejím zraněním se nevyjádřil. „Byl to dům s věžičkami a smutným pávem v kleci? Máte štěstí, že vás nezastřelili v domnění, že jde o pytláka.“

„Takže nějaký zlý statkář? Měla jsem toho páva pustit na svobodu.“ Tíše si ho prohlížela. Faráře nepřipomínal ani zdaleka: košile vytažená z kalhot a na manžetách odrbaná, za nehty měl špínu. Jeho hladká nedělní tvář ustoupila krátkému vousu a na místech, kde mu po ovčím kopytu zbyla zakroucená jizva, mu vousy nerostly vůbec.

„Nejhorší ze všech! Zkuste si na jeho panství chytit zajíce a do snídaň už vás bude mít ve svých spárech.“

Brzy zjistili, že mají stejné tempo, a dokonce i stejný krok.

Připravujeme:

Po mně potopa

Knihkupec John Cole, podivínský samotář ve středním věku, jednoho dne uprostřed dlouhé vlny veder zavře krám a vydá se na neohlášenou návštěvu za bratrem. Cestou se ale auto porouchá, John se ocitne pod nemilosrdnými paprsky slunce v neznámé krajině a musí se vydat pro pomoc k osamocenému stavení. Jaké je však jeho překvapení, když jej tam uvítají jako dlouho očekávaného hosta, mají pro něj připravený pokoj i prostřený stůl. Co je to za zvláštní komunitu a co mají společného s věží u jezera?

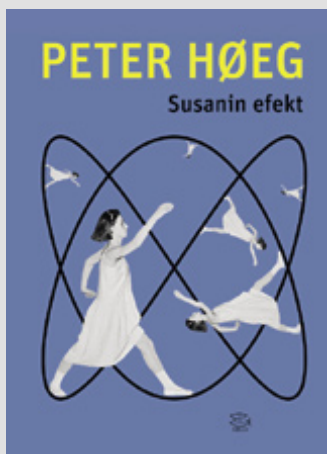

PETER HØEG

Peter Høeg se narodil roku 1957 v Kodani. Na tamní univerzitě vystudoval literární vědu a poté se živil mimo jiné jako tanečník, stevard na luxusních jachtách a učitel tělocviku. V roce 1988 debutoval románem *Představy o dvacátém století*, který v Dánsku vzbudil značnou pozornost a získal svému autorovi několik literárních cen. V roce 1990 následovala sbírka povídek *Příběhy jedné noci*, která v Argu vyšla již ve dvou vydáních. Roku 1992 dosáhl Peter Høeg celosvětového úspěchu románem *Cít slečny Smilly pro snůh*.

V roce 1993 mu vyšel román *Až nadejde čas*, který v Dánsku vyvolal bouřlivé reakce, protože autor v něm nemilosrdně líčí temné stránky tamějšího školství. Další román, ekologickou moraliťu Kvinden og aben (*Žena a opičák*) z roku 1996, kritika strhala a autor se na deset let odmlčel. Roku 2006 vydal fantastický filozofický thriller *Tichá dívka* a přízeň širokého čtenářského publika si znovu získal v roce 2010 románem *Děti chovatelů slonů*. Jeho zatím posledním dílem je román *Susanin efekt*, jenž v češtině vychází na jaře 2018.

Høegovy knihy byly přeloženy do více než třiceti jazyků, v České republice je vydává exkluzivně nakladatelství Argo.

Susanin efekt

Přeložil Robert Novotný

Skandinávská kriminálka, jak má být, od jednoho z jejích knížíat, autora bestselleru *Cít slečny Smilly pro snůh*. Zde se však do tradičně temného žánru, nepostrádajícího scény nepopsatelného násilí a ještě lepšího sexu, míchá i politická fantasy a černý humor. Susan Svendsenová má totiž jednu nevšední schopnost: umí kohokoli přimět k tomu, aby jí vyzradil své největší tajemství a nejryzejší přání. Na cestě po Indii se jí to však nevyplatí a teď jí hrozí vězení (indické...). Dostane nabídku od jistého vysoce postaveného člověka, který jí umožní okamžitý návrat do Dánska, pokud mu ovšem vyjde vstříc v jednom supertajném mezinárodním komplotu.

” Ukázka:

Když jsem očima poprvé spočinula na Labanově obličeji, zčásti se skrýval za dvanácti kily čerstvě vykopaných brambor, které mu Andrea Finková dala oškrabat.

Bylo mi devatenáct, Andreu Finkovou jsem znala půldruhého roku a tou dobou ještě býval její domov otevřený a společenský.

Ale večere, na které do svého bytu za zásluhy zvala, nepatřily k takovým, kde člověk odevzdá kožich sluhovi, posadí se k bohatě prostřenému stolu, položí si na klín naškrobený damažkový ubrousek a začne se ládovat.

Andrea Finková zvala lidi na půl pátou odpoledne, v hale jim vrazila zástěru a odvedla je dolů do přípravný, kde na podlaže stálo kolečko plné neočištěného pórku a na stole ležela čtvrtka telete a plavala ve vlastní krvi. Vedle těch dvanácti kil čerstvě vykopaných brambor, co zrovna škrábal Laban Svendsen.

Jazyk nemá žádné výstižné obraty pro to, co se ve mně stalo, když jsem ho spatřila.

Svým způsobem bych řekla, že jsem ho poznala. Aniž jsem ho kdy předtím viděla.

Někdy poznání nemá nic společného s tím, jestli se dotyční viděli už dřív. V některých případech, jako tehdy, je to chmurný pocit, že člověk je obětí nevysvětlitelné důvěrnosti, která existuje už předem a jejíž původ nelze stanovit.

Otočila jsem se a chtěla jsem zdrhnout, ale Andrea Finková stála za mnou. Podala mi škrabku a dostrkala mě ke stolu naproti Labanovi. Byla jsem lapená.

Šlo o malé brambory s tlustou slupkou. Se strupy a spoustami černých oček, která na mě hleděla s neblahými tušenými a musela se vydlobovat. Ve studené vodě nám zčervenaly a znecitlivěly ruce. Stáli jsme proti sobě a pracovali bez jediného slova.

Pak se přiblížila mladá dívka, možná šestnáctiletá, byla to jedna ze servírek, na sobě měla uniformu. V Andreu Finkové by se člověk neměl mýlit; že hosté sami museli vařit, to nemělo co dělat s tím, že by chtěla ušetřit peníze, ona kolem sebe vždycky měla hodně služebnictva. A to v laboratořích i v bytě za zásluhy.

Laban se k dívce otočil.

„Když mi bylo osm, spáchala moje máma sebevraždu,“ řekla. „Už na to tak často nemyslím. Ale měla jsem pocit, že bych vám to měla říct. Cítím k vám důvěru.“

Laban na ni zíral. Od okraje mého zorného pole se pomalu blížili lidé. O tom, co se chystá, jsem něco věděla, ale přesto to šlo rychleji, než jsem čekala.

K Labanovi se naklonila starší žena, tvář v tvář dívce.

„Promiňte. Směla bych něco říct? Zrovna mi konstatovali prolaps disku. U pátého obratle. Strašně se bojím, abych neskončila na vozíčku.“

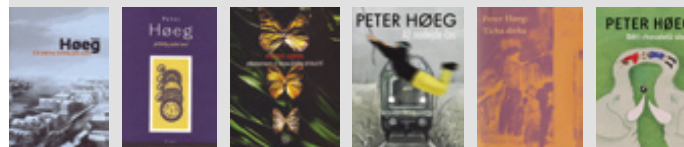
Hádala jsem, že Laban je o pár roků starší než já. Bylo ale zřejmé, že už za sebou má dlouhá léta cviku v tom, jak se vyrovnávat s pozorností okolí. Avšak to, co se rozvíjelo okolo nás, bylo něco jiného.

„Vystřelují vám bolesti do nohou?“

To se přidal jeden známý lékař a výzkumník mozku.

Již vyšlo:

Cít slečny Smilly pro snůh,
Příběhy jedné noci,
Představy o dvacátém století,
Až nadejde čas, *Tichá dívka*,
Děti chovatelů slonů

MARGARET ATWOODOVÁ

Margaret Eleanor Atwoodová se narodila 1939 v Ottawě. Za svou tvorbu po zásluze získala početná literární ocenění včetně ceny Franze Kafky a je považována za nejvýznamnější kanadskou spisovatelku současnosti. Publikovala více než pětatřicet knih, z nichž nejznámější je patrně *Příběh služebnice* (Argo 2017), který se stal předlohou k filmovému zpracování i úspěšné seriálové adaptaci. K nejvýraznějším dalším románům pak zejména patří *Žena k nakousnutí*, *Slepý vrah* či *Přežívá nejsmutnější*.

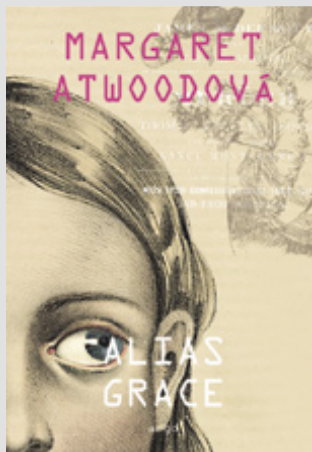
Photo © J. Allen

Alias Grace

Přeložil Petr Pálenský

Historický román *Alias Grace* je založen na skutečných událostech, vraždách Thomase Kinneara a Nancy Montgomeryové, z nichž byla obviněna mladičká služebná Grace Marksová a sluha James McDermott. Za mladou Grace, trpící ztrátou paměti, přijíždí do věznice po deseti letech mladý psychiatr Simon Jordan, aby se v ní pokusil vzkřísit pohřbené vzpomínky a zjistil, jestli zločin skutečně spáchala. Během dlouhých rozhovorů hledá cestu do její paměti skrz sny a dotazy na dětství strávené v Irsku, odkud se celá rodina přesunula do Kanady za lepším životem. Přes původně čistě profesionální zájem o Gracin případ se postupně zaplétá do jejího příběhu. Gracino vyprávění i Jordanovy životní peripetie se odehrávají v kulísách Kanady první poloviny 19. století.

Propracovaný historický román patří mezi nejdůležitější a nejčtenější díla Margaret Atwoodové – v roce 2017 podle něj natočila společnost Netflix oceňovaný televizní seriál.

Již vyšlo:
Příběh služebnice

” Ukázka:

Měli jsme spát v podpalubí, v nákladovém prostoru, jak tomu říkali, kam se sestupovalo po umaštěném žebříku a který byl celý zastavěný lůžky. Byly to tvrdé hrubé dřevěné fošny nevalně stlučené k sobě, 180 centimetrů dlouhé a 180 centimetrů široké, každá pro dvě osoby nebo tři až čtyři děti, a to ve dvou úrovních nad sebou, mezi nimiž bylo tak málo prostoru, že jste se do něj tak tak vmáčkli. Když jste spali na dolním lůžku, nemohli jste se ani posadit, a pokud jste to zkusili, praštili jste se hlavou o lůžko nad vámi; a pokud jste byli na horním lůžku, hrozil vám pád z větší výšky. Byli jsme tam nacpaní jako sardinky, bez oken a jakýchkoli větracích otvorů, kromě průřezů v palubě. Vzduch tu byl už značně vydýchaný, ale to nebylo ještě zdaleka nic proti tomu, co mělo přijít později. Museli jsme co nejrychleji skočit po nějakém lůžku a položit si na ně svoje věci, byla kolem toho příšerná strkanice a tlačení a já se hlavně snažila, abychom zůstali pohromadě, aby děti v noci nebyly samy vyděšené někde daleko stranou od nás.

Vypluli jsme v poledne, když bylo vše naložené. Jakmile zvedli můstek a už nebylo cesty zpátky na pevnou zem, svolali nás zvonem kvůli proslovu kapitána; měl ošlehanou tvář a byl to Skot z jihu. Řekl nám, že se musíme řídit pravidly, která na lodi platí, a že se nesmí rozdělovat žádný oheň a veškeré jídlo nám uvaří lodní kuchař, pokud ho přineseme, jakmile zazní zvon; a ne-

smí se kouřit dýmka, zvlášť ne v podpalubí, jelikož by to mohlo způsobit požár, a ti, kdo se neobejdou bez tabáku, ať ho žvýkají a vyplivují. A také se nesmí prát prádlo, s výjimkou dní, kdy k tomu bude příhodné počasí, což bude na jeho posouzení; neboť kdyby byl silný vítr, odnesl by nám šaty do moře, a kdyby přšelo, nákladní prostor by byl v noci plný vlhkého zapařeného prádla a prý nás ujišťuje, že něco takového bychom si rádi nechali ujít.

Také se nesměly bez povolení vynášet na palubu k větrání žádné lůžkoviny a všichni museli poslouchat rozkazy kapitána, prvního důstojníka a všech ostatních, jelikož na tom závisela bezpečnost lodi; v případě porušení disciplíny by bylo nutné zavřít dotyčného na samotku, proto kapitán doufal, že nikdo nebude v pokušení zkoušet jeho trpělivost. Dále nemělo být trpěno ani pití alkoholu, opilec by mohl spadnout do moře; jakmile budeme na břehu, můžeme se prý opít podle libosti, ale na jeho lodi nikdo pít nebude; a v zájmu naší bezpečnosti nemělo být povoleno ani chodit v noci nahoru, protože bychom mohli přepadnout přes palubu. Bylo zakázáno odvádět námořníky od jejich povinností a uplácet je kvůli jakýmkoli službám; kapitán má oči i vzadu, a kdyby se o to někdo pokusil, okamžitě by se to dozvěděl. Jeho muži můžou potvrdit, že u něj platí tvrdá disciplína a na otevřeném moři kapitánovo slovo rovná se zákon.

Pro případ nemoci byl na palubě lékař, ale na moři prý bude špatně většinu z nás, dokud si žaludek nezvykne. (...)

” „*Alias Grace* uhání kupředu tempem komerčního románu a má sílu budoucí klasiky.“

Washington Post Book World

„Ať už je Grace z pera Margaret Atwoodové zloduška, nebo oběť, vždycky je to fascinující společnice.“

People

NATHAN HILL

Nathan Hill se narodil roku 1976 v Cedar Rapids v Iowě, v dětství scestoval kvůli otcově zaměstnání v řetězci Kmart celý americký Středozápad. Už od základní školy chtěl být spisovatelem a psal vlastní gamebooky. Vystudoval anglickou literaturu a novinářinu na Iowské univerzitě, vydal několik povídek časopisecky. Pokusil se prorazit u agentů v New Yorku, ale když mu ukradli počítač, na kterém měl uloženy tři roky práce, začal od píky a během devíti let napsal *Střih*, mohutný, mnohvrstevnatý román o současné Americe, jejích traumatech, konzumu a popkultuře.

Střih

Přeložila Johana Lanczová

Samuel Anderson je v krizi. Učí sice literaturu na univerzitě, ale dluží nakladateli román, za který už dostal zaplacen, ale nenapsal z něj ani čárku, marní čas hraním počítačových her a nechal si uniknout životní lásku. K tomu všemu se ještě trápí prastarou křivdou: když mu bylo jedenáct, utekla jeho maminka od rodiny.

Nyní se však dlouho ztracená matka vrací z nečekaného směru – všechna média dokola propírají senzační zprávu: „Neznámá žena zaútočila na republikánského prezidentského kandidáta Packera kamením! Kdo je to a proč to udělala?“ Když Samuel dostane vzápětí ultimátum, aby sepsal matčin životní příběh, a dostal tak smlouvu s nakladatelem, nezbyvá mu než předložené podmínky přijmout.

Široce rozmáhlý román Nathana Hilla je emocionálním putováním jak po mapě Ameriky šedesátých let 20. století, tak po současném světě univerzit, konzumu, médií a popkultury. Důvtipně vystavěné vyprávění sršící vtípem přivede nezralého hrdinu k dickensovsky šokujícímu odhalení – *Střih* je velký ambiciózní americký román a hluboký čtenářský zážitek v jednom.

” Mnohvrstevnatý román, který s humorem odhaluje mnohé rozpory současných Spojených států amerických.

” Ukázka:

Jednou odpoledne se na několika zpravodajských serverech téměř současně objeví titul: GUVERNÉR PACKER NAPADEN!

O pár chvil později zprávu převezme televize, vysílání rozčíslne logo Mimořádného zpravodajství, moderátor se vážně zadívá do kamery a řekne: „Podle našich zpravodajů v Chicagu byl právě napaden guvernér Sheldon Packer.“ A to je na nějakou dobu všechno, všichni vědí jen to, že ho někdo napadl. A na pár závrtných minut má každý v hlavě jenom dvě otázky: Je mrtvý? A: Je to na videu?

První informace přichází od reportérů na místě, kteří jsou na telefonu připojení do živého vysílání. Packer prý v chicagském Hiltonu řečnil na slavnostní večeri. Pak si to se svou svitkou namířil přes park Generála Granta, rozdával úsměvy na všechny strany, líbal dětičky, zkrátka předváděl všechny typické populistické předvolební triky, když vtom na něj najednou zaútočila osoba v davu, nebo skupina osob.

„Jak to myslíte, zaútočila?“ ptá se moderátor. Sedí ve studiu s nablýskanými černými podlahami a červeno-bílo-modrým nasvícením. Obličej má hladký jako fondánovou polevu. Za ním sedí lidé u stolů a zřejmě pracují. Pokračuje: „Mohli byste útok popsat?“

„Přímo teď vím vlastně jen to,“ říká reportér, „že se házelo nějakými věcmi.“

„Jakými věcmi?“

„To v tuto chvíli není jisté.“

„Zasáhla některá z těch věcí guvernéra? Je zraněn?“

„Myslím se, že ano, zasáhla.“

„Viděl jste útočníky? Bylo jich mnoho? Těch, co házeli?“

„Byl tam velký zmatek. A taky křik.“

„Ty věci, kterými se házelo, byly velké, nebo malé?“

„Řekl bych, že asi dost malé na to, aby se daly hodit.“

„Byly větší než baseballové míčky?“

„Ne, menší.“

„Takže byly velké jako golfové míčky?“

„To bude přesnější.“

„Byly ostré? Byly těžké?“

„Všechno se to seběhlo dost rychle.“

„Byl to předem připravený útok? Nebo šlo o spiknutí?“

„Všichni si klademe podobné otázky.“

Grafici vyrobí logo: *Teror v Chicagu*. To přisvíští na místo vedle moderátorova ucha a zaťepotá se jako vlajka ve větru. Ve zprávách ukáží na obří televizi s dotykovou obrazovkou mapu parku: stalo se běžným prvkem moderního zpravodajství, že někdo v televizi komunikuje za pomoci další televize, stojí před ní a ovládá obrazovku prsty a přibližuje a oddaluje obraz v extra vysokém rozlišení. Celé to vypadá fakt stylově.

Zatímco moderátoři čekají, až se objeví nové informace, diskutují o tom, zda incident posílí, nebo oslabí guvernérovy šance v boji o prezidentské křeslo. Usoudí, že posílí, jelikož jeho jméno zná jen málokdo s výjimkou příznivců z řad fanatických konzervativních evangelikálů, kteří jeho kroky ve funkci guvernéra Wyomingu prostě zbožňují – otevřeně zakázal potraty, požadoval, aby děti i učitelé každé ráno před Slibem věrnosti vlajce veřejně odříkávali Desatero, angličtinu ustanovil jako oficiální a jediný soudní jazyk Wyomingu a zakázal komukoli, kdo ji plyně neovládá, vlastnit nemovitost. Také povolil nošení zbraní ve všech státních přírodních rezervacích. A vydal nařízení, že státní zákony mají být ve všech záležitostech nadřazeny zákonům federálním, kterýžto krok se podle ústavních expertů rovnal faktickému odtržení Wyomingu od Spojených států. Nosil kovbojské boty. Tiskové konference pořádal na svém ranči. Dokonce nosil opravdovou nabitou zbraň, revolver, který mu v koženém pouzdru visel u pasu.

LEÏLA SLIMANI

Leïla Slimani (* 1981) se narodila a vyrůstala v marockém Rabatu v zámožné rodině, otec pracoval jako bankéř a matka byla jednou z prvních lékařek v Maroku. Leïla po maturitě na Francouzském lyceu v Rabatu odjela do Francie. Vystudovala Institut politologických studií v Paříži, chvíli se pokoušela prosadit i jako herečka. Roku 2008 začala pracovat v redakci týdeníku *Jeune Afrique*, kde svými články pokrývala oblast severní Afriky.

Od roku 2012 pokračuje v práci pro časopis jen externě, naplno se věnuje psaní. Její první román *V lidožroutově zahradě* vzbudil velkou odezvu u literárních kritiků, někteří o něm psali jako o „šokující verzi *Paní Bovaryové* naší doby“. Obdržela za něj Prix de la Mamounia, prestižní marockou literární cenu. Kniha vyvolala ohlas i mezi čtenáři, přesněji mezi marockými čtenářkami, které začaly spisovatelku oslovovat se svými osobními intimními příběhy, jež daly vzniknout knize *Sex a lži*, žurnalistickým esejům, shrnujícím každodenní marockou realitu přetvářky v oblasti sexuality. Podle této knihy vznikl i úspěšný grafický román. Za svůj druhý román *Něžná píseň* byla Leïla Slimani oceněna Prix Goncourt.

V lidožroutově zahradě

Přeložila Sára Vybíralová

Adèle je mladá, krásná, úspěšná. Má zajímavou práci novinářky, milujícího manžela a roztomilého synka. Přesto je vyčerpaná, zničená, nešťastná. Tajemná antihrdinka prvotiny Leïly Slimani, neuroticky podvádějící manžela, kdykoli se jí naskytne příležitost, je žena s nejasnou diagnózou. Možná nymfomanka, možná jen zoufale prázdná bytost, již sžírá neutišitelná vůle po naplnění. Zmítaná mezi neustálým strachem a chorobnou touhou po uznání, mezi vůlí vzepřít se nástrahám a slastí jim podlehnout, bloudí mezi pohodlím měšťáckého života, který potřebuje, ačkoli jím pohrdá, a obsesivní nezřízeností, která ji zraňuje.

Již vyšlo:
Něžná píseň

” Ukázka:

Vyjdou z pokoje. Richard táhne Adèle za paži. Několik minut zůstanou nehybně stát za dveřmi a poslouchají, jak Lucien vříská a prosí je, aby se vrátili. S těžkým srdcem kráčeji k restauraci, kde Richard zarezoval stůl. Adèle se chtěla upravit, ale pak to vzdala. Po návratu z pláže jí byla zima. Neměla odvahu se svléknout a vzít si šaty a boty na podpatku, které si přivezla. Stejně tam budou jen oni dva.

Jdou po ulici rychlým krokem, bok po boku. Nedotýkají se. Málokdy se líbají. Jejich těla si nemají co říct. Nikdy se navzájem nepřitahovali, dokonce k sobě ani necítili něhu, a tato nepřítomnost tělesného spiklenectví jim dává pocit jistoty. Jako by dokazovala, že jejich svazek je víc než tělesné spojení. Jako už by oplakali něco, čeho se jiné páry vzdají jen nedobrovolně, s křikem a slzami.

Adèle si nepamatuje, kdy se naposledy milovala se svým manželem. Nejspíš v létě. Někdy odpoledne. Zvykli si na ty dlouhé pauzy, na noci, kdy si popřejí hezké sny a otočí se k sobě zády. Ale vždycky se nad nimi nakonec začne vznášet stud, zahořkllost. Adèle pak pocítí podivnou povinnost prolomit kruh, znovu s manželem prožít tělesno, aby se pak bez něj opět dokázala obejít. Celé dny na to myslí jako na oběť, k níž bude muset svolit.

Dnes večer jsou všechny předpoklady splněny. Richard se dívá chlápě a trochu zahanbeně. Má nešikovné pohyby. Poznamená, že to Adèle sluší. Ta navrhne objednat lahev dobrého vína.

Jen co vejdou dovnitř, vrátí se Richard k rozhovoru, který přerušili v poledne. Mezi sousty připomíná Adèle sliby, které si dali před devíti lety, když se brali. Že si užijí Paříž, dokud jsou mladí a vyjdou s penězi, a až přijdou děti, odstěhují se na venkov. Když se

Lucien narodil, udělil jí Richard odklad. „Za dva roky,“ prohlásila. Dva roky jsou dávno pryč a tentokrát už Richard neustoupí. Copak mu stokrát neříkala, že chce z redakce odejít a věnovat se něčemu jinému, třeba psaní, rodině? Copak se neshodnou na tom, jak je unavuje metro, dopravní zácpy, drahota, neustálý závod s časem? Přestože Adèle, která mlčí a málem se ani nedotkne jídla, působí lhostejně, Richard nepolevuje. Vyloží na stůl svou poslední kartu.

„Chtěl bych druhé dítě. Holčičku, to by bylo nádherné.“

Alkohol vzal Adèle chuť k jídlu a teď se jí chce zvracet. Má pocit, že břicho je úplně plné a brzy přeteče. Úlevu by jí přinesla snad jen možnost lehnout si, nehnout už ani prstem a čekat, až si pro ni přijde spánek.

„Můžeš to dojíst za mě, jestli chceš. Už nezvládnou ani sousto.“

Přistříčí svůj talíř k Richardovi.

Ten si objedná kávu. „Určitě nic nechceš?“ Dá si armagnac, který mu vrchní vnutí jako pozornost, a dál mluví o dětech. Adèle zuří. Večer ne a ne skončit. Kdyby aspoň změnil téma.

Po cestě do hotelu je Richard trochu opilý. Rozběhne se po ulici a rozesměje tak Adèle. Po špičkách vejdou do pokoje. Richard zaplatí za hlídání. Adèle se posadí na postel a pomalu si zouvá boty.

Netroufne si.

A přece jen.

Jeho gesta ji nenechají na pochybách. Vždycky jsou stejná.

Přistoupí k ní zezadu.

Pak polibek na krk.

Ruka na jejích bocích.

A pak šepot, zasténání a k tomu ten prosebný úsměv.

Otočí se, otevře ústa a manželův jazyk se do nich zanoří.

Žádná předehra.

” O sexu, lžích a zradě.
Paní Bovaryová 21. století.

PHILIPPE FAVRE

Philippe Favre (* 1960) vzdělává žáky i učitele v oboru informační technologie a komunikace. V roce 2016 mu vyšel román *Cortex – En état de veille (Kortex – V bdělém stavu)*. Zajímá se o historii švýcarského kantonu Valais, kde se narodil a kde stále se svou rodinou žije. Je aktivním členem rady nadace Château de Beauregard, která financuje průzkum a zpřístupnění tohoto středověkého hradu nad řekou Rhônou; při souvisejícím bádání v archivech tak opakovaně narazil na jméno Guillaume Perronet, který se ve 14. století stal hrdinou jednoho z prvních povstání obyvatel za svobodu, v jejichž důsledku získalo Švýcarsko dnešní podobu.

1352 V plamenech

Přeložil Tomáš Havel

Philippe Favre vykreslil velkolepý historický román hodný Alexandra Dumase staršího. Lékař z údolí Valais, jistý Guillaume Perronet, se postaví do čela vzpoury obyvatel kraje proti bezpráví a tyranské vládě sionského biskupa Guicharda Tavela i proti vojenským zásahům savojského hraběte Amadea. Zastání najde v osobě Karla IV., římského císaře a českého krále. Co tohoto evropského vládce s Perronetem pojilo? Proč se tak vysoce postavený muž rozhodl zakročit ve prospěch obyčejného provinčního lékaře? Autor v napínavém, romantickém a vtípném románu vrátil život skutečné, ale zapomenuté postavě Guillaumea Perroneta a na základě historicky doložených faktů rozehrál barvitý příběh, zalidněný skutečnými i fiktivními hrdiny a odehrávající se v kulisách drsných alpských svahů i v kouzelné krajině údolí Rhôny, plné opevněných hradů, kostelů, usedlostí a vinic. Když ale v kraji vypukne vzpoura, malebná města hoří plamenem.

Historický román z doby císařského panování Karla IV. Vilém Tell je legenda, Guillaume Perronet skutečný hrdina!

” Ukázka:

Guillaume přešel hradní nádvoří. Pohyb hlavy strážného si vysvětlil jako propustku a vešel do donjonu tvořícího klec schodiště. V patře potkal služku.

„Hraběnka už jedla?“

„Ještě ne, mistře.“

„Ohlaš mě u ní a pak dojdí pro slepičí maso, vývar a džbánec humagny.“

„Jste očekáván,“ odpověděla služka, otevřela dveře a zmizela.

Guillaume se zhluboka nadechl. Něco jiného bylo vykonávat lékařské umění a navázat vztah s pacientkou. Připadalo mu, že za celé roky strávené v Boloni ho na tohle nic nepřipravilo. Vešel, aniž věděl, co řekne.

„Jak se nám vede dnes dopoledne, hraběnko?“ začal a hned litoval, že použil „nám“, přišlo mu to směšné.

„Mistře Guillaume,“ pozdravila ho hraběnka tiše.

Podruhé v jediné minutě ho oslovili „mistře“; měl pocit, že si ten titul uchvátí. V prostorné a světlé místnosti naplněné vůní levandule se oproti nízkým a zakouřeným sednicím ve venkovských domech cítil jako v jiném světě. Včera ho ohromila přirozená krása ženy bojující za svůj i synův život, ale dnes si uvědomil, že to, co hraběnkou činí krásnou, z ní vyzařuje nezávisle na situaci: dokonale symetrický obličej, jemné rysy, vysoké čelo potlačené ohromným tmavým očima připomínalo modelky, kterými se museli inspirovat antičtí sochaři, když tesali díla zdobící boloňské paláce. Dlouhé, tmavé vlasy měla upravené, spletené a umně vyčesané úměrně svému společenskému postavení.

„Je starší nanejvýš o osm či deset let,“ řekl si Guillaume, aby opanoval vlnu studu, která ho pohltila.

„Je úžasný,“ prohlásila hraběnka a nespouštěla z něj oči.

Tím Guillauma vyvedla docela z míry, otočil se, jako by si ověřoval, jestli hraběnka mluví o něm, nebo o někom dalším za ním.

Zaskočil ho výbuch odzbrojujícího smíchu. „Kde ho hledáš? Tady, v kolébce vedle postele. Bude se jmenovat po svém dědečkovi, Antoine.“

Guillaume postoupil o krok k posteli, omyl ho ochromil.

„Hraběnko, jen jsem přišel zjistit, jak se vede vám i vašemu miminku...“

Natáhla k němu paži. Přišel blíž, vzal ji za zápěstí a měřil puls. Znovu se tiše zasmála. A přiložila si jeho ruku ke tváři.

„Včera, když jste mě oslovil Ysabello a položil své čelo na mé, jsem začala znovu doufat. Cítila jsem se strašně ztracená... Nikdo mi už nedokázal pomoci. Kněz mi už dal poslední pomazání. A pak jsi přišel. Matka rozhlašuje po celém Naters, že ti ruku vedla ruka boží. Ale já vím, že ruka, která mé dítě přivedla do života, je tvoje ruka. Guillaume, vím, co ti dlužím. Jako dobrá křesťanka jsem samozřejmě poděkovala Bohu za to, že jsem naživu, ale v srdci chovám veškerý vděk k tobě.“

Přitáhla ho ještě blíž a přitiskla se mu tváří k rameni. Guillaumovo zápěstí se náhodou dotklo Ysabellina řádra.

Ne, tohle ne, říkal si a kousal se do dolního rtu, přikovaný na místě silnou erekcí. Nemohl si pomoci a nemyslet na to, jak tenká vrstva látky dělí jeho ruku od Ysabelliny bradavky. To není možné, vždyť si musí uvědomovat, že...

„Vadí ti, když ti tykáme? Jestli ano, tak prosím za prominutí.“

Konečně ho pustila.

„Ne, to ne...“

„V tom případě bych ráda, aby náš vztah zůstal tak prostý, krásný a čistý, jako začal. Říkej mi prosím dál jménem, jímž mi říkával jen zesnulý otec, a pokládej své čelo na mé, abys utiřil mé nálady.“

Photo © Melania Avanzato

ÉRIC VUILLARD

Éric Vuillard (* 1968) je francouzský spisovatel, filmař a scenárista. První povídku publikoval v roce 1999, první román *Conquistadoři* (Conquistadors), záznam dobývání Peru Franciscem Pizarrem, v roce 2009. Historickým událostem, které měnily běh dějin, se věnoval i v dalších knihách: *Bitva o Západ* (La Bataille d'Occident, 2012), *Kongo* (Congo, 2012), *Smutek země: Příběh Buffalo Billa* (Tristesse de la terre: Une histoire de de Buffalo Bill, 2014) a *14. červenec* (14 juillet, 2016). Všechny jeho texty jsou stručné, strhující, neúprosné a fascinující, všechny jsou podloženy pečlivým studiem historických faktů. Získal několik literárních cen, tu nejvýznamnější – Prix Goncourt – za poslední román-reportáž *Tagesordnung* (L'Ordre du jour, 2017).

Tagesordnung Anšlus Rakouska v šestnácti obrazech

Přeložil Tomáš Havel

Je únor roku 1933 a čtyřicet elegantně oděných německých průmyslníků a finančníků, čtyřicet zástupců významných rodin a podniků je povoláno ke schůzce s Hermannem Göringem, jenž jim vysvětlí, proč je nutné, aby Hitler vyhrál volby, a jak tomu mohou pomoci. Nikdo z nich se nevzepře, všichni do jednoho přispějí svými financemi, všichni ovšem budou z tohoto činu po následující desetiletí profitovat. A stejně jako jejich miliony marek otevřely Hitlerovi cestu k moci, otevírá tato scéna reportážní román Erica Vuillarda. Strhující, strohý a přitom štíplavě ironický text vede čtenáře jedním úsekem mrazivé cesty, která nejprve střední Evropu, včetně tehdejšího Československa, a posléze celý svět dovedla do pekla, z něhož se bylo možné dostat jen za cenu nepředstavitelného utrpení milionů lidí. Vuillard krok za krokem sleduje nenápadné, a přesto osudné ústupky, rozhodnutí a zaváhání mužů, kteří měli možnost zasáhnout, ale neudělali to. Vidíme, jak se nevinné kompromisy se zlem proměňují ve vinu a jak se „program jednání“ mění v „denní rozkaz“. Memento pro současnost.

” Vychází v roce 80. výročí anšlusu Rakouska a podepsání Mnichovské dohody.

” Ukázka:

SETKÁNÍ NA BERGHOFU

Kolem jedenácté dopoledne, po několika zdvořilostních formalitách, se za rakouským kancléřem zavírají dveře pracovny Adolfa Hitlera. Zde se odehraje jedna z nejgrotesknějších a nejfantastičtějších scén všech dob. Máme o ní jediné svědectví. Od Kurta von Schuschnigga.

Je to nejbolestnější kapitola jeho knižně vydaných pamětí, *Requiem v červeno-bílo-červené*, kde po úvodním mottu od Torquata Tassa vyprávění začíná u jednoho z oken na Berghofu. Führer právě rakouského kancléře vyzval, aby se posadil, ten si přehazuje nohu přes nohu, potom ji vrací, není ve své kůži. Cítí se malátný, jako zbavený sil. Tíseň, která ho před chvílí přepadla, je tu s ním dál, zavěšená na kazetách stropu, schovaná pod křesly. Schuschnigg neví, co by řekl, a tak stáčí hlavu k oknu a obdivuje výhled; potom nadšeně zmiňuje zásadní rozhovory, které se musely v pracovně odehrát. Hitler ho okamžitě usazuje: „Nejsme tu kvůli tomu, abychom si povídali o krásných výhledech nebo o počasí!“ Schuschnigg strne; snaží se vybruslit strojeným a nešikovným projevem, zmiňuje ubohou německo-rakouskou smlouvu z roku 1936, jako by si sem přijel vyjasnit jen pár ještě trvajících potíží a nedorozumění. Nakonec se rakouský kancléř v posledním zoufalém záchvěvu jako k chabému záchrannému kruhu upíná ke své poctivosti a prohlašuje, že v posledních letech vedl německou politiku, odhodlaně německou! Na to Adolf Hitler čekal.

„Tak tomu říkáte německá politika, pane Schuschniggu? Učinil jste naopak všechno pro to, abyste se německé politiky vystříhal!“ křičí. Po nešikovném Schuschniggovu ospravedlnění Hitler, vzteky bez sebe, ještě dodá: „Ostatně Rakousko vůbec nikdy ne-

udělalo nic, co by bylo Německé říši prospělo. Celé jeho dějiny jsou nepřetržitou zradou na národu.“

Schuschniggovi okamžitě zvlhnou ruce; místnost mu najednou připadá ohromná! Přitom vše vypadá tak poklidně. Na křeslech jsou obyčejné potahy, polštářky jsou až moc měkké, dřevěné obklady pravidelné, stínidla lamp lemovaná střapci. Schuschnigg najednou stojí sám v chladné trávě pod širou zimní oblohou, čelem k horám. Okno je znenadání ohromné. Hitler ho pozoruje bledýma očima. Schuschnigg si dává znovu nohu přes nohu a posunuje si brýle.

Prozatím ho Hitler oslovuje „pane Schuschniggu“ a on Hitlera neotřesitelně „pane kancléři“; Hitler ho vyplácnul a Schuschnigg se na svoji obranu pochlubil německou politikou; teď německý kancléř uráží Rakousko, dokonce křičí, že jeho podíl na německých dějinách je nulový, a shovívavý, velkodušný Schuschnigg místo toho, aby se zvedl a práskl dveřmi, zoufale pátrá v paměti jako vzorný žáček po nějakém znamenitém příkladu rakouského příspěvku k historii. Ve spěchu a v nejvyšším rozrušení šmátrá po kapsách staletí. Jeho paměť je však prázdná, svět je prázdný, Rakousko je prázdné. Führer na něj tvrdě upírá oči. Tak k jakému objevu ho dotlačí zoufalost? K Beethovenovi. Ludwig van Beethoven mu přijde dobrý, ten hluchý vztekoun, republikán a beznadějný samotář. Ano, Beethoven ho dostane z kouta, ten syn alkoholika; rakouský kancléř, příslušník drobné šlechty a bohobojný rasista Kurt von Schuschnigg tahá z rukávu velkých Dějin toho „příčmoudlého“ muže a mává s ním jako s bílým hadrem Hitlerovi před očima. Chudák Schuschnigg. Jít s muzikantem proti třeštění, s *Devátou symfonií* proti hrozbě vojenské agrese, třemi notičkami z *Apassionaty* chtít dokázat, že Rakousko dobře sehrálo svoji dějinnou úlohu.

LUKÁŠ KUTA

Lukáš Kuta se narodil v roce 1972 v Praze. Vystudoval pražskou Konzervatoř a HAMU v Praze, obor housle a pedagogika. Učil na konzervatoři Jaroslava Ježka. V současné době vyučuje na Arcibiskupském gymnáziu v Praze a na ZUŠ v Černošicích. Působí jako hudební publicista, fotograf, rozhlasový komentátor, učitel, houslista.

Pecková Dítě štěstí Rozhovor s Dagmar Peckovou

„Měla jsem v duši hudbu natolik zakořeněnou, že jsem vůbec nepřemýšlela o jiném povolání. A stále o jiném povolání nepřemýšlím.“

Mezzosopranistka Dagmar Pecková je právem nepřehlédnutelnou osobností světové hudební scény. Do všeho jde s maximálním nasazením – ve svém profesním i v civilním životě. Co se leckdy jeví jako nesmlouvavá nekompromisnost, je zároveň její obrovskou předností – z pódii v jejím nezaměnitelném podání doslova číší smršť emocí a pocit, že se právě teď dotýkáme podstaty umění. O tom, co to obnáší, „být částí geniální hudby“, o sólovém zpěvu jako toreadorství, o pozici klasické hudby v době vycizelovaných hudebních nahrávek, o velkém životním štěstí i o držkopádech je niterný a vzácně kompaktní knižní rozhovor Dagmar Peckové s houslistou, skladatelem a hudebním publicistou Lukášem Kutou. Stranou nezůstala ani ryze praktická stránka povolání operní zpěvačky – otázky nás zavedou do zákulisí vzniku opery i k problémům,

jak na hlasovou hygienu, jak skloubit rodinný život s profesním, jak vzít krizi jako životní výzvu a jak „uprostřed mnoha dobře míněných rad neztratit sebe“.

Co se nevejde do odpovědí, najdeme ve fotografiích doprovazených osobním komentářem Dagmar Peckové a také v doslovu jedné ze zásadních osobností života Peckové – lékaře Williama Diddena. Kniha nabízí také dosud nejucelenější medailonek umělkyně z pera Jana Králíka.

” Ukázka:

PRELUDIO

Paní Pecková, každý má svoji osobní historii, která ho utváří možná daleko více než geny. Pojďme se pobavit o tom, co vás formovalo.

Od narození jsem byla obklopena hudbou. Matka totiž byla absolutně zapálená do zpěvu. A její otec se samoucky naučil brilantně hrát na tahací harmoniku, tak zvané držky, a s chutí vyhrával po hospodách. Ovládal obrovský repertoár písní mnoha žánrů a harmonicky nápaditě je doprovázel. To umí i v profesionální sféře poměrně málo muzikantů. Doma jsme hodně zpívali a měli jsme z toho potěšení. Zpěv pro nás byl čistou radostí, přirozenou součástí života. Mám dojem, že se v mém mládí hudba v rodinách aktivně provozovala výrazně více než dnes. Současnost je v tomto ohledu pasivnější a převažuje konzumování hudby nad jejím provozováním. Ale prý se to obrací a zrovna v Česku je mnoho amatérských pěveckých souborů. Samozřejmě v případě našeho domácího muzicírování se nejednalo o nějaké „vyšší“ hudební sféry.

Je důležité, aby „vyšší“ hudebnost vycházela z přirozené muzikálnosti. Ne?

To asi ano. Hudba, kterou jsme doma s potěšením provozovali, byla v naprosté většině lidová, tedy folklór. Ale třeba když matka sledovala v televizi dechovku, a navíc se v tom úplně vyžívala, utíkala jsem pryč. [...]

Dobrá hudba se může vyskytovat v jakékoliv hudební formě, ale váš vkus evidentně směřoval výš.

Nekritizuji dechovku ani jakoukoliv jinou hudbu, můj svět to ale nikdy nebyl. Ovlivnily mě především ty lidové písně. Zcela

zásadní vliv na mě a mé nasměrování k „vyšší“ hudbě měla sólistka Národního divadla paní Antonie Denygrová. To ale trochu předbíhám. Vystudovala jsem Pražskou konzervatoř, ovšem tam tehdy podle mého názoru nebyli učitelé, kteří by vychovávali sólisty. Tehdejší absolventi končili hlavně ve sborech. A to měli ještě štěstí [...]. Konzervatoř mi proto moc nesešla. Měla jsem touhu zpívat sólově. Vzhledem k tomu, že jsem asi takzvané přírodní talent, tak ani to, že jsem prošla touto školou, mě nedokázalo zničit a směřovala jsem dál k vysněnému sólovému projevu. [...]

Hudební život je pověsný. Ale ani ten vás nezničil!

Nezničil, a moc se mi líbil, ale naštěstí přišel zásadní zlom. V roce 1984 se pořádal zájezd mladých začínajících hudebníků do Bayreuthu. Brala jsem to jako velkou příležitost se někam posunout. Ve své podstatě to byly pěvecké kurzy. Navcíchovali jsme a veřejně provozovali operní árie. Bylo tam i mnoho instrumentalistů a z těch byl složen orchestr, který nás zpěváky doprovázel. Mimochodem, v tomto orchestru hrál sympatický osmnáctiletý kluk, houslista David Šroubek, se kterým jsem se tam sblížila. Jakmile se to dozvěděla jeho matka, dost se vyděsila. Měla jsem tehdy totiž pověst holky, před kterou není nic a nikdo v bezpečí. Ani kluci... Zjistila si, kdy v Karlíně hraju, našla si mě tam a požádala mě o schůzku v soukromí. Chtěla mi Davida rozmluvit. Při zpětném pohledu se jedná o fantastickou shodu náhod, protože Davidova matka je již ona zmíněná sólistka Národního divadla, paní Antonie Denygrová! Takže, původně přišla jen proto, aby mě odpudila od svého syna. Říkala mi neřízená střela – můj tehdejší životní styl byl totiž hodně divoký, ve stylu, jak se říká, žít teď a tady. Ovšem stala se vynikající věc. [...]

ANN PATCHETTOVÁ

Ann Patchettová má na kontě už sedm románů a i českým čtenářům je dobře známá. Absolventka slavného kurzu tvůrčího psaní Iowa Writer's Workshop potvrzuje, že peníze do vzdělání neinvestovala nadarmo – její knihy se v USA staly bestsellery a jsou přeložené do více než 30 jazyků. Svou lásku k literatuře dokazuje Ann Patchettová i na poli obchodním – v roce 2011 si v Nashvillu, kde žije, otevřela knihkupectví a pokusila se tak aktivně zvrátit trend, kdy nezávislá kamenná knihkupectví z většiny amerických měst nenávrtně mizí, neschopná vzdorovat tlaku internetového molocha.

DAVID FOENKINOS

David Foenkinos (* 1974 v Paříži). Na Sorbonně vystudoval literaturu, studoval i jazz a poté učil hru na kytaru. K tomu publikoval romány; za *Inversion de l'Idiotie: de l'influence de deux Polonais (Idiocie naruby aneb Co způsobili dva Poláci)* získal v roce 2001 cenu Françoise Mauriac, za *Le Potentiel érotique de ma femme (Erotický potenciál mé ženy)*, 2004, česky 2009) cenu Rogera Nimiera. Dalšími oceněnými romány jsou *Qui se souvient de David Foenkinos (Kdo si pamatuje na Davida Foenkinose)*, 2007) – cena Jeana Giona a *La Délicatesse (Něžnost)*, 2009, česky 2012) – cena des Dunes. David Foenkinos se věnuje i psaní filmových, komiksových a divadelních scénářů.

Foenkinosovy texty jsou prostoupeny lehkostí a vtipem, což je hlavní důvod jeho obliby u čtenářů jak ve Francii, tak po celém světě.

Společensství

Přeložila Dana Vlčková

Jednoho slunného nedělního odpoledne v jižní Kalifornii se Bert Cousins neznám objeví na oslavě křtin Franny Keatingové a navždy tím změní životy dvou rodin. *Společensství* vykresluje životy rodičů a šesti dětí v průběhu padesáti let, od prázdnin ve Virginii, které děti z obou „spojených“ rodin prožívají společně, až po jejich dospělost, dětskými zážitky navždy poznamenanou. Snad každý, kdo má rodinu, pozná směr lásky, humoru i tragédie, která život provází. Ve *Společensství*, nejosobnějším z románů Ann Patchettové, se jí čtenářům dostane vrchovatě.

„Patchettová přináší lidskost, humor a odzbrojující náklonnost k postavám, které si při jejich zápolení se životem nemůžete nezamilovat.“

Library Journal

„Kořatý a strhující nový román ... Patchettová přichází s vnímavými postřehy o lidech a životě, podávanými v hloubi soucítěním a zábavným tónem. Ann Patchettová je spisovatelka, která ví, co dělá, a během četby máte pocit, že jste v dobrých rukou.“

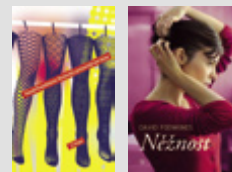
New York Times Book Review

NEW YORK TIMES BEST BOOK OF THE YEAR
USA TODAY BEST BOOK OF 2016
WASHINGTON POST BEST BOOK OF 2016

Již vyšlo:

Erotický potenciál mé ženy,
Něžnost

Záhada Henriho Picka

Přeložila Danuše Navrátilová

Crozon je městečko na západě Bretaně – právě tam místní knihovník, samotář a podivín, inspirovaný Richardem Brautiganem, založí knihovnu odmítnutých rukopisů. A knihovna se zdárně plní... Po letech navštíví rodnou Bretaň mladá redaktorka věhlasného pařížského nakladatelství, jejíž kariéra je na zářném vzestupu. Na kontě má několik skvělých objevů, poslední dobou to však poněkud vázne a objevila se i nějaká ta šlápnutí vedle... Na jednom z výletů se svým přítelem-spisovatelem narazí na už trochu pozapomenutou knihovnu odmítnutých rukopisů – a záhy v ní objeví majstrštyk, literární skvost, perlu mezi knihami, napsanou jistým Henrim Pickem, místním výrobcem pizzy, jenž je už několik let po smrti. Když se vydají po jeho stopách, zjistí, že nic v jeho životě nenásvědčuje tomu, že by kdy napsal jedinou řádku, kromě dopisu, který kdysi poslal dceři na letní tábor. Jeho dílo je ale zde a pomalu se z něj stává senzace literárního roku, kniha, která mnoha lidem, od čtenářů po literární kritiky, zcela z převrátí životy...

THIERRY BOURCY; FRANÇOIS-HENRI SOULIÉ

Thierry Bourcy je spisovatel a scenárista. Vytvořil postavu Célestina Louise, policisty a vojáka bojujícího v první světové válce, jehož dobrodružství vycházejí v nakladatelství Nouveau Monde Éditions. V roce 2010 získal cenu Saint-Maur en poche za knihu *Zámek Amberville*.

François-Henri Soulié se věnuje divadlu jako spisovatel, herec, loutkář, scénograf i režisér. V roce 2016 získal cenu za první román na Festivalu v Beaune za knihu *Jednoduchý čas minulý neexistuje*, vydanou v nakladatelství Éditions du Masque.

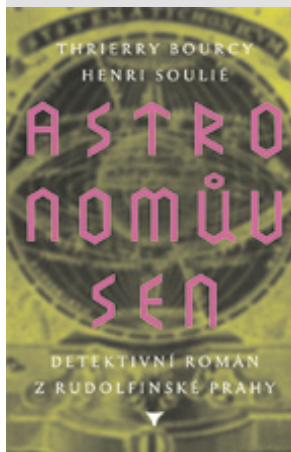
Astronomův sen

Přeložila Helena Beguinová

TIP
nakladatele

Píše se rok 1601 a Rudolf II. pořádá na Pražském hradě hostinu na počest svého dvorního astronoma (a astrologa) Tychona Braheho. Hodokvasu se účastní mezi jinými rovněž malíř Sprangler, alchymista a lékař Michael Maier či inkvizitor Roberto Bellarmin, o němž se ví, že odsoudil k smrti Giordana Bruna za jeho kosmologické názory. Když je po večeři slavný astronom nalezen mrtev v hradním kabinetu kuriozit, císař se rozhodne všechny hosty držet na Hradě, dokud velitel hradní stráže celou záležitost neobjasní...

Vedle skutečných historických osob či osob skutečnými lidmi inspirovaných zde nacházíme celou řadu postav, o nichž historie nic neví, ale nějaké jim podobné v renesanční Praze bezesporu žily.

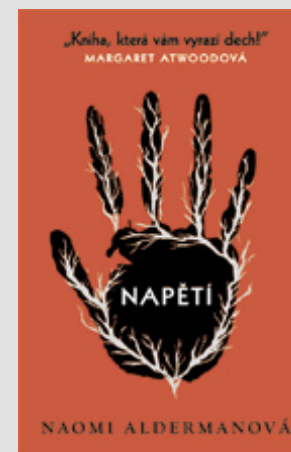

NAOMI ALDERMANOVÁ

Naomi Aldermanová se narodila roku 1974 v Londýně. Už jako malá se těžko vyrovnávala s podřízenou rolí žen v židovské komunitě. Vystudovala filozofii, politologii a ekonomii na Oxfordské univerzitě a tvůrčí psaní na Východoanglické univerzitě v Norwichi. Pracovala jako scenáristka pro počítačové hry *Perplex City* a *Zombies, Run!* Debutovala kontroverzním románem *Disobedience* (2006) o životě v dusivé komunitě newyorských Židů, následovaly knihy *The Lessons* (2010) a *The Liars' Gospel* (2012).

Celosvětovou pozornost si však vysloužila románem *Napětí* (The Power, 2016), dystopii popisující svět, v němž mladé dívky zničehonic získají schopnost vysílat z konečků prstů elektrické výboje. Knihu zaštitila jako mentorka Margaret Atwoodová a mezi oblíbenými knihami za rok 2017 ji zmínil Barack Obama. Autorka za ni též získala prestižní britskou cenu Baileys Women's Prize for Fiction.

Napětí

Přeložila Barbora Punge Puchalská

Všechno začíná jiskrou – dospívající dívky mezi 14 a 15 lety v sobě objevují schopnost vytvářet v těle elektrickou energii a výboji z prstů si vynucovat poslušnost, v horším případě i mučit nebo zabíjet. Chlapci jsou kvůli bezpečnosti izolováni v chlapeckých školách. V některých částech světa propukají krvavé revoluce. Dívky se v používání elektrického napětí zdokonalují a probouzejí tuto schopnost i ve starších ženách.

Jak by svět vypadal, kdyby se moc přesunula z rukou mužů do rukou žen? Kdyby po celém světě zavládl matriarchát a přestaly platit klasické genderové stereotypy?

Odpovědi na tyto otázky dává Naomi Aldermanová ve svém posledním románu *Napětí*, mnohoznačném a barvitě psaném textu na pomezí sci-fi, dystopie a thrilleru, v němž je výchozí situace promyšlena do důsledků: ženy zneužívají své sexuality, muži se stávají obětmi a radikálně se mění celkové paradigma a fungování společnosti.

„*Napětí je Příběh služebnice pro naši éru.*“
Ron Charles, *The Washington Post*

MICHEL FABER

Michel Faber se narodil v roce 1960 v holandském Haagu, ale dobu dospívání strávil v Austrálii, kde vystudoval literaturu a kde se poprvé i podruhé oženil. Se svou druhou ženou přesídlil na Skotskou vysočinu. Michel Faber patří v Česku k poměrně často vydávaným autorům, v Argu vyšla jeho novela

Evangelium ohně (2010), u jiných nakladatelství pak romány *Pod kůží* (2003), *Kniha zvláštních nových věcí* (2016) a dvě povídkové sbírky *Fahrenheitova dvojčata* (2008) a *Někdy prostě prší* (2011). Jeho nejocetovanější knihou je *Kvítek karmínový a bílý* (Argo 2015), na niž navazuje povídková sbírka *Jablko* (2015).

Sto devětadesát schodů

Přeložil Viktor Janiš

Sto devětadesát schodů dělí jedenadvacáté století od minulosti: vedou do starého opatství, kde probíhá archeologický průzkum a kde se skrývá pravda o jedné dávné vraždě, staříčkový rukopis v láhvi, podivní lidé a možná i strašidlo. Kniha se dá číst jako historický thriller, milostný příběh i strašidelná historka.

V druhé novele, *Kapele rodiny Courageových*, posílá autor příbuzné a spřízněné hudebníky na jeden belgický zámek, kde mají nazkoušet skladbu maniákálního komponisty a kde pravděpodobně straší.

Již vyšlo:

Evangelium ohně, *Kvítek karmínový a bílý*, *Jablko*, *Neskonala*

„Kniha se pouští do těch nejpodivuhodnějších míst a činí je skutečnými.“

Scotsman

JEAN-MICHEL GUENASSIA

Jean-Michel Guenassia se narodil roku 1950 v Alžíru. Vystudoval práva v Paříži a pracoval jako advokát u tamějšího Odvolacího soudu. V roce 1980 se začal žít scénáristikou. Napsal řadu scénářů k celovečerním filmům a několik divadelních her. V roce 1986 vydal detektivní román *Stoprocentní riziko*, který byl následně převeden do filmové podoby.

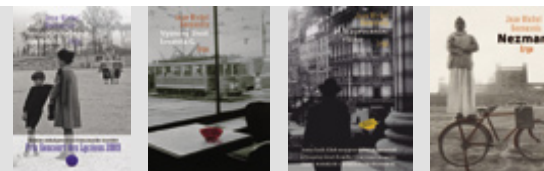
V roce 2002 se rozhodl, že napíše „román svého života“, vzdal se veškerých vedlejších činností a následujících šest a půl roku pracoval pouze na knize

Klub nenapravitelných optimistů. Když román v roce 2009 konečně vyšel, okamžitě si získal přízeň kritiků i běžných čtenářů a získal tzv. menší Goncourtovu cenu, Prix Goncourt des Lycéens, cenu čtenářů měsíčníku *Notre Temps* a několik dalších literárních cen. Kniha byla přeložena do 11 jazyků a stala se bestsellerem i v České republice.

O vlivu Davida Bowieho na osud mladých dívek

Přeložila Iveta Šimpachová

Paul je ne právě obyčejným členem ne právě obvyklé rodiny – rodiny legrační a něžné, rodiny mile rozklížené, sestávající z něho a dvou excentrických matek – a ta biologická opravdu nemá ráda heterosexuály. Otce Paul nikdy nepoznal. Zato poznal značně liberální výchovu, a tak mu nečiní potíže v šestnácti letech opustit školu a začít se žít jako barový pianista. Pohybuje se v prostředí homosexuálů, transsexuálů a jiných k okraji společnosti vytlačovaných skupin, ale on sám je navzdory svému androgynnímu vzhledu přitahován výhradně ženami, což mu paradoxně ve světě, v němž žije, působí potíže. Navzdory všemu Paul, stejně jako Michel v autorově nejznámějším románu, zůstává nenapravitelným optimistou.

„Jean-Michel Guenassia s grácií svádí čtenáře z vyšlapaných cest a dává jim okusit kouzlo nejistoty.“ www.babelio.com

Již vyšlo:

Klub nenapravitelných optimistů, *Vysněný život Ernesta G.*, *Stoprocentní riziko*, *Nezmar*, *Valčík stromů a nebe*

ORHAN PAMUK

Orhan Pamuk (* 1952) je nejvýznamnější a nejčtenější turecký spisovatel současnosti, nositel Nobelovy ceny za literaturu (2006), scenárista, esejista a profesor srovnávací literatury na Kolumbijské univerzitě v New Yorku. Svou tvorbou staví mosty mezi moderním evropským románem a mystickou tradicí Orientu. Zabývá se fenoménem Turecka jako země oscilující mezi dvěma světy. Jeho dílo bylo přeloženo už do padesáti jazyků a vydáno ve více než stovce zemí celého světa. V roce 1982 debutoval rodinnou ságou *Pan Cevdet a jeho synové*. Mezinárodní uznání mu přinesl román *Bílá pevnost* (1985). Za vrchol jeho tvorby je považována kniha *Jmenuji se Červená* (1998).

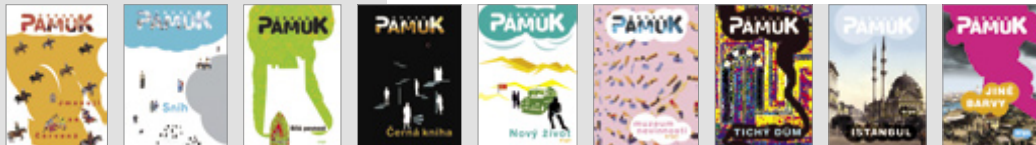
Rusovláška

Přeložil Petr Kučera

Román je příběhem Cema, studnařského učedníka, jenž ve svém mistrovi nalézá otcovskou autoritu, kterou v životě postrádal. Do oidipovského vztahu těch dvou vstupuje tajemná rusovlasá žena, do níž se Cem bezhlavě zamiluje. Pamuk pracuje se vztahem otec-syn v několika dějových liniích, vedle klasického antického příběhu jde pro inspiraci do dávné perské legendy a děj staví do kulís Turecka od osmdesátých let minulého století do současnosti. V desátém románu tureckého nobelisty se objevují již dříve předkládané antagonismy Východ a Západ, minulost a budoucnost, tradice a moderna.

Již vyšlo:

Jmenuji se Červená, Snih, Bílá pevnost, Černá kniha, Nový život, Muzeum nevinosti, Tichý dům, Istanbul, Jiné barvy

BOB DYLAN

Bob Dylan (* 1941) je americký hudebník a spisovatel; jeho tvorba je jedním z pilířů moderní populární hudby a kultury.

Texty / The Lyrics 1961–2012

Přeložila Gita Zbavitelová

Bob Dylan patří k největším hudebním, kulturním a vlastně i společenským ikonám dvacátého a jednadvacátého století – na jeho písně odkazovali Beatles i Rolling Stones, David Bowie, Leonard Cohen či Tom Waits, ale také třeba Salman Rushdie, Allen Ginsberg, Václav Havel či Barack Obama. Nemá snad ani smysl vypočítávat všechna ocenění, jichž se Dylanovi během jeho zcela mimořádné tvůrčí dráhy dostalo – od mnoha cen Grammy přes Oscara, Zlatý glóbus, Pulitzerovu cenu, záplavu čestných doktorátů až po Nobelovu cenu za literaturu; postačí konstatovat, že vydal osmatřicet autorských alb, prodal přes sto dvacet milionů desek a jeho písně tvoří samotné srdce kánonu současné populární hudby.

Náš třísvazkový dvojazyčný komplet přináší kompletní Dylanovy texty od počátku jeho kariéry do současnosti, tj. od alba *Bob Dylan* z roku 1962 po poslední autorské album *The Tempest* z roku 2012, a k tomu ještě texty písní nezařazené na studiová alba. Nabízíme přitom tzv. zrcadlovou edici: nalevo Dylanův originál, na protější stránce český překlad Gity Zbavitelové.

Již vyšlo:
Kroniky I.

JACK KEROUAC

Jack Kerouac (1922–1969). Americký básník a prozaik s francouzsko-kanadskými kořeny patří k čelným představitelům literárního a společenského hnutí označovaného jako „Beat Generation“. Se svými sousedci A. Ginsbergem, W. S. Burroughsem a dalšími vytvořil jednu z nejsvébytnějších a nejvýraznějších literárních generací americké literatury minulého století. Beatniky spojovalo odmítnutí ideálu mladého úspěšného Američana

s přímočaře nalinkovaným, pevným životním cílem, otevřeně se vysmívali oficiální morálce, konvencím a konzumnímu přežívání, prahli po svobodném, nevázaném způsobu života, jehož smysl hledali ve zvědavém tuláctví, východních filozofiích i v erotickém a narkotickém opojení.

Dobrá bloncka

Přeložili Josef Rauvolf, Bob Hýsek, Jiří Popel, Petr Onufer, David Petrů, Lucie Símerová, Michala Marková a Vít Penkala

Dobrá bloncka je soubor různorodých Kerouacových textů, který rekapituluje témata, ke kterým se vracel, a to různými formami, beletristicky i žurnalisticky. Nacházíme v něm nepublikované povídky a prozaické fragmenty, publicistické texty o literatuře, o sportu, o jazzu, o beatnické generaci. Argo vydává Kerouacovy texty dlouhodobě a soustavně a spolupracuje s celou řadou předních překladatelů, a většina z nich se objevuje i v nejnovějším kerouacovském svazku. Tato antologie Kerouacových témat se tak stává i jakousi antologií překladatelských přístupů.

Připravujeme: *Andělé zoufalství – nové vydání*

Již vyšlo:

Na cestě, Mag & Satori v Paříži, Osamělý poutník, Zjevení Orfea, Big Sur, Andělé zoufalství, Podzemníci & Tristessa, Kniha snů, Dharmoví tuláci, Na cestě – rukopisný svitek, Sám na vrcholu hory/Alone on a Mountaintop, Vize Codyho, Doktor Sax, Můj bratr oceán

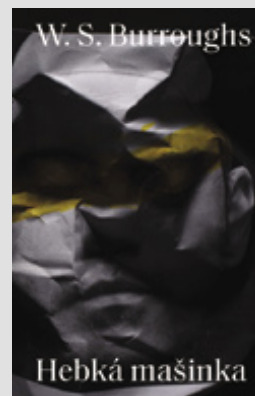
WILLIAM S. BURROUGHS

William S. Burroughs (1914–1997) patří vedle Jacka Kerouaca a Allena Ginsberga k největším postavám tzv. „Beat Generation“; jeho prozaické dílo dodnes vyvolává bouřlivé reakce a kontroverze – a zároveň je obecně považováno za jeden z milníků moderní americké literatury.

Hebká mašinka

Přeložil Josef Rauvolf

Již od svého vstupu do světa literatury budil americký prozaik William S. Burroughs náležitý rozruch – a i to je dosti slabý výraz pro emoce, jež jeho knihy provázely. I román *Hebká mašinka* rozpoutává orgie fantazie překračující veškeré hranice a tabu, jeho postavy putují časem, svádějí boje se zrůdnými silami a magií, to vše na pozadí dusné halucinující atmosféry a neskutečných kulis – zároveň nám ovšem Burroughs předvádí, jak bojovat s ovládnutím myšlení, rozkrývá mechanismy veškerých závislostí a dokazuje, v čem spočívá jeho největší síla: v propojení naprosté autorské odvahy a subverze s mistrným literárním ztvárněním i těch zdánlivě nejnemožnějších idejí.

Nova Express

Přeložil Josef Rauvolf

Ve druhém svazku své „stříhové“ trilogie nás William S. Burroughs ještě více vtahuje do hrozivě temného světa nepředstavitelných bojů s přízračnými postavami z galaktického podsvětí, majícími jedinou touhu: zničit náš svět a přetvořit jej v místo, proti němuž je peklo rajskou zahradou. Burroughsova *Nova Express* je dnes ještě aktuálnější než v době, kdy tyto temné vize budoucnosti psal – jeho prorocké texty jsou totiž především varováním, zároveň nesené výraznou a zcela osobitou poetikou. Pohled do zrcadla, jež William Burroughs nastavuje, je možná děsivý, možná hrůzný, rozhodně však pravdivý.

Připravujeme:
Lístek, který explodoval

WOODY ALLEN

Woody Allen, vlastním jménem Allen Stewart Konigsberg (* 1. prosince 1935 v Bronxu) je americký filmový režisér, scenárista, spisovatel, herec a komik. Je jedním z mála amerických filmařů, kteří se dokázali prosadit především jako tvůrci autorských filmů. K tomu, aby se tak stalo, potřeboval široké spektrum různých zájmů a mnoho talentu. Woody Allen je nejen režisérem, ale i hercem, spisovatelem a v neposlední řadě i jazzmanem a hráčem na klarinet. Studia skončil sice už v prvním semestru na Newyorské univerzitě, ale hned nato ho zaměstnali v NBC

jako scenáristu. Přitom se snažil prosadit jako tvůrce vtipných gagů pro komiky a pro různá vystoupení v nočních podnikách.

V roce 1956 si ve dvaceti letech vzal za ženu Harlene Rosenovou, studentku filozofie, se kterou se roku 1962 rozvedl. V roce 1966 se zapletl s herečkou z vlastního filmu *Banání* Louise Lasserovou, se kterou se rozvedl o tři roky později. Potřetí se oženil roku 1997 s adoptivní dcerou Mii Farrowové Soon-Yi, se kterou později adoptovali dvě děti.

V programu „The Comedian's Comedian“ vysílaném v roce 2005 britskou televizí byl Woody Allen zařazen do první padesátky nejlepších komiků a bavičů všech dob, skončil na třetím místě, a i to svědčí o jeho velké oblíbenosti u diváků.

Obhajoba šílencova

Přeložila Dana Hábová a Michael Žantovský

„Opět jsem se pokusil spáchat sebevraždu. Tentokrát jsem si navlhl nos a strčil jej do zástrčky. Naneštěstí nastal zkrat a pouze jsem vykopl ledničku. Stále posedlý myšlenkou na smrt, ustavičně přemítám. Jestlipak je posmrtný život? Pokud ano, rozmění mi tam dvacku?“

V *Obhajobě šílencově*, téměř souborném vydání povídkového díla Woodyho Allena (obsahuje sbírky *Vyřídít si účty*, *Bez peří* a *Vedlejší účinky*) narazíte nejen na šílenou filozofii, ale též filozofické šílení. Je to totéž? A jak to poznat? Jak se vyrovnat s génie, který pod vámi neustále podtrhává sesli?

Obhajoba šílencova potěší každého fanouška Woodyho Allena. A koho nepotěší, ten je prostě šílenec.

Již vyšlo:

Vedlejší účinky, *Děvka z menzy*,
Čirá anarchie, *Vyřídít si účty*,
Bez peří

HERMANN HESSE

Hermann Hesse (1877–1962) je nejvydávánějším německým autorem 20. století, mnohá jeho díla dosáhla milionových nákladů. Intenzita jeho působení se po 2. světové válce výrazně zvyšovala od 50. let nejprve v Koreji a v Japonsku, posléze v 60. a 70. letech obzvláště v USA. Pro mladou generaci se Hesse nechtěně stal jakýmsi guru, mladí z něho čerpali inspiraci pro svůj boj proti autoritám, pro odmítání utilitárnosti západní civilizace, přejímali jeho intenzivní vztah k přírodě, k východním filozofiím a náboženstvím atd. Hesse však v podstatě nikdy neopustil svou křesťanskožidovskou orientaci a dalšími vlivy ji pouze obohacoval.

Pozdní prózy

Přeložil Vladimír Tomeš

Patnáct drobnějších próz je tematicky i časově spjata s pozdním obdobím tvorby tohoto nositele Nobelovy ceny za literaturu. Svá nejzákladnější celoživotní témata v nich vybrousil v miniaturní slovesné klenoty. V črtě *Štěstí* Hesse přináší stručný, leč zásadní komentář k tomu nejdůležitějšímu ve svém životě a díle: na duchovním základě křesťanském i orientálním si vypěstoval odolnost vůči uhranutí takzvaným pokrokem nebo „smyslem dějin“ a objevil „smysl cykličnosti, jejíž osou je věčná vertikála“. V *Přerušené vyučovací hodině* se vyznává z pocitu, jako by mu všechny pokusy o smysluplné vyprávění protekly mezi prsty, ale právě na této hranici začíná moderní literární tvorba. *Žebrák* vypráví o samotě plně obrazů, o hře s nimi. *Ukradený kufr* je povídka, za níž by se nemusel stydět ani Čechov, tématem je lidské pinožení se za majetkem – na čem všem jsou lidičkové schopni lpět. *Broskvoň* je podobenstvím o životě a smrti, vepsané do osudu plodného ovocného stromu.

Již vyšlo:

Souborné dílo I–X,
Petr Camenzind, *Demian*,
Siddhártha, *Pohádky*,
Stepní vlk, *Narcis a Goldmund*,
Knulp (bilingvní vydání),
O létání, *Radosti zahradníka*,
Hra se skleněnými perlami,
Panský dům, *Klingsor*,
Stopa ze snu

CARYS BRAYOVÁ

Carys Brayová vystudovala literaturu a tvůrčí psaní. Za svou první sbírku povídek *Sweet Home (Sladký domov, 2012)* získala Scottovu cenu, ale teprve prvním románem *Píseň pro Issy Bradleyovou (A Song for Issy Bradley, 2014)* se z ní stala literární hvězda první velikosti. Příběh o síle rodinných pout a krizi víry si vysloužil jak neutuchající přízeň čtenářů, tak mnohá ocenění, včetně užší nominace na prestižní Costa Award. Druhý román *Muzeum tebe (The Museum of You)* vyšel v r. 2016.

Píseň pro Issy Bradleyovou

Přeložila Klára Šumová

Je podzim a v přírodě všechno umírá. Jacob má v pokoji mrtvého pavouka schouleného do klubíčka. A na dolní palandě leží schoulená máma, ale o tom se nesmí mluvit. Táta říká, že by to lidi nepochopili. Jacob umí udržet tajemství – sám jedno má: jakmile přijde na ta správná slova a najde v sobě dost víry, vykoná zázrak vzkříšení, takový, o jakých se vypráví v Bibli. Pak bude všechno zase jako dřív, Issy se vrátí, máma vstane, obleče se a udělá jim snídani. A všichni budou žít šťastně až do smrti.

Muzeum tebe

Přeložila Eva Klimentová

Dvanáctiletá Clover Quinnová vyrůstá jen s tátou Darrenem a v hlavě má spoustu nezodpovězených otázek. Rozhodne se, že letos o prázdninách na ně najde odpovědi. Z věcí, které zbyly po její matce Becky, začne v prázdném pokoji vytvářet muzeum. Jako kurátorka vybírá předměty, které ji nejvíce zaujaly, a postupně skládá příběh matčina, otcova i svého života. Střípky každého příběhu je však možné poskládat různě – podle toho, co hledáme a jaké máme touhy a představy.

JESSIE CHAFFEEOVÁ

Jessie Chaffeeová vystudovala City College of New York. Na dokončení svého románového debutu získala prestižní Fulbrightův grant, díky němuž strávila rok na florentské univerzitě jako writer-in-residence. Žije v New Yorku, kde pracuje jako redaktorka v literárním časopise *Words Without Borders*.

Florence v extázi

Přeložila Olga Bártová

Mladá Američanka Hannah přijíždí do Florence s bolestným tajemstvím – trýznivou nemocí, která ohrožuje nejen její identitu, ale i zdraví. V Itálii chce začít nový život. Přihlásí se do veslařského klubu a členové ji, cizinku, pomalu vezmou mezi sebe. Postupně se začíná orientovat ve složité sociální dynamice, flirtování, závrtné posedlosti fotbalem a kulinářském umění; neukojitelná chuť do života místních obyvatel ji fascinuje i odpuzuje.

Nejvíce jí ovšem učaruje minulost města. Ta je pro ni přínosná i nebezpečná zároveň, protože Hannah ve Florencii objevuje nejrůznější zpodobnění krásy a brzy ji zaujme to, co lze nalézt jen mimo běžné turistické trasy – příběhy světic a mystiček, žen, které hladověly a trpěly kvůli Bohu. Najde si přátele, možná i lásku, ale čím dál větší pozornost věnuje světicím a jejich snaze o dosažení dokonalosti. Chtěla by se uzdravit, ale k příznakům z minulosti se přidruží ty florentské a Hanně začne jít o život.

Prvotina Jessie Chaffeeové je pozoruhodným a nanejdůležitějším portrétem ženy v současném světě. Do americké prózy vnáší nový, nezapomenutelný hlas – a její debut se setkal s velkým úspěchem jak u literárních kritiků, tak u čtenářské obce.

DANY LAFERRIERE

Dany Laferriere (* 1953 Porte-au-Prince, Haiti), haitsko-kanadský spisovatel a scenárista, strávil rané dětství v bezpečí u babičky zvané Da, jelikož o něj měla matka strach kvůli politické angažovanosti jeho otce, který tou dobou žil v exilu v Québecu. V jedenácti letech se Dany vrátil k matce do hlavního města Haiti, vystudoval střední školu a začal pracovat jako novinář kulturní rubriky. Když byl v červnu 1976 jeho přítel, též novinář, zavražděn členy vládní paramilitární jednotky, Dany Laferriere se z obavy, že na řadě je on, z hodiny na hodinu rozhodl opustit Haiti a uprchnout do Kanady. Usadil se v Montrealu a pracoval v různých dělnických profesích. Když mu ale v roce 1985 vyšel román *Jak se milovat s černochem a neunavit se* (Comment faire l'amour avec un Negre sans se fatiguer, česky Argo 2008), jeho život se naprosto změnil. Kniha byla zfilmována, přeložena do mnoha jazyků, získala ocenění a Laferriere se stal známou osobou. Začal opět pracovat pro televizní stanice, pokračoval v psaní knih pro dospělé i pro děti, napsal několik filmových scénářů (některé jako adaptace vlastních knih); píše komentáře do novin, vyjadřuje se k veřejnému dění. Dany Laferriere patří k nejoceňovanějším a zároveň nejčtenějším kanadským autorům. V roce 2013 byl zvolen členem Académie française. Výčet jeho děl, ocenění, jež za ně získal, i čestných titulů, je velmi dlouhý. Především jsou ale všechny jeho knihy čtivé, inteligentní a vtipné. Danny Laferriere je ženatý, má tři dcery a žije v kanadském Montrealu.

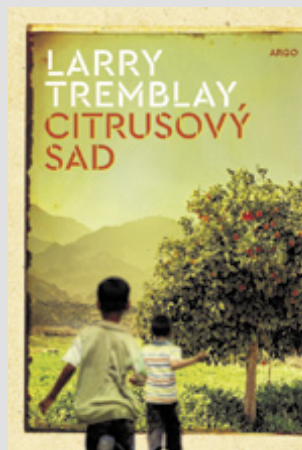
Vůně kávy

Přeložila Anežka Charvátová

Jeden z nejvýznamnějších kanadských spisovatelů Dany Laferriere napsal útlou knihu vzpomínek na jednu etapu svého raného dětství, jež bylo navzdory tehdejší kruté haitské diktatuře a všeobecně panujícímu strachu idyllické. Malý chlapec žije u babičky, které se říká Da, pod bdělým, ale vřoucím dohledem tetiček. Stačí malá horečka a hoch se musí na nějakou dobu vzdát her s kamarády. A tak tráví čas na dřevěné terase spolu s Da, která se pohupuje v křesle a pro sousedy a kolemjdoucí má kdykoliv připravený šálek kávy. Její vnuk zatím pozoruje mravence mezi prkny podlahy, sleduje kapky deště dopadající na zem, dívá se a poslouchá, o čem mluví dospělí, poslouchá, a přitom vdechuje vůni života a kávy. *Vůně kávy* je uhrančivá kronika dětství, příběh cesty do časů, kdy je všechno křehké a okouzlující.

LARRY TREMBLAY

Larry Tremblay (* 1954) je frankofonní kanadský spisovatel, básník, autor celosvětově úspěšných divadelních her a herec. Za svá díla obdržel několik ocenění a nominací na ceny, za *Citrusový sad* získal v roce 2014 Cenu québeckých knihkupců a v roce 2015 Cenu středoškolských studentů. Kniha byla přeložena do několika jazyků, adaptovaná pro divadlo a chystá se její filmové zpracování.

Citrusový sad

Přeložila Katarína Horňáčková

Když Ahmed pláče, pláče i Azíz. Když se Azíz směje, směje se i Ahmed. Jsou to chlapci, bratři, dvojčata, a oba by mohli poklidně žít ve stínu citrusovníků, kdyby jednoho dne z nebe nepřilétla bomba a kdyby jejich prarodiče nezemřeli v domě, srovnaném se zemí. Do citrusového sadu přicházejí muži a žádají pomstu za prolitou krev. Ahmed, pokud to ovšem není Azíz, je vybrán, aby ve jménu spravedlnosti přinesl tu největší oběť. Živí i mrtví, všichni musejí zaplatit mučednickou daň. V takovém světě je těžké rozlišit čest od fanatismu a čisté úmysly od falše. Aktuální, a přitom nadčasový příběh plný tragické krutosti i poetiky pouštních legend.

BURHAN SÖNMEZ

Burhan Sönmez (* 1965) je velkým objevem nejnovější turecké literatury. Pochází ze střední Anatolie, vyrůstal v bilingválním kurdsko-tureckém prostředí. Vystudoval práva v Istanbulu, v důsledku zranění způsobeného brutálním policejním zásahem se léčil ve Velké Británii s podporou Lékařské nadace (Léčba obětí mučení). Od poezie, za níž získal několik ocenění, přešel k románu. Za svůj druhý román *Nevinní* (Masumlar), který byl publikován v řadě zemí, získal jednu z nejprestižnějších literárních cen. Žije v Cambridgi a v Istanbulu, je členem tureckého a anglického PEN klubu a vyučuje literární teorii a teorii románu na prestižní Středovýchodní technické univerzitě v Ankaře.

Istanbul, Istanbul

Přeložila Petra Sedmíková

Hrdiny románu jsou čtyři vězni, namačkaní v úzké podzemní kobce ústřední istanbulské mučírny. V přestávkách mezi mučením si vyprávějí příběhy o Istanbulu, deset příběhů během deseti dní. Podobně jako hrdinové *Dekameronu* utíkají před epidemií moru, utíkají vězňové svými příběhy a sny před svým hrůzným osudem. Anekdotické příběhy často podle orientálních vzorů, vyúsťující v hádanky, se prolínají s neutěšenou skutečností podzemní mučírny. Zmučení vězňové se vžívají do reálných situací ve vnějším světě, což jim na okamžik umožňuje zapomenout na vlastní neblahý úděl.

Bolestné vyznání lásky k Istanbulu v příbězích čtyř vězňů, vyprávěných v přestávkách mezi mučením v podzemních celách pod městem. Óda na bolest, v níž se setkává Dostojevskij s *Dekameronem*.

John Ralston Saul, bývalý prezident PEN International (Kanada)

Burhan Sönmez působí jako nesmělý filozof s odhodláním, které tříští kámen.

Igiaba Scego, *Corriere Delle Migrazioni* (Itálie)

HIROMI KAWAKAMIOVÁ

Hiromi Kawakamiová (* 1958) patří k nejvydávanejším představitelkám současné japonské prózy.

Na literární scéně se prosadila v r. 1996 povídkou *Šlápnot na hada* (Hebi o fumu), za kterou obdržela Akutagawovu a také Naokiho cenu. Stala se tak první spisovatelkou, která získala obě tyto prestižní literární ceny zároveň. Jejím prvním opravdovým bestsellerem se stala v r. 2001 novela *Aktovka pana učitele* (Sensei no kaban), za kterou získala Cenu Džuničiróa Tanizakiho. Autorka používá krátké, jednoduché, až průzračné věty, a aniž by některé věci přímo vyslovila, mistrně splétá pavučinu napohled prostého příběhu a nevyhýbá se ani jemnému humoru a ironii. Svět jejich příběhů, které nikam nespěchají, je plný očekávání, rozhodů, náhodných setkání, iluzí, snů, nadějí a ztrát.

Vetešnictví pana Nakana

Přeložil Jan Levora

Hlavní postavou novely Hiromi Kawakamiové *Vetešnictví pana Nakana* (Furudôgu Nakano šóten) z r. 2005 je mladá dívka Hitomi, která nastoupí jako pokladní a pomocná prodavačka na částečný úvazek v malém vetešnictví na tokijském předměstí. V knize sledujeme její citové zmatky a postupné zrání. Vedle vyprávěčky Hitomi vystupují v příběhu ještě další tři výrazné postavy, které ve vetešnictví pracují – záletný podivínský majitel pan Nakano, jeho starší sestra Masajo, umělkyně všeho druhu, která pozorně sleduje milostné aféry svého bratra a sama touží po lásce, a mladý nesmělý řidič Takeo, který přiváží zboží vykoupené od zákazníků a pomáhá v obchodě. Každý z nich má svá skrytá tajemství a touhy. Jako katalyzátor děje v jednotlivých kapitolách, jež tvoří do jisté míry samostatné příběhy, slouží předměty, které do vetešnictví přinášejí různí zákazníci k prodeji. Kniha nepostrádá ani zvláštní jemný, něžný humor, pro který bývá hrdinka Hitomi v některých recenzích nazývána japonskou „Amélií z Montmartru“.

Nabízí tak nejen čtivý pohled na současné Japonsko, ale také – a to především – poutavý obraz svěbytného myšlenkového a citového světa jeho obyvatel.

Photo © Cyclopes

JOCELYNE SAUCIEROVÁ

Jocelyne Saucierová (* 27. května 1948, Clair v Novém Brunšviku) vystudovala politologii na Lavalově univerzitě v Québecu a poté pracovala jako novinářka v Abitibi.

Její první román, *Život jako představa* (La vie comme une image, 1996), důvěrně vyprávění o neviditelné vraždě, byl nominován na prestižní kanadské ocenění Cena generálního guvernéra. Román *Les héritiers de la mine* (*Dědicové dolu*, 2001), napínavé psychologické drama, byl navržen na cenu asociace France-Québec. Román *Jeanne na cestách* (Jeanne sur les routes, 2006), opět nominovaný na Cenu generálního guvernéra a na Ringuetovu cenu Quebecké literární akademie, vypráví

o nešťastné lásce v prostředí hornického města.

Román *Pršeli ptáci* (Il pleuvait des oiseaux) vyšel poprvé v roce 2011 a vzápětí získal Cenu pěti kontinentů frankofonie, Literární cenu gymnazistů, Cenu asociace France-Québec a Ringuetovu cenu Quebecké literární akademie. Dočkal se dvou reedicí (2013, 2015) a překlady do němčiny, angličtiny, holandštiny a švédštiny.

Jocelyne Saucierová žije v Kanadě v domě u jezera.

Pršeli ptáci

Přeložila Danuše Navrátilová

Mladá fotografka se při pátrání po jistém Boychuckovi, jenž přežil Velký požár v Mathesonu, vydá do hloubky kanadského lesa. Najde jezero a u něj sruby, v nichž žijí starci Tom a Charlie, Boychuck ale podle jejich tvrzení před pár dny zemřel. Vlastníma rukama mu přece vykopali hrob...

Tak začíná podivuhodný román o svobodě, jíž jsou lidé nehladě na věk ochotni obětovat pohodlí i bezpečí, o přátelství, které jde doslova až za hrob, a o lásce, jež může vzplanout stejně nečekaně jako oheň, který poznamenává nejen těla, ale i duše. Tajemný Boychuck je toho důkazem.

Jocelyne Saucierová vyšla při psaní tohoto příběhu ze skutečných historických událostí a z vyprávění posledních pamětníků, již přežili Velké požáry, které začátkem 20. století zpustošily sever Ontaria. Oheň tehdy několikrát strávil nejen lesy a polnosti, ale mnoho vesnic a měst, lidé i zvířata společně prchali do jezer a studní... a pršeli ptáci.

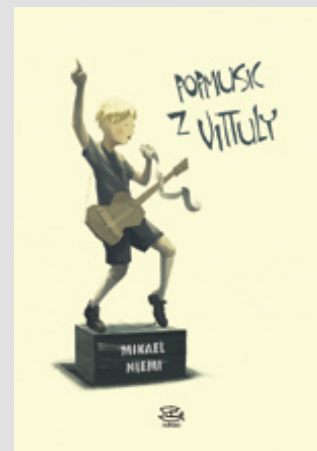
MIKAEL NIEMI

Mikael Niemi (* 1959) vyrůstal v Pajale na severu Švédska u finských hranice, dosud zde žije. Nejprve psal básnické sbírky a knihy pro děti a mládež. V roce 2000 vydal svůj první román pro dospělé *Popmusic z Vittuly* – byl to nejúspěšnější románový debut, jaký do té doby švédská literatura zažila. Od té doby napsal Niemi řadu dalších románů i povídek.

Popmusic z Vittuly

Přeložil Zbyněk Černík

Švédský román s chutí samohonky: tak by se dal nazvat originální, místy až bizarní a divoký román *Popmusic z Vittuly*. Mikael Niemi v něm líčí život ve svém rodišti, odlehлém Zapadákově na finsko-švédské hranici, kam v 60. a 70. letech vehementně vtrhly nové časy s novou hudbou a novým přístupem k životu a narazily na omezený svět maloměstské Pajaly. Sřetávání starého a moderního je hnací silou vyprávění, v němž se prolíná realismus s fantazií. Román přibližuje zdejší obyvatele z pohledu Mattiho, který v tehdejší Pajale vyrůstá a dospívá – vzpomíná na rvačky, první vzduchovku, první kytaru, první pařbu i první holku, na to, jak do kraje dorazil rock a jak desky Preysleho a Beatles přinesly závan svobody a nespoutanosti, kterému hrdina zcela propadl.

Kdyby Woody Allen, Kaurismäki a Bergman hledali scénář pro společný film à la Astrid Lindgrenová stříhnutá sexem & rock'n'rollem, pak tohle by pro ně byla pravá předloha.

” Vyznamenáno Augustovou cenou, přeloženo do 24 jazyků, prodáno přes milion výtisků a navrch zfilmováno.

„Hrdinovi dělá starosti, zde bude zpívání v kapele považováno za dostatečně mužné. Podle místní tradice může chlap zpívat, jen když se pořádně napije.“

FRANCESCA HORNÁK

Francesca Hornak, novinářka a spisovatelka, publikovala v denním tisku i časopisech – *The Sunday Times*, *The Guardian*, *Metro*, *Elle*, *Marie Claire* a dalších. Je autorkou knih *History of the World in 100 Modern Objects: Middle Class Stuff (and Nonsense)* (*Dějiny světa ve stovce moderních předmětů: Věci – a krámy – střední třídy*) a *Worry with Mother: 101 Neuroses for the Modern Mama* (*Obavy s matkou: 101 neuróz pro moderní mámu*). *Sedm dní spolu* je její první román.

Photo © Billie Scheepers

CHLOE BENJAMINOVÁ

Chloe Benjaminová pochází ze San Franciska. Svou prvotinou *The Anatomy of Dreams* (2014) si získala široký okruh čtenářů i kritiky a obdržela cenu Edna Ferber Fiction Book Award. Vystudovala University of Wisconsin-Madison. Žije se svým manželem v městě Madison.

Sedm dní spolu

Přeložila Veronika Volhejnová

Vánoce. Čas rodinné pohody... nebo taky ne. Zvlášť když jste s celou svou rodinou v karanténě a nemůžete utéct. To pak vyjde najevo ledacos...

A právě v takové situaci se ocitne ne tak docela standardní rodina Birchových, když se dcera Olivie, lékařka, vrátí ze zóny zasažené nebezpečným virem. Rodinní příslušníci z toho pochopitelně nadšení nejsou – a ona zase těžce nese, že bude muset strávit celých sedm dní s lidmi, kteří mají takové nedůležité a povrchní starosti. Jenže i oni mají svá tajemství, a zdaleka ne tak malicherná, jak se Olivii zprvu zdá. A jako by toho nebylo málo, jedno z těch tajemství nečekaně zazvoní u dveří!

Věštba

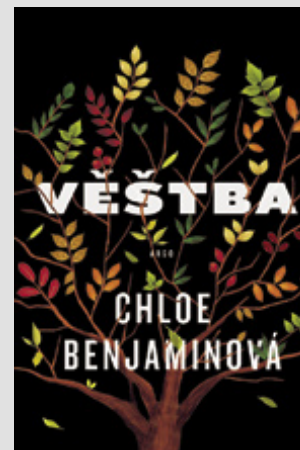
Přeložila Jitka Fialová

Jaký by byl váš život, kdybyste znali přesné datum své smrti?

Je rok 1969 a po Lower East Side v New Yorku se rozkřikne, že přicestovala věštkyně, která dokáže každému přesně předpovědět den jeho smrti. Takovému pokušení neodolají čtyři sourozenci z rodiny židovských přistěhovalců, děti ve věku od 7 do 13 let, a vydají se za ní, aby poznaly svůj osud.

V průběhu příštího půl století pak život zavede nejmladšího Simona k baletu v San Francisku, jeho sestru Klaru, kouzelnici, na podia v Las Vegas, z Daniela se stane vojenský lékař a nejstarší Varja se stane bioložkou a při laboratorních pokusech se pokouší obelstít smrt. Ale ačkoli je každý z nich jiný a osud ho zavane jinam, pevná rodinná pouta nic nenaruší.

Strhující román, jenž zkoumá hranice mezi osudem a volbou, realitou a iluzí, tímto světem a světem dalším, a hluboce dojemný příběh o síle víry a silných rodinných vazbách.

SOFIJA KORDIĆ

Sofija Kordić se narodila roku 1965 v chorvatském Benkovaci a dětství prožila v Zadaru. Studovala politologii na univerzitě v Bělehradě (v dnešním Srbsku) a žurnalistiku v Holandsku a Dánsku. Po návratu pracovala pro zahraniční redakci deníku *Borba* a od r. 1993 studovala na Středoevropské univerzitě (Central European University) v Praze, kde žije dodnes.

Do Prahy za ní také přijel manžel – jelikož Sofija Kordić pochází ze srbské rodiny a její manžel z chorvatsko-slovinšské, nikde nebyli vítáni, nikde se necítili doma, a proto se rozhodli odejít a radši být cizinci v cizině než cizinci ve vlasti. Sofija Kordić působila v rádiu Svobodná Evropa až do ukončení činnosti chorvatské redakce v r. 2004, dnes pracuje jako novinářka na volné noze, píše pro chorvatská nezávislá média.

MIGUEL BONNEFOY

Miguel Bonnefoy (* 1986 v Paříži), je synem chilského romanopisce a venezuelské diplomatky, vyrůstal ve Venezuele a v Portugalsku, žije ve Francii. Už v roce 2009 získal Grand Prix de la Nouvelle de la Sorbonne Nouvelle za povídku *Dům a zloděj* (La Maison et le Voleur) a posléze za knihu *Ikaros a jiné povídky* (Icare et autres nouvelles, 2013) obdržel Prix du Jeune Écrivain, udělovanou autorům od 15 do 27 let. Román *Octaviova pout'* (Le voyage d'Octavio, 2015) byl rovněž ověnčen několika cenami určenými mladým autorům nebo prvním románům, byl nominován i na prestižní Prix Goncourt za první román a vyzdvihla ho porota Prix des Cinq Continents oceňující díla celého světa napsaná francouzsky. *Černý cukr* (Sucre noir, 2017) se dostal do nejužšího výběru nominací významné Prix Fémina.

Photo © Renaud Monfourny

Hypofýza v exilu

Přeložil Jakub Novosad

Román *Hypofýza v exilu* je zajímavý jak obsahem, tak formou. Ve vyprávění hlavní hrdinky Mii se prolínají tři vzájemně provázaná témata – šokující prožitek války v Jugoslávii, uprchlická zkušenost a komplikované snahy o početí dítěte. Českému čtenáři nabízí Sofija Kordić důvěrně známé prostředí Prahy 90. let s jeho klubovou scénou, nadšením z dříve nedostupných kulturních zážitků (jako byl třeba koncert Pink Floyd na Strahově v r. 1994), ale i projevy nesnášenlivosti a xenofobie, ať už jde o silácké projevy skinheadů nebo pohled svrchu na „Jugoše“.

Formálně i obsahově pak románu dodávají na zajímavosti dopisy Miiných kamarádek z Anglie, Izraele a Bělehradu, jež plní hned několik funkcí – jednak zprostředkovávají širší pohled na situaci v Jugoslávii i její vnímání ve zbytku světa, jednak si díky nim čtenář snáze dokáže představit, jaké to je, když se člověku rozpadne svět i se všemi mezilidskými vazbami.

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

Černý cukr

Přeložila Markéta Krušinová

Ve vesnici kdesi v Karibiku se objeví hledač pokladů Severo Bracamonte – pátrá po bohatství, jež tu podle legendy před třemi staletími zůstalo po podivném ztroskotání lodi kapitána Henriho Morgana. Jeho příchod převrátí život rodiny Oterových, u nichž se ubytuje. Setkání se Serenou Otero ovšem promění i jeho vlastní plány. Serena je dědička plantáže cukrové třtiny, ale sní o docela jiných obzorech. Roky běží, lidé umírají a další se rodí, rodinné bohatství roste díky výrobě nejlepšího rumu v kraji, tajemný poklad kapitána Morgana ale nadále ovlivňuje osudy všech zúčastněných, každý totiž hledá svůj poklad jinde a z jiných důvodů.

Miguel Bonnefoy ve svém románu, v tom nejlepší slova smyslu inspirovaném jihoamerickým magickým realismem, převyprávěl nejslavnější korzářskou legendu a na jejím základě vystavěl filozofický příběh o osudu mužů a žen, vedených touhou po lásce a štěstí a bojujících s vrtkavostí osudu, slovy namaloval pestrý obraz blíže neurčené země v blíže neurčeném čase, krajiny oplývající kouzelnými preludy i prokletím.

” Román, který vzbuzuje silné emoce a nutí čtenáře k přemýšlení a přehodnocování zažitých představ.

ANUK ARUDPRAGASAM

Anuk Arudpragasam pochází z Colomba na Srí Lance, v současné době pracuje na doktorátu z filozofie na newyorské Columbia University. Píše v tamilštině a angličtině. *Příběh krátkého manželství* je jeho první román, který byl po vydání kladně recenzován v americkém i britském tisku, mj. v denících Guardian, Financial Times a New York Times i v prestižním literárním měsíčníku Kirkus Reviews a byl zařazen do užší nominace na literární cenu Dylana Thomase pro mladé autory.

Příběh krátkého manželství

Přeložila Hana Zahradníková

Na Srí Lance zuří občanská válka. Dineš přišel o rodinu i veškerý majetek a mechanicky, bezmyšlenkovitě se pohybuje od jedné utilitární činnosti k druhé. Pomáhá v nemocnici, v omezené míře zabezpečuje své nejzákladnější fyzické potřeby a na noc odchází z tábora ukrýt se před pravidelným ostřelováním do džungle. Jeho rutinu naruší nabídka souseda z tábora, aby pojal jeho dceru za manželku. I tento návrh je veden čistě účelovými pohnutkami – otec cítí, že jako ochránce selhal, a hledá někoho, kdo by za něj převzal břemeno odpovědnosti. K sňatku dojde, ale po krátké fázi seznamování dvou mladých lidí, která jako by nabízela nesmělou naději, přijde předvídatelný závěr a žádný happy end se nekoná.

Věty i odstavce členěné do dlouhých volně plynoucích celků jako by odrážely Dinešovy nepřerušované proudy myšlenek. Se svým okolím prakticky nekomunikuje, je uzavřen ve vlastním světě, obrací se dovnitř, protože vnější svět zešlel. Všimá si, jak funguje jeho tělo, jehož pomíjivost si se zoufalou naléhavostí uvědomuje a v předtuše pravděpodobného konce se s ním loučí.

A z Dinešova ticha uprostřed válečné vřavy se hlasitě ozývá základní otázka: Co dělá člověka člověkem, když z jeho života už nic nezbývá?

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

RICHARD BRAUTIGAN

Richard Brautigan (1935–1984) byl originální americký prozaik a básník, spjatý s atmosférou 60. let, která přála odbourávání konvencí ve společnosti i v umění. Jeho texty vynikají osobitou obrazností, dějem i strukturou, řada z nich se tváří jako parodie žánrů brakové literatury, jenomže Brautigan klame tělem. Autor si získal až kultovní status a oblíben je i mezi českými čtenáři, zejména díky svému dílu *V melounovém cukru* (č. 1986). Nakladatelství Argo chystá reedice několika Brautiganových románů.

Chytání pstruhů v Americe

Přeložila Olga Špilarová

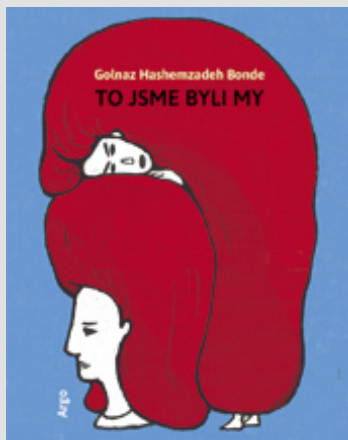
Teprve druhé vydání jedné z neoriginálnějších knih Richarda Brautigana. Jedná se o volný sled krátkých textů, které mají společnou originální metaforiku a uvolněnou stavbu, je to sled obrazů, historek, vzpomínek a kaleidoskopických výjevů z bezcílného putování života na cestě, které spojuje neuchopitelný motiv „chytání pstruhů v Americe“. Chytání pstruhů v Americe je jednou meditativní poutí za studeným a živým živlem, jindy partnerem k rozhovoru a jindy zase postavou, o níž se dozvídáme z dálky a nepřímo jako o legendárním hrdinovi.

” Trochu autobiografické líčení, trochu výlet do hloubky vlastní mysli, trochu festival imaginace, trochu *Jak jsem potkal ryby* na psychedelický způsob.

GOLNAZ HASHEMZADEH BONDE

Golnaz Hashemzadeh Bonde se narodila v r. 1983 v Íránu a spolu s rodiči uprchla v dětství do Švédska. Ve Stockholmu vystudovala ekonomii a umístila se ve výběru 50 mladých globálních lídrů společnosti Goldman Sachs. Je zakladatelkou a ředitelkou Inkludera Invest, neziskové organizace bojující proti marginalizaci ve společnosti podporou sociálních podnikatelů, kteří přicházejí s pragmatickými řešeními sociálních problémů.

Na literární scéně Golnaz Hashemzadeh Bonde debutovala v r. 2012 románem *Hon är inte jag* (*Ona není já*) o těžkostech začlenění íránské rodiny do švédské společnosti. Druhý román *To jsme byli my* (*Det var vi*) jí vyšel v roce 2017 a okamžitě si získal výjimečnou pozornost jak ve švédských sdělovacích prostředcích, tak na mezinárodní literární scéně, kde se v tuto chvíli překládá už do 24 jazyků. Příběh padesátileté zdravotní sestry Nahíd, která se musí vyrovnat s nemilosrdnou diagnózou, uchvátí svou autentickou syrovostí. Nahíd je trochu smutná a trochu osamělá, ale hlavně našťavaná a s brutální upřímností rozebírá rodinné vztahy i své postavení ve společnosti.

„Je to příběh o násilí jak na osobní, tak na institucionální rovině, o zanedbání a neschopnosti. O lásce k dítěti a odporu k mateřství. A o slaboučkém, vytrvalém světélku naděje – jiskře života.“

Svenska Dagbladet

To jsme byli my

Přeložila Jana Holá

Padesátileté zdravotní sestře Nahíd zbývá šest měsíců života. Aspoň tak jí to tvrdí doktoři. Ale Nahíd nevěří jen tak někomu. Se stejným odporem vnímá jak svou diagnózu, tak lékařku, od které se ji dozví. A v srdci jí bublá vztek na život – na to, jaký směr nabral poté, co s manželem museli po revoluci prchnout z Íránu, i nad tím, že bude dál pokračovat i bez ní. Připadá si osamělá, se svou nemocí i svými myšlenkami. Ráda by se sblížila se svou dcerou Aram, ale nedaří se jí to. Jak se nemilosrdně blíží její smrt, uvědomuje si Nahíd, že by se měla snažit Aram uchránit před bolestí. Ví, že by měla. Ale k čemu jsou dcery, když ne k tomu, aby sdílely bolesti matek?

Bez dechu se valící proud vyprávění nám zprostředkovává příběh o vykořenění a ztrátě, ale také o mocných i mučivých poutech mezi matkou a dcerou. V románu *To jsme byli my* nám Golnaz Hashemzadeh Bonde přímočarým a šokujícím stylem klade otázky: Co zanecháváme svým dětem? A co dlužíme svým nejbližším?

SÜE-CCHUN MU-ŽUNG

Süe-cchun Mu-žung, vlastním jménem Chao Čchün, se narodil v roce 1974 v Šan-tungu na severovýchodě Číny. Jedná se o velmi osobitého, nezávislého, společensky angažovaného spisovatele, jakých není v Číně mnoho. Nikdy nebyl členem čínského Svazu spisovatelů, publikuje online, ke svým románům píše často nejrůznější varianty, aby unikl cenzuře.

V roce 2006 se proslavil na internetu publikovaným románem na pokračování pod názvem *Čcheng-tu, dnes na mě zapomeň*. V roce 2010, při příležitosti přijetí ceny časopisu *Lidová literatura*, měl přednést řeč na téma cenzury, které bylo pořadatelé na poslední chvíli zabráněno. „Naše příběhy jsou oklešťovány,“ chystal se říct, „ale já jsem aspoň proaktivním eunuchem... kleštím se sám.“ Autor se v současné době pohybuje spíše mimo čínský kontinent, žije v Hongkongu a je pravidelným komentátorem čínských událostí pro New York Times. *Než slehne rudý prach* je třetím z jeho šesti románů.

Než slehne rudý prach

Přeložil Denis Molčanov

Wej Da, mladý advokát, se pyšní tím, jak dokonalým je darebákem. Neuhybá před žádnou lstí či ranou pod pás, pokud mu přinese větší zisk či sladkou satisfakci z pomsty. Podplácení veřejných činitelů, defraudace, praní špinavých peněz, prostituce jsou jeho každodenním chlebem, to vše navíc pozoruje cynickým zrakem člověka, pro kterého jsou přátelství a láska pouze další příležitostí k obchodu. Mladý hrdina, narozený během Velké kulturní revoluce, zkušeně lavíruje v krutém, nemilosrdném justičním světě a postupuje dál a dál na cestě, která nekončí nikde jinde než v pekle.

Román *Než slehne rudý prach*, líčící drsným jazykem všudypřítomnou korupci v současné Číně, byl vydán v roce 2008. Mohl však vyjít až po obrovských cenzurních zásazích v rozsahu desetitisíců znaků. Zakončení románu musel autor podle vlastních slov přepisovat ve třech různých verzích; ani nakonec publikovaná podoba však cenzuru plně neuspokojila a jeho vydavatel byl krátce nato donucen své nakladatelství zavřít.

**Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.**

„Süe-cchun Mu-žung je jedním z nejkontroverznějších současných čínských autorů. Je pro něj příznačný stylisticky vybroušený ‚cynický realismus‘, což je velmi účinná forma pro popis současné čínské společnosti s jejími chronickými neduhy v podobě korupce, úřední zvůle a celkové morální apatie.“

*Martin Hála, sinolog,
ředitel projektu Sinopsis.cz*

DONATELLA DI PIETRANTONIO

Donatella Di Pietrantonio (* 1963, Arsita) debutovala románem *Má matka je řeka* (Mia madre e un fiume, 2011). S dílem *Má kráska* (Bella mia, 2014) zasazeného do italské provincie L'Aquila postižené zemětřesením, v němž tematizovala ztrátu a smutek, se stala finalistkou při udělování nejvyššího italského literárního ocenění Premio Strega a získala

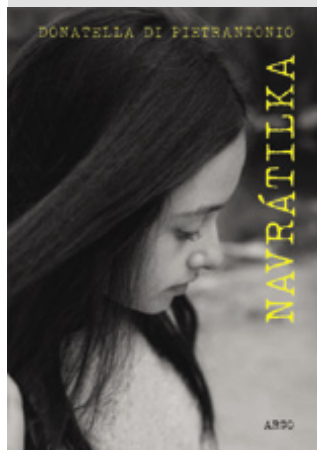
ze něj cenu Premio Brancati. Za nejnovější román *Navrátilka* (L'Arminuta, 2017) získala významné literární ocenění Premio Campiello. Pracuje jako dětská zubní lékařka.

Navrátilka

Přeložila Marina Feltlová

„L'Arminuta“ je termín v abruzzeském dialektu volně přeložitelný jako „navrátilka“ neboli „ta, jež se vrátila“. Krátký román pojednává o třináctileté holčičce, která je neočekávaně navrácena do své původní chudé rodiny jako poštovní balík bez jakéhokoliv vysvětlení či odůvodnění. Poznává nové rodiče, sestru a bratry, bojuje o své místo v cizí rodině a sžívá se s odlišnou sociální realitou chudého a zaostalého venkova v Abruzzu v sedmdesátých letech minulého století. Donatella Di Pietrantonio je brilantní vypravěčka. Osud dívky líčí bez patosu, neútočí na čtenářovy city, nic nepřikrašluje ani nezjemňuje. Je nezaujatou pozorovatelkou, která si ale všímá sebemenších detailů, společně s její hrdinkou cítíme pachy, chutě, hmatové vjemy, tíži nevysloveného.

Příběh o opuštění a návratu se čte jedním dechem, autorka bravurně pracuje s vytříbeností a esenciálností jazyka, píše s citem a poeticky, byt zpracovává drsný příběh a dotýká se choulostivých a bolestných témat. Vytržení z dosavadního života, potřeba a nutnost nalézt nové hodnoty může postihnout každého a v tom tkví univerzalita tohoto jímavého románu.

„Po fenoménu Eleny Ferrante se českým čtenářům dostává tato „literární jednohubka“, která k nim bude promlouvat se stejnou naléhavostí a narativní silou.“

ANTONI FERRANDO

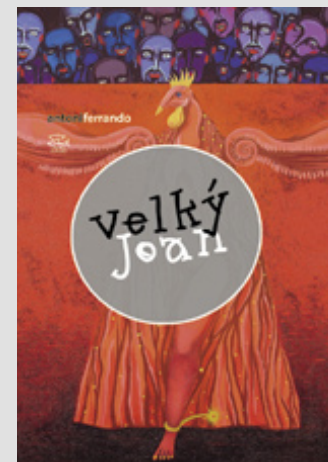

Photo © Richard Klíčník

Antoni Ferrando (* 1967, Barcelona) je překladatel a spisovatel. Vzděláním je lingvista. Od roku 1994 žije v Praze. Patří ke generaci vyrůstající v ustavičné krizi, takže už věří jen několika lidem, literatuře a středomořské kuchyni.

Velký Joan

Přeložil Jiří Pešek

Velký Joan může být vášnivý i nesnesitelný, ale je to hrdina dělající čest legendě o neodolatelém milenci. Jako poslední člen významné rodiny pozoruje z rodinného sídla život na katalánském venkově na přelomu 20. a 21. století s veškerou jeho dynamikou, ale také s provinční malostí. Joan se vysmívá politikům i zbohatlíkům a jako věčný diletant hodlá napsat román o španělské občanské válce, k čemuž si jako pomocníka přizve mladého literáta Pereho. Vyprávění vychází z útržkovitých vzpomínek Pereho, který si vybavuje ztracené mládí: s Joanem poznal luxus i někdejší velikost. Poznal svobodu, ale musel za ni zaplatit.

AFONSO CRUZ

Afonso Cruz (* 1971) vystudoval lisabonskou Akademii výtvarných umění a Ústav výtvarných umění v Madeiře. Jako spisovatel debutoval r. 2008, r. 2012 získal Cenu Evropské unie za literaturu za román *Kokoschkova loutka*. Řadu prestižních cen získala i jeho další díla: román *Boží tělo – dobrodružství Conrada Fortese a Loly Benitesové* (2011), *Encyklopedie světového příběhu* (2009), *Knihy, které pohltily mého otce* (2011), *Lidský rozpor* (2011) a *Ježíš Kristus pil pivo* (2012). Roku 2014 získal za dílo *Kam jdou dešťníky* (2013) Cenu autorů za nejlepší beletristickou prózu.

Afonso Cruz žije v souladu s vlastní životní filozofií: se svou rodinou bydlí na statku v Alenteju, kde má vlastní olivový háj. Našeho čtenáře možná zaujme skutečnost, že je milovníkem piva, a to si také sám vaří.

Květiny

Přeložila Marie Havlíková

V knize *Květiny* se jako puzzle skládá nevšední příběh přátelství dvou mužů: pan Ulme přišel ztrátou paměti po aneurysmatu o vzpomínky z minulosti a kvůli degenerativní chorobě nemá ani budoucnost. Přesto životní moudrostí a citlivostí vyburcuje z letargie svého sebestředného souseda novináře (vypravěče), jenž díky rozhodnutí vrátit Ulmovi jeho minulost najde sám sebe. Při pátrání narazí na řadu poutavých životních příběhů jako je osud Ulmovy první lásky Margaridy Floresové s její zkušeností umělkyně v období diktatury i porevolučním. *Květiny* jsou knihou závažných témat i svěžího humoru.

„Jeden z nejtvůřivějších hlasů nové portugalsky psané literatury.“

Mia Couto, *přední mosambický spisovatel*

„Je to kniha o životě, smrti, o ztrátách, lásce, přátelství a o důležitosti vzpomínek.“

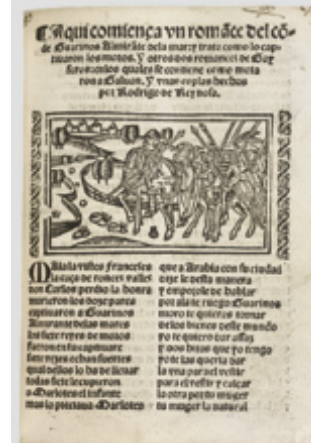
Isabela Lapa, *Universe dos Leitores, Brazílie*

Pražské romancero

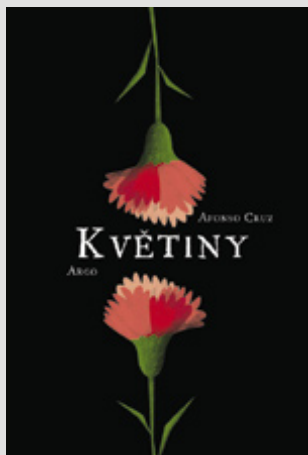
Přeložil Miloslav Uličníý

Pražské romancero je soubor 81 volných aršíků z 16. století, tištěných převážně v kastilském Burgosu, jež do Prahy přivezli v 17. století irští františkáni. Do tohoto vydání bylo vybráno sto z původních textů.

Mezi romancemi ze španělských národních dějin zde vyniká básnické líčení porážky od Maurů a smrti posledního vizigótského krále Rodericha (r. 711) nebo konflikt kastilského krále Alfonse VIII. s jeho feudálními vazaly; v romancích z karolinského cyklu se setkáváme s císařem Karlem Velikým i jeho pairy, například s hrabětem Rolandem; artušovský cyklus zastupují příběhy Amadíse a Oriany; antická témata se vyskytují v líčení epizod z trojské války nebo z druhé války punské (o Hannibalovi); biblické příběhy vyprávějí například o návštěvě královny ze Sáby u krále Šalamouna nebo o králi Davidovi; milostná témata se týkají obvykle dvorských zápletek, jejichž rozuzlení může být tragické. Konečně pak nechybí ani milostný nářek zamilovaných a odmítaných rytířů.

„Výbor z romancí vytištěných v 16. století v Burgosu. Jejich témata jsou rozmanitá: boje proti Maurům, nesváry mezi feudály a králem, příběhy z artušovského a karolinského okruhu, události z řeckých a římských dějin i příběhy biblické.“

Již vyšlo:
Kokoschkova loutka

MIROSLAV PECH

Miroslav Pech (* 1986) vyrůstal v Nové Bystřici na Jindřichohradecku. Prošel mnoha zaměstnáními (tiskař, prodavač, pomocný dělník, skladník, redaktor, řidič VZV atd.). Je autorem povídkových sbírek *Napíšu Pavle* (2013) a *Ohromně vtipná videa* (2014). Publikoval v časopisech Semtam, H_aluze, Psí víno, Protimluv, Host, Salon, Weles, Pandora či na internetové Dobré adrese. Cizojazyčně se jeho texty objevily na běloruském webu litrazh.org a slovinské ludliteratura.si. Žije v Českých Budějovicích.

Otec u porodu

Hlavní hrdina novely *Otec u porodu*, „tatínek“, očekává narození prvního dítěte, a tak začne tomuto neznámému tvorovi, rybičce rostoucí v „maminčině“ břiše, psát jakési deníkové vzkazy.

Popisuje zážitky z práce, vypočítává položky nákupních seznamů, vypráví, co viděl a slyšel v autobuse. Do této známé rutiny však prosakují nové zážitky spojené s očekáváním potomka, sledování jeho vývoje na internetových stránkách a v lékařských ordinacích a s tím spojené nesmělé představy o budoucnosti, ale i nejistota z neznáma. Tatínek se totiž sice upřímně snaží, ale rozhodně nepatří mezi dnes tak populární sebevědomé otce, kteří nastupují na rodičovské dovolené, dítě umí uvázat do šátku na pět způsobů, a kdyby mohli, rozhodně by sami kojili. Tatínkovi připadá, že jsou na něj ze všech stran kladena příliš vysoká očekávání, a on si není ani trochu jistý, že je dokáže naplnit.

Miroslav Pech v *Otcu u porodu* opět dosvědčuje svůj výjimečný talent na přesné odposlechnutí a reprodukci jazyka ve všech možných stylových rejstřících, ať už jde o úsporné dialogy, nebo fráze z médií. Záleží tak na každém čtenáři, jestli chce hluboko v textu hledat genderová a sociální témata, nebo se prostě jenom královsky bavit.

Již vyšlo:
Cobainovi žáci

**Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.**

„ Ukázka:

Dneska jsem viděl tvoji druhou fotku. Měříš čtyřicet sedm milimetrů a na obrázku je dobře znát tvoje hlava a tělíčko. Ukázal jsem mamince, kde máš ruce a nohy, ale maminka si tím nebyla úplně jistá. Taký už víme, kdy se máš narodit. Maminka je teď ve třináctém tejdnu. Vstupuje do čtvrtého lunárního měsíce těhotenství. To znamená, že už na ní začíná být těhotenství vidět. Pořídila si speciální kalhoty, ve kterých se cítí mnohem líp a její břicho je v nich volnější. Není v nich tak stísněná, a o to jde. Ostatně břicho dělá mamince čím dál větší starosti. Na internetu si prohlížela břicha žen ve třináctém tejdnu. Zdálo se jí, že jejich břicha jsou mnohem menší.

„To já jsem tady podle toho spíš v pátém,“ povzddechla si.

„Aspoň vidíš, jak jsi oproti nim napřed,“ řekl jsem.

Údajně už umíš sevřít ruku v pěst a pohybovat rty. A co je nejdůležitější, riziko potratu se snížilo na pětadesát procent. Když bude všechno jak má být, za půl roku jsi venku.

Dneska jsem zjistil, že se ti teprve vyvíjí ušní boltec. Kolikrát jsem si říkal, že možná slyšíš, co si s maminkou povídáme. Říkal jsem si to, aniž by mě napadlo, že ještě nemáš uši. Odpoledne jsem si potřeboval vybrat peníze. Zkontroloval jsem zůstatek na účtě a přes mráz, kterež v posledních dnech panuje, jsem se zpotil. Ještě mi nepřišly peníze z pracáku. Odcházel jsem se zařátějma pěstma. A jak jsem je zatínal, napadlo mě, že dělám něco, co už umíš i ty.

Dneska mi maminka řekla, že potkala stárika z vedlejšího bytu. Prej stál ve dveřích.

„Stál ve dveřích?“ divil jsem se, „dyť je na kolečkovém křesle.“

„No, ale stál tam.“

Díval jsem se do země a přemejšlel.

„No a potom,“ přerušila maminka ticho, „nejednou začal tancovat kankán.“

„Ha ha ha ha.“

„Cha cha cha cha.“

Smáli jsme se.

Potom jsem šel napsat báseň. Něco ti povím. Během jednoho jediného měsíce jsem napsal třicet sedm básní. Dobrej výkon, co myslíš? Dru jak vůl a stejně se pokaždý najde někdo, komu když řeknu, že píšu básně, tak na mě kouká, jako kdybych nedělal nic. V psaní básní mám asi nejdelší praxi. Dělán to už spoustu let. Dokonce jsem textoval písničky jedny metalový kapele. Napsal jsem slova ke třem písničkám a dostal za ně pětistovku na ruku. Škoda, že to nikdy nenahráli. Pár lidí mi řeklo, že to, co píšu, nejsou básně. Tak ať. Pro mě je i text na obalu od tatranky básně.

Varovný nápisy na cigaretových krabičkách jsou básně.

Pracovní smlouvy na dobu určitou jsou básně.

Nesrozumitelný popisky na tvý ultrazvukový fotce jsou básně...

Dneska jsem nastoupil do nový práce. Ona vlastně není tak úplně nová. Před pár měsíci jsem tu dal po roce výpověď s tím, že si najdu něco lepšího. Dny plynuly a já nenacházel. Odešel jsem nejen kvůli penězům. Vztahy na pracovišti byly vypjatý. Už mě nebavilo to dál snášet. Když jsem odcházel, měl jsem upřímnou radost. Nikdy víc, říkal jsem si v duchu. A jsem tu zas. Jako kdybych byl pryč jen na víkend. Nic se nezměnilo. Jen pár nových tváří. Jinak absolutně nic. V jednu chvíli jsem musel zastavit vysokozdvizný vozík, spustit vidlice s nákladem a začít zhluboka dechat. Tak to na mě padlo. Nevraživý pohledy mých staronových kolegů, přísné sevřený rty. (...)

PETR NIKL

Petr Nikl (* 1960 ve Zlíně) je velmi všestranný umělec: malíř, hudebník a divadelník. Je činný v loutkovém souboru Mehedaha, byl členem již zaniklé umělecké skupiny Tvrdohlaví, připravil koncepci interaktivních výstav (např. Hnízda her, 2000, Orbis Pictus Play), spolupracuje s vokálním souborem Lakomé Barky, pro divadlo Archa vytvořil několik originálních hudebně-divadelních projektů. Vydal řadu autorských knih a další ilustroval, získal za ně bezpočet ocenění, mj. Magnesii Literu za *Záhádky*, Cenu Ministerstva kultury za nejkrásnější knihu (*O Rybabě a mořské duši*, *Záhádky*, *Lingvistické pohádky*, Michal Bystrov: *Nech ten mech*) či Zlatou stuhu (např. *Lingvistické pohádky*, *Záhádky*). V roce 1995 obdržel Cenu Jindřicha Chalupeckého.

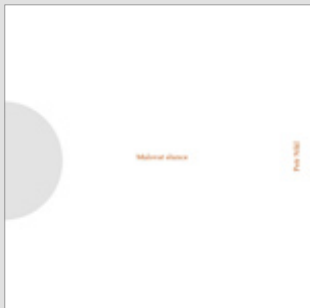
ALICE HORÁČKOVÁ

Alice Horáčková (* 1980) byla literární redaktorkou deníku MF Dnes, studovala v Praze a Berlíně. Debutovala biografickou knihou *Vladimíra Čerepková – Beatnická femme fatale* (Argo, 2014), která byla nominována na Cenu Josefa Škvoreckého a cenu Magnesia Litera pro objev roku. Je autorkou knížky *7× ve vedlejší úloze*, v níž se osmi sourozenci sedmi výjimečných lidí vyptávala na to, jaké to je, žít život v jejich stínu (Argo, 2016).

Malovat slunce

Malíř, hudebník, divadelník a literát Petr Nikl vzdal ve své nové knize poctu mamince, známé designérce hraček Libuši Niklové. Vzpomínkové rozhovory matky se synem se prolínají s originální úvahou o tajemství umělecké tvorby a s fantazijním, pohádkovým příběhem o putování za zlatým slunečním vlasem. Kniha má výjimečnou minimalistickou grafickou podobu.

Již vyšlo:

Vladimíra Čerepková,
7× ve vedlejší úloze

Neotevřené dopisy

Alena T. je hezká holka s vyřídilkou a výtvarným talentem. Když po osmašedesátém utíká kvůli tisku protikomunistických letáků do Paříže, tak jí otec – zlatník, který skončil v Jáchymově – dá do podpatku diamant. Alena se nikdy nechce vdávat, ale nakonec si vezme výtvarníka Rudolfa N. (je v sedmém měsíci). Její manžel je sice význačný, ale v praktickém životě neupotřebitelný. Během normalizace Alena finančně táhne tříčlennou rodinu a pomáhá svému muži překonat psychické propady.

Po manželově smrti však najde v jeho psacím stole svazek neotevřených dopisů. Písmo je ženské, agresivní, ale proč je její muž nikdy neotevřel? Chce si je přečíst?

Dopisy však nejsou jedinou záhadou jejího života, i paní Alena má svoje tajemství.

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

TEREZA SEMOTAMOVÁ

Tereza Semotamová (* 1983) absolvovala scenáristiku a dramaturgii na JAMU a germanistiku na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně; překládá z němčiny, věnuje se publicistice a je autorkou řady literárních pořadů a rozhlasových her. Společně s Jakubem Vítkem vydala roku 2015 v nakladatelství Větrné mlýny knihu *Počong aneb O pinoživosti lidské existence*.

Ve skříní

Hlavní hrdinka nové prózy Terezy Semotamové žije v nespokojeném vztahu v cizině; po nevyjasněné smrti partnera se vrací do rodné země, kde však nemá kde žít (ostatně ani neví jak), a tak vezme zavděk skříní, kterou její sestra hodlá vyhodit. Skříní umístí do vnitrobloku a nastěhuje se do ní. Bizarní východisko textu se postupně stává metaforou hledání prostoru na tomto světě, do nějž se projektuje vztah k rodině, mužům, kamarádům, k sobě samé. Jsme svědky hrdinčina boje o holou existenci; vypravěčka jej sice vytěšňuje, nakonec však není zbylí. Léto totiž končí a do skříně zatéká.

Bezejmenná vypravěčka nás provádí svou životní krizí, do níž vyústil nedávno skončený trýznivý partnerský vztah. Její vyprávění však nezabředává do nějaké uvzdychané sebelítosti (již se podobný typ psaní tak často nedokáže vyhnout), a to především díky živosti jazyka, prochnutého slangovými obraty, popkulturními narážkami, všemožnými hříčkami, do nějž se ovšem tu a tam vlamují i „vyšší“, abstraktnější polohy, zejména v reflexivních, až meditativních pasážích, které tvoří jakýsi refrén vypravěččina monologu. Před čtenářem se tak postupně skládá jakási tragikomická mozaika, v níž se odráží jedna etapa života mladé ženy, etapa plná nálezů a ztrát, strnulosti, ale také odhodlání žít jinak a touhy po lásce.

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

VÁCLAV VOKOLEK

Václav Vokolek (* 1947, Děčín) je český spisovatel, publicista a výtvarník. Narodil se jako syn předního katolického literáta a esejisty Vladimíra Vokolky. Po středoškolských a nedokončených vysokoškolských studiích pracoval jako zámecký správce, pracovník muzea a později restaurátor výtvarných děl zejména v severních Čechách; v roce 1975 si zvolil svobodné povolání. Je autorem více než čtyřiceti knih; píše prózu, poezii i odbornou literaturu. Po listopadu 1989 působil v různých literárních redakcích, vedl kulturní revue *Souvlosti*, podílel se na založení nakladatelství Triáda, od roku 1995 vyučuje na pražské Vyšší odborné škole publicistiky. Editorsky se věnuje literárnímu odkazu svého otce a kulturní historii českých zemí z pohledu duchovna. Intenzivně se zabývá též výtvarnou tvorbou. Žije v Milovicích.

Dominový efekt

Vokolkův *Dominový efekt* můžeme vnímat jako rozmáchlé románové plátno, jako barevný karneval, jako bohatou hostinu o mnoha chodech. Můžeme se opájet chutěmi a vůněmi různých žánrových, tematických, jazykových a stylových poloh. Můžeme si užívat čirou radost z opulentního čtení, z pouti příběhem rozprostřeným mezi několika časovými pásmy a lidskými osudy. Ve světě tohoto Vokolkova románu jsou všechny hranice otevřené, všechny barvy, chutě a vůně vstupují do interakcí. Podobně jako v autorově téměř dvě desítky let staré próze *Cesta do pekel* – na niž *Dominový efekt* volně navazuje – se významový rozměr díla netřífí na takzvaný obraz reality a na takzvaný sen. Minulost, přítomnost a budoucnost zde tvoří jeden celek, ve kterém se starým křivdám a zločinům nedá utéct a ve kterém je ďábel (lhostejno zda v masce klauna nebo fízla) přítomen napořád; bláznivá burleska je zde z podstaty totéž co nejvážnější tragédie. V tom je Vokolkova umělecká výpověď nejsilnější, nejpůsobivější – a nejpravdivější.

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

MILOŠ URBAN

Miloš Urban (* 1967) je autorem řady románů, povídek a novel, z nichž mnohé si našly cestu i k zahraničním čtenářům. Z jeho tvorby nejvíce zaujaly romány *Sedmikostelí* (Argo 1999, 2014), *Praga Piccola* (Argo 2012), *Lord Mord* (Argo 2008) nebo *Santiniho jazyk* (Argo 2005), podle něhož vznikl televizní film v režii Jiřího Stracha (2011). Nejnovější román (milostná novela) *Závěrka* vyšel v roce 2017 a těší se čtenářské oblibě.

Podle románu *Hastrman* vznikl stejnojmenný film, který bude v české filmové distribuci v dubnu 2018.

Hastrman

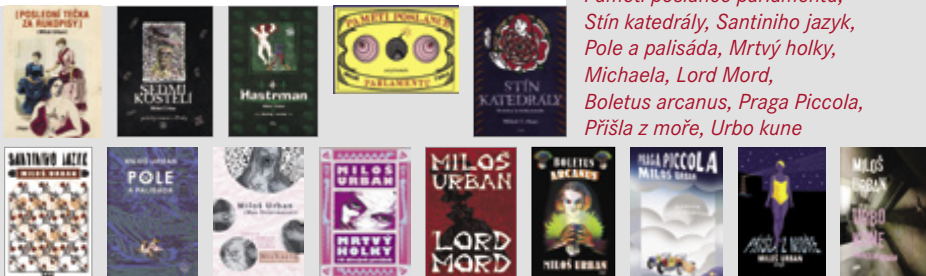
Novodobá utopie, dílo pozdního romantismu, pohádka pro lid držený pod krkem svou vlastní politickou reprezentací – tak lze charakterizovat *Hastrmana* (2001), potenciální černou knihu ekoterorismu... kdyby to nebyla kniha zelená. Děj románu je rozdělen do dvou časových pásem – do období 19. století a do současnosti. Obojí spojuje hlavní postava hastrmana, který si vytyčil za úkol vyčistit vody na svém panství od nánosů bahna... Vypravěčem je samotný hastrman, který čtenáři děj vypráví nezaujatým tónem. V hastrmanovi se ve skutečnosti skrývají dvě osobnosti: zvíře a bestie toužící stát se člověkem. Tyto osobnosti se v něm neustále potýkají. Je to bytost bez duše, přírodní živel, který vždy činí to, k čemu je předurčen. Není zlý ani dobrý, nelituje svých činů a ani nemá radost z toho, co provádí.

NOVÉ
VYDÁNÍ
s filmovou
obálkou

Již vyšlo:

Poslední tečka za Rukopisy, Sedmikostelí, Hastrman, Paměti poslance parlamentu, Stín katedrály, Santiniho jazyk, Pole a palisáda, Mrtvý holky, Michaela, Lord Mord, Boletus arcanus, Praga Piccola, Přišla z moře, Urbo kune

LUCIA BERLINOVÁ

Lucia Berlinová byla americkými čtenáři i literární kritikou objevena vlastně až po smrti. Přesto se díky sbírce *Manuál pro uklízečky* zařadila mezi přední spisovatele druhé poloviny dvacátého století. Své mistrné vylíčení atmosféry a lidí v končinách, kam ji vítr zavál, podává s mimořádným pozorovatelským talentem, nehledaným humorem a věcným stylem, z něhož mrazí, ať už se příběhy odehrávají na mexické pampě, v Kalifornii nebo v Chile.

Autorka se narodila roku 1936 na Aljašce jako Lucia Brownová. S rodinou se často stěhovala, část mládí prožila v chilském Santiagu. Byla třikrát vdaná (příjmení si nechala po posledním manželovi) a měla čtyři syny. Aby je uživila, střídala různá zaměstnání, kupříkladu dělala i uklízečku, která figuruje v názvu této knihy. Své povídky psala jen tehdy, když jí na to zbyl čas a nebyla zrovna pod vlivem alkoholu. Zemřela roku 2004 v Marina del Rey.

Manuál pro uklízečky

Přeložila Martina Knápková

Jak se vyjádřil jeden z jejích kolegů spisovatelů, Lucia Berlinová (1936–2004) je „nejutajovanějším americkým pokladem“ v rámci povídkového žánru. Její tvorba se hlásí k odkazu A. P. Čechova a Raymonda Carvera a jistě se trefojí do vkusu také fanouškům Alice Munroové a Annie Proulxové.

Soubor nazvaný *Manuál pro uklízečky* je výběrem toho nejlepšího z díla této legendární povídkářky. Autorka se svou typickou směsicí humoru a melancholie přetváří všednodennost v nepravděpodobnou krásu, objevuje půvab v jídelnách a veřejných prádelnách amerického Jihozápadu, v domovech severokaliifornské společenské smetánky a v titulní povídce například také v perspektivě osamělé uklízečky v jídelně jednoho hotelu v Mexico City. Berlinová píše o rodině, lásce a práci stylem, který je přímočarý, prostý a soucitný.

Ženy z autorčiných povídek jsou sice ztracené, ale také silné, chytré a neobyčejně opravdové. Berlinová se vyznačuje brutální upřímností, empatií a humorem – inspiraci čerpala z vlastního života poznamenaného mimo jiné střídáním zaměstnání a alkoholismem.

„Sbírka povídek
„utajeného pokladu
americké literatury“.

PHILIP K. DICK

Philip Kindred Dick, jeden z nejuznávanějších a zároveň asi nejkontroverznějších autorů sci-fi, se narodil 16. prosince 1928 v USA ve státě Illinois. I přes velké množství vydaných sci-fi románů a povídek prožil většinu života bez většího ohlasu a v chudobě. Důvodem mohou být drogy a psychické poruchy, o kterých také hojně psal. Jeho dílo je plné obdivuhodných postav, katastrofických vizí a vyšinutých realit. Uznání se mu dostalo až na konci života, hlavně díky zájmu filmařů. Nejznámější tituly jsou např. *Blade Runner*, *Muž z Vysokého zámku* nebo *Ubik*. Zemřel ve svých 53 letech, 2. března 1982, 16 týdnů před premiérou filmu *Blade Runner*, který podle knižní předlohy natočil Ridley Scott.

Mamlas z maloměsta

Přeložil Miloš Urban

Mamlas z maloměsta patří k té méně známé tvůrčí linii autora, který se proslavil svými jedinečnými, mnohokrát zfilmovanými sci-fi příběhy. Je to naturalistický pohled na nižší střední třídu americké společnosti poválečných let a její chování. „Malí“ lidé z rodin, které zásobovaly armádu mladými muži, často z války žili, neboť pracovali pro stát a stát je platil. Po válce však tuto jistotu ztratili a často se ocitli na holičkách, tak jako neslavný hrdina tohoto příběhu Roger Lind. Roger měl však štěstí: za peníze od tchyně si zařídil prodejnu a opravnu televizorů, rodina se jakž takž vzmohla a Rogerova žena Virginia se rozhodla dát syna Grega do lepší školy. Tam Roger potká Liz Bonnerovou, ženu šikovného obchodníka Chika, představitele té lépe situované střední třídy. Když Liz zatouží po Rogerovi a Chic se zakouká do jeho kšeftu s televizory, na rozpad rodiny a ztrátu hodnot a iluzí je zaděláno až sadisticky.

„Pozoruhodná evokace společenské atmosféry poválečné doby a raných padesátých let.“

– Kirkus Review

KAZUO ISHIGURO

Kazuo Ishiguro (* 1954) držitel Nobelovy ceny za literaturu, patří k nejuznávanějším současným britským prozaikům. Obdiv čtenářů i kritiků mu vynesl zejména jeho vytříbený styl a cit pro jazyk – jenž je o to obdivuhodnější, že angličtina není jeho mateřským jazykem (Ishiguro se narodil v japonském městě Nagasaki a do Anglie se s rodiči přestěhoval až v pěti letech). Je autorem sedmi románů, několika dramát a povídkových sbírek; za své dílo obdržel řadu prestižních cen, včetně Booker Prize či Whitbread Prize. Žije s manželkou a dcerou v Londýně.

Neopouštěj mě

Přeložila Gisela Kubrichtová

„Za hranice areálu nikdy nechoďte. O své budoucnosti příliš nemluvte ani nepřemýšlejte. Pečlivě pečujte o své zdraví. Jste jiní než ostatní lidé – jste budoucí dárci,“ hlásají pravidla na odříznuté venkovské internátní škole Hailsham.

Kathy, Ruth a Tommy jako dospívající děti příkazy nejdříve bezmyšlenkovitě plní, ale postupem času v nich začíná hlodat podezření, že jim jejich vychovatelé neříkají celou pravdu. Proč musí všechny děti neustále umělecky tvořit? Proč si musí tak ostražitě hlídat svůj zdravotní stav? Co znamenají všechny ty zámky a nedořečenosti – co se vlastně skrývá pod tajemným slovem „dárce“?

Již vyšlo:
Pohřbený obr

„Napínavý a hluboce procítěný dystopický román Kazua Ishigura, nositele Nobelovy ceny za rok 2017, zaujme především detailním líčením adolescentní psychologie a pečlivě promyšleným alternativním světem. Román byl roku 2010 úspěšně zfilmován Markem Romankem podle scénáře Alexe Garlanda.“

Ex Machina, Anihilace

KAZUO ISHIGURO

Malíř pomíjivého světa

Přeložil Jiří Hanuš

Tento román se vrací do Japonska těsně po druhé světové válce. Hlavní postavou a vypravěčem příběhu je malíř Masudži Ono, který dal ve 30. letech svůj talent do služeb japonské militaristické propagandy, a svého nejlepšího žáka dokonce udal na policii jako ideologicky nespolehlivého. Ono se jako mnoho lidí své generace stává náhle společensky nežádoucí osobou a měl by se možná za své minulé činy „omluvit“ sebevraždou, avšak malířova fasáda dlouho nejeví žádné známky trhlin. Náš čtenář jistě ocení pohled do nitra člověka, jenž se lidsky i umělecky propůjčil totalitnímu režimu a přežil jeho pád.

NOVÉ
VYDÁNÍ
titulů
Edice AAA

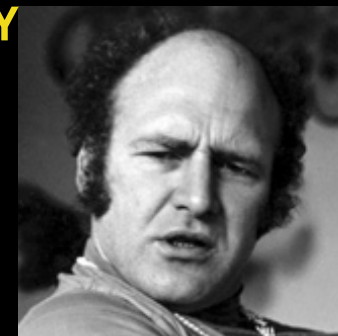
SYLVIA PLATHOVÁ

Pod skleněným zvonek

Přeložil Tomáš Hrách

Jediný román kultovní americké básnířky Sylvie Plathové *Pod skleněným zvonek* vznikl v roce 1962 – údajně hektickým tempem – a vyšel pod pseudonymem Victoria Lucas v lednu 1963, pouhý měsíc před dobrovolnou smrtí autorky. Kniha se dnes počítá k americké klasice a bývá stavěna především do sousedství Salingerovy přelomové prózy *Kdo chytá v žitě*. Dospívající vypravěčka Esther vstupuje do „velkého světa“, který jí ale zůstává cizí a přiměje ji až k rozhodnutí odejít ze života, realizovaném v sérii nezdařených pokusů. Jedinečnost románu tkví v tom, jak proti sobě – či spíše vedle sebe – staví život a smrt, konformitu a sebedestruktivitu, „zdravý rozum“ a údajnou choromyslnost. Knihu vydáváme ve vynikajícím překladu Tomáše Hrácha, pro nějž byla Sylvia Plathová doslova osudovou autorkou.

KEN KESEY

Ken Kesey (1935–2001) vystudoval divadelní umění na Oregonské univerzitě v Eugene. Na Stanfordově univerzitě v Kalifornii absolvoval kurz tvůrčího psaní (1958–1959). Po neúspěšném pokusu stát se filmovým hercem se rozhodl být spisovatelem. Hned svou první knihou *Vyhoďme ho z kola ven* (One Flew Over the Cuckoo's Nest, 1962, č. 1979), dosáhl velkého úspěchu a román byl zpracován do podoby divadelní hry. Kesey měl možnost inspirovat se při psaní přímo u zdroje – pracoval v tu dobu jako noční hlídač na psychiatrickém oddělení. Zároveň to bylo období, kdy si legálně vyzkoušel řadu drog, protože si přivydělával jako pokusná osoba při experimentech s „psychomimetickými látkami“. Po napsání druhého románu *Tak mě někdy napadá* (Sometimes a Great Notion, 1964, č. 1999) se na dvacet let odmlčel. Ve svých dílech se Kesey zabývá problémem odcizení, jež nastává kvůli anonymitě moderní společnosti. Často se zamýšlí nad problémy jedince, který se vinou společnosti dostane do nepřátelského prostředí; autor se staví do role protestujícího proti této situaci.

Vyhoďme ho z kola ven / Přelet nad kukaččím hnízdem

Přeložil Jaroslav Kořán

Slavný román amerického autora Kena Keseyho, jenž se v 60. letech minulého století stal spisovatelskou ikonou květinových dětí, vypráví příběh nezkrotného opozičníka McMurphyho, muže, který raději než do pracovního tábora nastoupí do sanatoria pro choromyslné a začne tu zavádět vlastní, svobodnější pravidla. Protivníkem je mu sestra Ratchedová, která by šla přes mrtvolu, jenom aby zákon a předpisy nikdo nepřekračoval. Filmová adaptace s názvem *Přelet nad kukaččím hnízdem* režiséra Miloše Formana z roku 1975 získala pět Oscarů za nejlepší film, režii, ženský herecký výkon (Louise Fletcherová), mužský herecký výkon (Jack Nicholson) a adaptovaný scénář. Forman a jeho scenáristé provedli v literární předloze řadu zásadních změn. Ken Kesey snímek údajně nikdy neviděl.

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

VIRGINIA WOOLFOVÁ

Virginia Woolfová (1882–1941) byla anglická prozaička, se svým manželem Leonardem Woolfem tvořila jádro takzvané bloomsburyské skupiny, jejíž členy spojovala především revolta proti viktoriánskému materialismu a utilitarismu a proti patriarchálnímu pojetí rodinných vztahů. Tak jako pro většinu modernistických děl a jejich tvůrců, čas a prostor lidské mysli pro ni nebyly jenom zajímavým jevem nazíraným a komentovaným zvnějšku, ale určovaly samotnou tkáň jejích próz. K vrcholným dílům autorky patří především světoznámé romány *Paní Dallowayová* (Mrs. Dalloway, 1925, č. 1975), *K majáku* (To the Lighthouse, 1927, č. 1965), lyrický román *Vlny* (The Waves, 1931, č. 1997). Autorka celý život trpěla hlubokými depresemi a svůj život ukončila sebevraždou.

Orlando

Přeložila Kateřina Hilská

Román *Orlando* (*Orlando*, č. 1994) z roku 1928 hrál pro autorku zcela zásadní roli, patrně je to i nejdelší milostný dopis, který kdy v literatuře vznikl, a Woolfová jej píše sobě samé. *Orlando* je téměř nesmrtelná bytost, na své cestě prochází dějinami od počátku sedmnáctého století, doby Alžběty I., až do století dvacátého, což dává autorce prostor vyjádřit se k postupným proměnám společenských mravů. *Orlando* se proměňuje z muže v ženu, aby jí už navždy zůstal.

Autorka se v této impresionisticky laděné próze snaží o zachycení prchavého okamžiku a zároveň o propojení minulosti a přítomnosti a významně analyzuje otázky genderu, identity a tvořivosti. Snímek *Orlando* z roku 1992 je pokusem Sally Potterové přetlumočit do filmové řeči tento fantastický, fiktivní román a díky skvělým hereckým výkonům a esteticky neobyčejně vytríbené inscenaci je považován za vynikající literární adaptaci, jakkoliv nebylo snadné přenést na odlišné médium všechny vzájemně se překrývající časové roviny románové předlohy.

WŁADYSŁAW SZPILMAN

Władysław Szpilman (1911–2000) nebyl spisovatel, ale klavírista, hudební skladatel a inspirátor kulturního života. Když ukončil studia na Pruské akademii umění v Berlíně, studoval klavírní hru u Artura Schnabela a skladbu u Franze Schreker. Když roku 1933 přišel Adolf Hitler k moci, vrátil se do Varšavy a pracoval jako klavírista v Polském rozhlasu. Do roku 1939 komponoval symfonickou

a filmovou hudbu a po roce 1945 pokračoval ve své práci jako klavírista a komorní hráč. V následujících letech pak Szpilman přišel jako člověk i jako umělec o všechno, co do té doby měl. Po dvouleté internaci ve varšavském ghettu, kde mu denně hrozila smrt a musel neustále bojovat o přežití, byla jeho rodina v srpnu 1942 převezena do koncentračního tábora Treblinka a zavražděna. Nezůstaly mu ani fotografie či osobní předměty. Rodina Szpilmanových byla spolu se všemi svými kořeny a historií vymazána z povrchu země.

Pianista

Přeložila Helena Stachová

Smrt města (Śmierć miasta, 1946, č. 2003 pod názvem *Pianista*) napsal autor ihned po válce roku 1945 a kniha vyšla poprvé v následujícím roce, nepsal ji ani tak pro čtenáře jako spíš pro sebe. Pomohla mu vyrovnat se s šokujícími událostmi, které během války zažil; vyčistil si díky ní hlavu i srdce a dokázal pak začít znovu. Po více než padesáti letech vyšel román znovu v Německu a v Polsku. Ve Velké Británii a v USA byl vyhlášen nejlepším knihou roku a v roce 2002 byl označen za nejlepší knihu roku i francouzským literárním časopisem *Lire*. Byl přeložen do mnoha jazyků. V Čechách zatím vyšel jen jednou, a to v roce 2003. Film Romana Polanského z roku 2002 založený na této knize je nepochybně jedním z nejdůležitějších válečných snímků všech dob. Získal tři Oscary, Zlatou palmu v Cannes, deset polských Orlů a další významná ocenění.

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

” Dále připravujeme:
Pierre Boileau, Thomas Narcejac:
D'entre les morts/Vertigo
H. G. Wells: *Neviditelný*

DROR MIŠANI

Dror Mišani (* 1975), izraelský literární vědec, editor a překladatel z francouzštiny, svůj první román vydal teprve v roce 2011, ale jeho hvězda začala stoupat vzhůru velmi rychle. Jeho prvotina byla přeložena do více než patnácti jazyků, ocitla se na předních místech žebříčků nejúspěšnějších kriminálních románů a její autor získal své první ceny (ve Švédsku, Itálii). Tento úspěch jistě není náhodný – jako literární vědec se Dror Mišani zaměřil na historii detektivního románu, se kterým se důkladně seznámil teoreticky, takže v jeho vlastní knize se mu podařilo přijít s novými prvky v podobě nečekaných zvrátů a neobvyklých řešení.

Možné násilí

Přeložil Jindřich Vacek

TIP
nakladatele

Komisař Avraham Avraham se vrací z dlouhé dovolené v Belgii a hned po příjezdu vyslechne projev nového velitele, který si klade ctižádostivý cíl: vytvořit oblasti, kde není možné násilí. Události tomu však nepřejí: v blízkosti mateřské školky se najde kufr s atrapou výbušného zařízení a krátce po propuštění jediného podezřelého dojde k brutálnímu útoku na ředitelku školky. A jako by toho nebylo dost, při vyšetřování se zjistí, že kamsi zmizela matka jednoho z žáků školky. Jsme snad na stopě další rodinné tragédie, s jakou jsme se setkali už v *Případu pohřešovaného*?

Již vyšlo:
*Případ
pohřešovaného*

” Ukázka:

Měl plán už tenkrát?

Zřejmě ne. Chvilí si myslel, že musí utéct, okamžitě zmizet i s dětmi, a v příštím okamžiku si říkal, že se musí uklidnit a čekat. K útěku nebyl důvod. Musí počkat, až se zapomene na kufr, a zatím vytrvat.

Věděl, jak to udělat. Žije tak spoustu let. Tohle byl v tu chvíli jediný plán: přihodí se jiné věci a na něho se zapomene. Nepochyboval o tom, že se to stane. Když poslouchal zprávy, čekal, až uslyší něco o násilí v okolí. Před svátky hlásili o pokusu zastřelit v Šenkarově ulici jakéhosi kriminálního.

V předvečer svátků ještě nevěděl s jistotou, jestli policie dál vyšetřuje, kdo tam položil tu nálož, protože k výsledku ho předvolali až potom. A před tím předvoláním si nemyslel, že se k němu dostanou, také kvůli tomu člověku, kterého zatkli, když se pokoušel utéct, a chytili ho před Chajimovými očima. A i když toho zatčeného pustili, jak dlouho může policie vyšetřovat, kdo položil atrapu nálož, v kufru vedle školky a nikomu tím neublížil.

Pokoušel se nemyslet na vlastní smůlu, protože to mu ubíralo síl. Ostatně v tohle doufal, i pokud šlo o děti: musel jim dát čas. I když neměl žádný plán, měl cíl: chránit je. Postarat se, aby nic nevěděly, aby jim nic neškodilo. Uchránit je bolesti, jak to jen dokáže, a dál vyrývat svou podobu do jejich paměti. Znovu se sblížit s Ezerem, který se mu vzdálil kvůli Jenny.

Čím víc dní uplyne, tím víc se na to zapomene.

Život ho naučil, že se na věci zapomíná, i když on si pamatoval.

Nazítří šel Chajim do synagogy, kam chodíval jeho otec.

Spal dobře, byl svěží a jistější si sám sebou. Tělo měl mladší a plné energie. Myslel,

že bude těžké najít v synagoze místo k sezení, a chystal se, že bude během modlitby stát, ale malá místnost nebyla plná. Většina těch, co se přišli pomodlit, byla stará, možná ve věku Chajimovy matky. Jen málo z nich ho poznalo a pozdravilo ho pokývnutím hlavy nebo mu popřálo hezký Nový rok. Seděl vedle otce Šlomo Achuaana a pokoušel se modlit s velkým soustředěním, ale v modlitební knize se ztratil. A stýskalo se mu po synech – ještě spali, když odcházel. Chtěl je vzít na procházku do sadu, kde si jako dítě hrával s otcem. Když se před polednem vrátil, našel je na koberci, jak se mlčky dívají na televizi. Žaluzie byly zatažené a v domě byla skoro tma, to kvůli slunci. Ezer seděl na zkřížených nohou a jeho mladší bratr ležel vedle něho. Chajimova matka seděla na pohovce za nimi. Držela talířek s ořechy a loupánými mandlemi. Možná kvůli tomu, co uviděl v Ezerově pohledu, řekl Chajim najednou: „Chcete zavolat mamince?“ Šalom vyskočil a objal mu nohy. Ezer se na něho podíval tím svým vzdáleným pohledem a Chajim v něm zahlédl radost. Začal se vlastně takhle odvíjet plán? Odešli do ložnice jeho matky a on vytočil číslo. Čekal. Seděl na matčině posteli a oba chlapi stáli vedle něho a viseli na něm očima. Potom uslyšel svůj hlas, který oznamoval: „Dovolali jste se k Chajimu a Jenny Sarovým. Teď vám nemůžeme odpovědět. Můžete zanechat vzkaz.“ Zavěsil a řekl: „Nebere to,“ a Šalom se zeptal: „A proč to nebere?“

„Možná spí.“

„Možná s námi nechce mluvit?“ zeptal se Šalom a Chajim odpověděl: „Brzy jí zavoláme znovu.“

Ezer mlčel a právě v jeho velkých očích, které se předtím usmívaly, uviděl Chajim slzy, a tak řekl: „Mluvil jsem s maminkou ráno, ještě než jste vstali. Brzy jí zase zavoláme.“

” Nový případ komisaře Avrahama Avrahama, na jehož začátku je kufr s atrapou výbušného systému, po jehož nálezů následují další zločiny.

„Hvězdné!“

Publishers weekly

MICHAEL DOBBS

Michael Dobbs se narodil roku 1948 v anglickém Hertfordshiru. Studoval na koleji Christ Church v Oxfordu a později na Tuftsově univerzitě v americkém Massachusetts. V roce 1977 se vrátil do Anglie, vstoupil do Konzervativní strany (v té době v opozici) a stal se poradcem Margaret Thatcherové. Později převzal funkci partajního autora proslovů a začal mít pověst vynikajícího vyjednavce i zákulisního hráče. Pracoval mj. jako vedoucí kanceláře premiérky Thatcherové a za premiérování Johna Majora byl místopředsedou Konzervativců. Roku 2010 byl povýšen do šlechtického stavu a téhož roku zasedl ve sněmovně lordů.

Dům z karet – Hra králem

Přeložil Petr Horák

TIP
nakladatele

Pokračování bestselleru, podle nějž nejdříve vznikl britský seriál BBC a později americká série televize Netflix. Takový souboj titánů Británie nezažila od sedmnáctého století, kdy vládu nad zemí převzal první parlament a Oliver Cromwell. Francis Urquhart potřebuje, aby mu král Spojeného království šel na ruku, a když mu mladý monarcha, plný cti a ideálů, oponuje, rozhodne se ho ministerský předseda vydírat: pokud se majestát nepodvolí, média zveřejní všechny královské kostlivce ve skříni i jejich špinavé prádlo.

Jako bývalý poradce Margaret Thatcherové a dnešní člen sněmovny lordů nabízí baron Dobbs opravdu znalý a zkušený vhled do špinavých praktik politiky – a nejen té britské.

Již vyšlo:
Dům z karet

FRED VARGAS

Fred Vargas (* 1957, vlastním jménem Frédérique Audouin-Rouzeauová) je pseudonym vystudované historičky a archeoložky zaměřené na obor archeozoologie. Právě rozsáhlé historické znalosti dokáže výborně využít v zápletkách svých detektivních příběhů, jak o tom svědčí i její zatím poslední román s komisařem Adamsbergem *V mrazivých časech*. Autorka dokáže skvěle vykreslit atmosféru svých postav i mnohdy kuriózní atmosféru prostředí, do něhož své příběhy zasazuje. S komisařem Adamsbergem byly do češtiny přeloženy všechny romány včetně jedné povídkové sbírky, spisovatelka má však na svém kontě i jiné série s jinými vyšetřovateli. Její romány byly přeloženy do mnoha jazyků, získaly četná ocenění a některé z nich byly i zfilmovány; u nás ČT uvedla tituly *Neptunův trojzubec*, *Muž s modrými kruhy*, *Muž naruby* a *Obávané místo* (knižně *Záhada mrtvých nohou*).

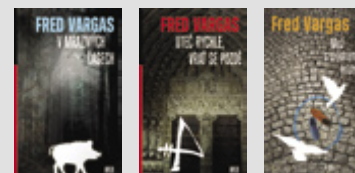
Když vyleze pavouk

Přeložila Kateřina Vinšová

Komisař Adamsberg opět řeší zvláštní záhadu. Série úmrtí na první pohled nebudí podezření, že by se mohlo jednat o zločin, natolik je modus operandi podivný a prakticky neproveditelný. Vyšetřování Adamsberga zavede do poválečného sirotčince na jihu Francie, ke středověkým poustevnicím, holubům a starodávným holubníkům – a vše je prazvláštně propojeno smrtícími pavouky. Jako obvykle si přijdou na své nejen luštitelé záhad, ale i milovníci dobře psané literatury či historických her.

Již vyšlo:

V mrazivých časech, *Uteč rychle a vrať se pozdě*, *Muž s modrými kruhy*, *Muž naruby*

Neptunův trojzubec

Přeložila Kateřina Vinšová

Adamsbergův tým odjíždí na stáž do Kanady, kde se má od kolegů z Kanadské jízdní policie učit zpracovávat genetická data, věc na začátku tisíciletí ještě zcela novou. Spolu s policisty se však k řece Otawě zřejmě dostal i přízrak, který Adamsberga pronásleduje od mládí... Po vraždě mladé dívky se hlavním podezřelým stává sám Adamsberg, temnou roli sehrál v případě alkohol a komisařovo opilecké okno. Ačkoli na rozdíl od Danglarda příliš nepije, tentokrát měl k pití pádné důvody. Fred Vargas jako obvykle mistrně vykresluje charaktery hlavních i vedlejších postav, mezi nimiž dominuje svérázná poručice Retancourtová. Kromě toho si autorka v tomto již čtvrtém Adamsbergově případě vyhrála s jazykovou komikou, vyvolanou odlišnostmi kanadské a evropské francouzštiny, což se překladatelce podařilo zdařile přenést i do českého převodu.

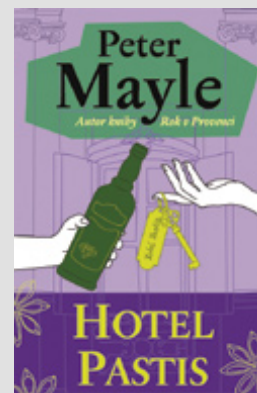
99 Další příběhy oblíbeného komisaře Adamsberga.

PETER MAYLE

Peter Mayle (1939–2018) byl jedním z nejznámějších současných anglických spisovatelů. Dlouho žil v USA a pracoval v reklamní agentuře, poté se stal novinářem, publicistou a spisovatelem na plný úvazek. Koncem 80. let 20. století se přestěhoval do Francie s odhodláním napsat román. Výsledkem jeho snah se stala kniha *Rok v Provinci*, která mu přinesla mezinárodní úspěch a získala řadu ocenění. Postupně následovaly další úspěšné knihy, které byly přeloženy do více než dvaceti jazyků, česky vyšly např. *Navždy Provence*, *Hotel Pastis*, *Psí život*, *Znovu Provence*, *Podfuk jako víno*, *Dobry ročník*, *Francouzské hodokvasy*, *Tajnosti francouzského pekaře* a *Podfuk na Korsice*. Kniha *Rok v Provinci* se stala předlohou pro TV seriál, román *Dobry ročník* pro romantickou filmovou komedii. *Rok v Provinci* vyvolal takovou vlnu popularity a s ní související ztrátu soukromí, že Mayle musel Francii na přechodnou dobu opustit. Když se později se svou ženou a psy opět vrátil do provensálského Luberonu, jeho přesnou adresu znali jen jeho nejbližší sousedé. Od roku 2002 byl nositelem řádu Rytířů Čestné legie, jehož udělením francouzská vláda ocenila Mayleho přínos pro kulturu a Francii. Zemřel v Provence.

Photo © Jennie Mayle

Hotel Pastis

Přeložil Paul Millar

Simon Shaw si zdánlivě nemá nač stěžovat: je mu dvaatřicet, je zdravý, bohatý a úspěšný. Jenomže se zrovna rozvedl a jeho bývalá žena se ho snaží připravit nejen o spoustu peněz, ale (za vydatného přispění jeho klientů) i o všechnu energii. Na radu svého majordoma, přítele i důvěrníka Ernesta se Simon vydává odpočívat do jižní Francie. Náhoda (či nehoda) uvězní Simona v jedné luberonské vesnici a přivede mu do cesty okouzující Nicole, která ho nadchne pro úžasný plán: koupit ve vsi opuštěnou četnickou stanici s nádherným výhledem do kraje a proměnit ji v útulný provensálský hotýlek. Simon, Nicole a pochopitelně Ernest se po hlavě vrhnou do nového

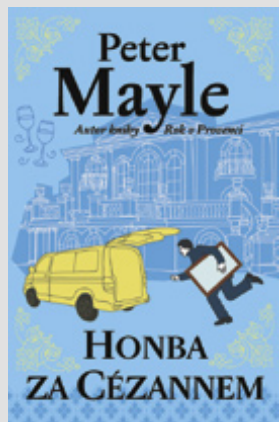
Již vyšlo: *Znovu Provence*, *Navždy Provence*, *Rok v Provinci*, *Provence od A do Z*, *Francouzské hodokvasy*, *Podfuk na Korsice*, *Podfuk s diamanty*, *Tajnosti francouzského kuchaře*, *O lanýžích, šampaňském a jiných požitcích*

Honba za Cézannem

Přeložil Paul Millar

Kamila Jameson-Porterová, šéfredaktorka velmi módního newyorského časopisu, vyšle svého nejlepšího fotografa Andrého Kellyho do jižní Francie vytvořit snímky luxusního sídla jednoho významného podnikatele. André se přitom stane svědkem podezřelé scény: vidí, jak je z vily nesmírně otlučenou dodávkou odvážen nesmírně cenný Cézannův obraz. Pochopitelně v době, kdy majitel vily a obrazu není přítomen. Zvědavý André zjistí, že zde patrně jde o výnosný obchod s padělkami, do něhož je nejspíš nějak zapletena i jeho šéfová. Spojí se s odborníkem na impresionisty Cyrusem Pinem a začíná nebezpečná honba po Francii od Paříže po Côte d'Azur, při níž se ovšem vždycky najde čas na typicky francouzské gastronomické radovánky.

života. Všechno běží jako na drátkách, idyla je na spadnutí..., bohužel však dojde k vylopuení banky v blízkém městečku, což otevře hráz povodni neblahých událostí a nepříjemných odhalení, které ohrožují ráj na zemi, jenž si Simon hodlal vybudovat.

Psí život

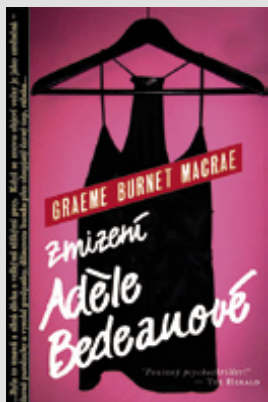
Přeložil Paul Millar

Memoáry chlupatého stvoření neznámého původu, toulavého psiska, které jednoho dne našla autorova manželka opuštěné na pokraji jedné vesnice v Provinci, jsou plné pozoruhodných postřehů o lidském životě viděném z perspektivy sahající člověku asi po kolena, osvěžených humorem, kterému se sice říká anglický, ale k českému má opravdu blízko. Skutečným „autorem“ je totiž pes, a člověk se z té psí filozofie o sobě ledacos dozví.

GRAEME BURNET MACRAE

Graeme Burnet Macrae (* 1967) je skotský prozaik žijící v Glasgowě; nějakou dobu pobýval i v Česku. Upozornil na sebe výraznou prvotinou *Zmizení Adèle Bedeauové*. Druhý román *Jeho krvavé dílo* sklídil obrovský úspěch u čtenářů a kritiky.

Zmizení Adèle Bedeauové

Přeložila Petra Diestlerová

Rafinovaný psychothriller o Manfredu Baumannovi, nesmělém pracovníkovi místní pobočky banky v malém francouzském městě u hranic se Švýcarskem. Manfred tráví každý den v bistro na náměstí, kde popíjí a pozoruje cvrkot. Hlavně však potajmu okukuje Adèle Bedeauovou, pohlednou servírku, pro niž jezdí na mopedu její kluk. Jednoho dne však Adèle nepřijde do práce a neukáže se ani druhý den. Manfredovi se zhroutí jeho malý svět a on je teď ještě osamělejší než dříve. Pak však u dveří jeho bytu zaklepe inspektor Gorski a začne se Manfreda na servírku vyptávat.

TIP
nakladatele

Jeho krvavé dílo

Přeložil Robert Tschorn

Psychologický thriller nominovaný na Man Booker Prize a přeložený do více než dvanácti jazyků se tváří jako soubor „nalezených“ listin pojednávajících o vyvraždění jedné rodiny na skotském venkově v devatenáctém století a následném soudu, který zkoumá, zda byl pachatel při spáchání činu příčetný, anebo se propadl do šílenství. Napínavé líčení je navíc vynikajícím pokusem rozlišit tyto dva stavy lidské mysli a také historickým esejem o tom, jak se v kriminalistice začaly uplatňovat poznatky psychiatrie.

„Dábelsky čtivé.“

The Guardian

LAURIE R. KINGOVÁ

Laurie R. Kingová pochází ze San Franciska, ale od té doby, co si vzala profesora anglo-indického původu, už postupně žila v dvaceti různých zemích pěti kontinentů. Má se svým mužem dvě děti, do Kalifornie se ráda vrací, ale vlastní i dům v anglickém Oxfordu. Série detektivek, v nichž vedle Sherlocka Holmese vystupuje především jeho mladá a neuvěřitelně bystrá přítelkyně Mary Russellová, z ní udělala spisovatelku oblíbenou téměř po celém světě. Roku 2016 vydalo

Argo první a druhý díl série pod názvem *Holmesova učednice* a *Hrůzná vláda žen*, o rok později *Případ Máří Magdaleny*.

Přízrak na blatech

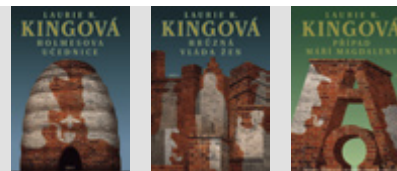
Přeložila Alžběta Lexová

Ve čtvrtém dílu se s Sherlockem Holmesem a jeho chytrou mladou ženou Mary Russellovou vydáme do Dartmooru, na známá strašidelná blata plná vřesu a pitoreskních skalních útvarů, kde slavný detektiv před lety vyřešil svůj nejznámější případ: ten o psu baskervillském. V poslední době se totiž přízrak černé obludy začal na slatinách objevovat znovu, navíc v doprovodu příšerného kočáru a v něm jedoucí vražedkyně, která je dávno po smrti. Manželé se musí rozdělit, neboť stopy je vedou na opačná místa, například k novému majiteli baskervillského sídla, dobrodruhovi pamatujícímu americkou zlatou horečku. Na blatech však dojde k vraždě a začíná se ukazovat, že Sherlock neměl nechat Mary bez ochrany...

Již vyšlo:

Holmesova učednice,
Hrůzná vláda žen,
Případ Máří Magdaleny

HELEN POLLARDOVÁ

Hellen Pollardová pochází z Yorkshire ve Velké Británii, kde žije se svým manželem a dvěma dospívajícími dětmi. Psaní ji bavilo již od dětství, a tak když její vlastní děti začaly odrůstat, znovuobjevila svou vášeň a pustila se do psaní romantických románů, kterým nechybí vtip. Se stejnou vášní, s jakou píše, také ráda čte.

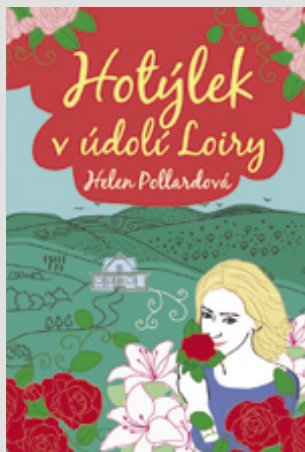
Hotýlek v údolí Loiry

Přeložila Zora Šichová

Voňavá káva, vynikající víno, croissanty k snídani, slunce a poklidný venkov – není nic, co by dokázalo pokazit vytouženou dovolenou. Nebo snad ano?

Emmy Jamiesonová přijíždí se svým přítelem Nathanem do La Cour des Roses, půvabného hotýlku na francouzském venkově, aby zde strávili dva týdny dovolené, od níž si slibuje, že vnese oživení a novou energii do jejich ochabujícího vztahu. Ale dřív než se stačí pořádně rozkouskat, ji Nathan opouští s Glorií, vyumělkovanou manželkou majitele se slabostí pro mladší muže, a Emmy nabízí pomoc s vedením hotýlku zhrzenému a zraněnému majiteli Rupertovi. Noví lidé, nové zkušenosti a nové prostředí jí poskytují vítané rozptýlení, díky němuž se Nathan brzy stává jen vzdálenou vzpomínkou.

Bylo by velké bláznovství vyměnit poklidný francouzský venkov za přátele, rodinu a vše, co si Emmy doma vybuodovala?

JENNY COLGANOVÁ

Jenny Colganová (* 1972) se narodila v Prestwicku ve Skotsku. Po vystudování Edinburské univerzity pracovala šest let ve zdravotních službách, přivydělávala si jako kreslířka komiksových příběhů a vystupovala jako sólová komička. V roce 2010 napsala svou první knihu *Amanda's Wedding* a od té doby se věnuje psaní humorných romantických románů, které oslovují zejména současné mladé moderní ženy. V roce 2013 vyhrála svou knihu *Welcome to Rosie Hopkin's Sweet Shop of Dreams* cenu za nejlepší romantický román roku udílenou Asociací autorů romantických románů.

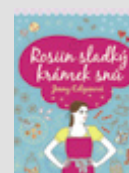
Věnuje se také tvorbě sci-fi. Je autorkou jedné řady oblíbeného seriálu *Dr. Who*. Jenny Colganová je vdaná a se svým manželem Andrewem má tři děti. Převážně žije ve Francii, často také navštěvuje Londýn.

Kavárnička na pobřeží

Přeložila Dan Vičková

Floru přivede pracovní cesta na ostrůvek Mure, kde prožila dětství. Musí proto opustit hektický život v Londýně plném světla, což je pro ni velmi náročný úkol. Ani pohled na jasně modré moře ji příliš netěší. Navíc se musí starat o svého otce a nemožné bratry. Pustí se do generálního úklidu kuchyně a při něm objeví mamčinu sbírku receptů a začne podle nich vařit. Postupně se stále víc sblíží se svou rodinou a přítelkyní z dětství Lornou, která tu pracuje jako učitelka v místní škole. No a samozřejmě jsou tu i bájná stvoření selkie, která se vyskytují ve skotském folkloru i na severských ostrovech. Žijí jako tuleni v moři, ale když si svléknou kůže, stávají se lidmi na pevnině. Podaří se Floře najít po letech v Mure své místo, velkou lásku, i sebe samotnou?

Již vyšlo:

Báječný krámek s čokoládou,
Rosiein sladký krámek snů,
Ostrov s vůní čerstvého chleba,
Léto s vůní čerstvého chleba,
Pojízdný krámek snů

ANNE CHRISTINE ØSTBYOVÁ

Anne Ch. Østbyová (* 1958) je autorkou několika románů pro mládež i pro dospělé. Dlouhá léta působila v Norsku jako novinářka. Od roku 1990 žije s rodinou v zahraničí, převážně v Asii (několik let strávila na Fidži a nyní bydlí ve Východním Timoru, kde mimo jiné vyučuje čtení a pořádá kurzy tvůrčího psaní). Hlavním tématem jejích knih je identita jedince v mezinárodním prostředí.

Photo © Pica Cordoba

Kousky štěstí

Přeložila Viola Somogyi

Pět kamarádek (nyní už hodně přes šedesát), pět naprosto odlišných osudů. Sina, matka samoživitelka, zasvětila svůj život výchově syna, ale rady přátel jí příliš štěstí nepřinesly. Maya byla učitelkou, ale nyní se u ní projevuje počínající Alzheimerova choroba. Lisbeth se celý život věnovala manželovi, synovi a dceři a jejich dětem a Ingrid v sobě tají malou neposednou holčičku, vnitřní dítě, které dosud nedostalo příležitost se projevit. Jen neposedná, nekonvenční Kat vyrazila do širého světa. Nyní ovdověla a stala se jedinou majitelkou kakaové plantáže na ostrově Fidži. Napíše tedy kamarádkám, aby přijely za ní a dělaly jí společnost, protože se rozhodla, že začne vyrábět čokoládu. Čtyři ženy ji vezmou za slovo a skutečně dorazí. Bude skutečnost stejně krásná jako jejich představy?

Čokoláda a její výroba prolíná celým příběhem, má však často nahořklou chuť. Přítelkyně se sice usadí v ostrovním ráji, i tam je však následují nevyřešené životní problémy a nemoci stárí. V příběhu vystupují i rázovité místní ženy, roztomilá sedmiletá Maraia a zbožná Ateca, která řeší podobné starosti se synem jako Sina. Když se Mayin stav zhorší, právě místní lidé mnohem dříve než uzavřenější norské ženy, například Mayina dcera, vycítí, že potřebuje pomoc a lásku. Dokážou přítelkyně znovu najít bývalou sounáležitost?

” Román o přátelství, naději a čokoládě.

BEN AARONOVITCH

Ben Aaronovitch (* 1964) jako dospělý rychle zjistil, že má talent pouze pro psaní, a vcelku rychle se prosadil jako televizní scenárista. Pracoval pro proslulý anglický seriál *Doctor Who* či pro levnou space operu *Jupiter Moon* a posléze se pustil i do knižních dobrodružství proslulého Pána času. V devadesátých letech tak publikoval

romány z řady *Doctor Who: Remembrance of the Daleks* (1990), *Transit* (1992), *The Also People* (1995) a *So Vile a Sin* (1997, ve spolupráci s Kate Ormanovou). Ve druhé polovině devadesátých let se však jeho literární kariéra dostala do slepé uličky, která ho dovedla k zaměstnání v síti knihkupectví Waterstones, což se ovšem ukázalo jako ideální šance začít psát vlastní příběhy. Vznikla tak úspěšná série městských fantasy s policejním konstáblem Peterem Grantem, započatá románem *Rivers of London* (2011, česky *Řeky Londýna*).

Strom viselců

Přeložil Milan Žáček

Policejní konstábl Peter Grant se po prazvláštním dobrodružství na anglickém venkově vrací do Londýna. Netrvá dlouho a v hlavním městě se opět začnou dít věci. Byť zpočátku jen nenápadně...

Prostá podezřelá úmrtí obvykle nebývají doménou Rozmaru. Ani když k jednomu takovému dojde na divokém večírku v jednom z nejdražších obytných domů v londýnském centru. Jenže téhle party se účastnila i dcera lady Tyburn, jíž Peter dluží laskavost za jistou dřívější výpomoc. Během chvilky se tak ocitne v neznámém světě superboháčů a zlaté mládeže, v rezidencích s obrovskými suterény a exkluzivními bazény, na místech, kde se čile obchoduje s nebezpečnými a ezoterickými materiály.

Již vyšlo:

Řeky Londýna,
Měsíc nad Soho,
Šepot podzemí,
Prokleté domovy,
Záludné léto

GEORGE R. R. MARTIN

Jeden z nejúspěšnějších spisovatelů současnosti se narodil v roce 1948. Do fantastického žánru vstoupil na začátku sedmdesátých let a rychle sbíral první úspěchy za svou povídkovou tvorbu. V roce 1977 začal působit rovněž jako editor žánrových antologií a dodnes je v tomto směru nejznámější svým projektem *Divoké karty*. V osmdesátých letech psaní na několik let opustil a věnoval se televizní produkci. K fantastice se vrátil obsáhlou a dodnes stále ještě nedokončenou fantasy sérií *Píseň ledu a ohně*, která celosvětově proslula svým televizním zpracováním pod názvem *Hra o trůny*.

Snové písně, svazek první

Přeložil Richard Podaný a Jana a Jan Oščádalovi,
ilustroval Michael Kaluta

George R. R. Martin je nejvýznamnějším autorem moderní podoby žánru fantasy a jedním z nejnadanějších vypravěčů současnosti. V objemné průřezové sbírce *Snové písně* nabízí čtenářům souhrn svých kratších prací, jenž ve dvou svazcích odkrývá autorovu vzrušující cestu od mladého spisovatele až po cenami zahrnovaného mistra.

V prvním svazku se můžete těšit z raných prací George R. R. Martina včetně některých dosud nikdy nepublikovaných povídek, ale i z Hugem, Nebulou či Cenou Brama Stokera odměněných povídek a v neposlední řadě rovněž z novely *Ledový drak*, jejíž samostatné ilustrované vydání se stalo stále vyhledávaným bestsellerem mezi dětem určenými tituly. Okouzlující sborník zahrnuje rovněž autorovy obsáhlé komentáře, které z knihy dělají skvělou volbu pro Martinovy oddané čtenáře i pro novou generaci jeho příznivců.

Bouře mečů

Přeložil Petr Kotrle

Třetí díl cyklu *Píseň ledu a ohně* zastihuje přeživší hrdiny v překotných událostech. Název knihy *Bouře mečů* doslova a do písmene vystihuje vražedné tempo, v němž George R. R. Martin pokračuje ve svém vyprávění. Královská vybíjená pokračuje, a i když rod Starků nadále drží sever, nad Robbem se stahují mračna, a také jeho sourozence čeká nejedna těžká zkouška. Tyrion stále obtížněji manévruje mezi intrikami vlastní sestry, která větrí příležitost rodu Lannisterů na ovládnutí Západozemí. Zdivočelí se odhodlají překročit Zeď a Jon Sníh učiní závažná rozhodnutí. A Daenerys? Krom krmení rostoucích draků musí posbírat armádu, jež jí pomůže znovu dobýt její dědictví – všech Sedm království.

Hostina pro vrány

Přeložila Michala Marková

Západozemí ochromila válka. Ze silného a sebevědomého soustátí zůstaly jen trosky a z mocných rodů jsou nyní pouhé frakce, které bojují o přežití. Železný trůn sice stále láká další a další kandidáty, ale síla na jeho získání jim schází. Podobná situace musí nutně vyřádat z děr mrchožrouty, kteří se budou snažit hodovat na zbytcích a urvat také něco pro sebe. Rodí se nové svazky, aliance, objevují se noví hrdinové i padouši. Víc

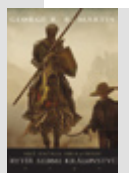
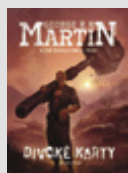
než o trůn jde ale v novém uspořádání o přežití, což není snadný úkol ani pro šlechtice, natož pro obyčejný lid. Epické vyprávění s desítkami jednajícími postavami se díky seriálu HBO stalo nejúspěšnější fantasy ságou od dob *Pána prstenů*.

Tanec s draky

Přeložila Dominika Křesťanová

Sedm království se zmítá v agonii intrik a zrady. Také proto se pozornost vypravěče upírá jiným směrem – na východ. Za mořem povstává z popela a prachu mocná vládkyně – Daenerys z rodu Targaryenů, matka draků, kteří stále rostou a sílí. Daenerys se stává majákem, ke kterému míří i Tyrion Lannister. Ke slovu se dostává také pouštní království Dorne, na šachovnici se objevují nové figury, aby zaplnily místo těch dávno padlých. Na Zdi, kde se situace zhoršuje doslova každým okamžikem, se stává velitelem John Sníh. Na vrata buší Zdivočelí, kterým jsou v patách Jiní, ani všichni bratři ve zbrani nejsou z volby nadšení. Zima je prakticky tady a velké finále před branami.

” Na celém světě má miliony nadšených fanoušků, kteří netrpělivě čekají na každé pokračování. *Píseň ledu a ohně* vychází v novém překladu a úpravě.

Připravujeme:

Snové písně, svazek druhý

Již vyšlo:

Mudrosloví urozeného pána Tyriona z Lannisterů, Divoké karty, Rytíř sedmi království, Ledový drak, Divoké karty II. – Trumfová esa, Darebáci, Divoké karty III. – Divocí žolíci, Hra o trůny, Střet králů

DOUGLAS ADAMS; JAMES GOSS

Douglaše Adamse (1952–2001) všichni dobře známe jako autora nesmrtelné klasiky *Stopařův průvodce Galaxií*. Díky němu si hlídáme, kde máme ručník, vogonské poezii se vyhýbáme jako čert kříží a v každém případě se snažíme NEPROPADAT PANICE. Málokdo však ví, že Douglas Adams napsal také scénáře ke třem dílům stejně kultovního britského televizního seriálu Doctor Who (*Pán času*).

James Goss (* 1974) je anglický producent a spisovatel, jenž má lví podíl na úspěšné regeneraci Doktora v 21. století.

Začínal jako producent webových stránek kultovních televizních seriálů *Doctor Who* (*Pán času*), *Buffy, přemožitelka upírů*, *Simpsonovi ap.*, ale když se v r. 2005 Doktor po delší pauze vrátil na obrazovky, přesunul se James Goss do Walesu a věnoval svou profesionální péči už pouze jemu. Díky ní se seriálový web proměnil v samostatný vesmír plný her, příběhů a lákavých obrazových materiálů, kde se fanoušci mohli pohodlně zabydlet. Jeho zásluhou také vznikly animované příběhy *Pána času*.

Doctor Who – Pirátská planeta

Přeložil Pavel Černovský

Obrovskou mocí obdařený Klíč k času byl rozdělen na sedm částí, zamaskovaných a rozptýlených napříč časem i prostorem. Ještě mocnější Bílý Strážce teď po Doktorovi žádá, aby mu všechny kousky našel. Doktor, Romana a robopes K-9 vystopovali druhou část na planetě Calufrax, když se ale trefí přesně do toho správného bodu v čase, ocitnou se přesně na nesprávné planetě – na Zanaku. Zanak je šťastná a bohatá planeta. Většinou. Z velitelského můstku jí vládne záhadný „Kapitán“ a pod jeho velením přichází jeden Nový zlatý věk za druhým – drahokamů i minerálů je pro každého dost, zkrátka ekonomický zázrak. Takže je jasné, že něco je hodně, ale hodně špatně...

„Klasické dobrodružství pána času od Douglaše Adamse, v románovém zpracování zkušeného doktorského harcovníka Jamese Gosse.“

RICHARD MATHESON

Stejně jako jeho románový hrdina je i Richard Matheson legendou. Po celá desetiletí překvapoval čtenáře i diváky svým spisovatelským a scenáristickým umem, jehož hlavním rysem vždy byl mimořádný cit pro napínavé situace za využití zcela běžných prostředků. Slavné romány jako *Já, legenda* či *Neuvěřitelně se zmenšující muž* se staly nejen díky svým filmovým zpracováním doslova školou pro mnohé autorské i filmové osobnosti. Mezi ty, kdo mohou Mathesonův vliv jen těžko popřít – a také to nedělají – patří například Stephen King či Dean R. Koontz.

Já, legenda

Přeložil Milan Žáček

Svět zdevastovala hrůzná epidemie a ti, kteří neměli to štěstí a přežili, byli přeměněni v krvechtivá stvoření noci. Až na Roberta Nevilla. Zdá se, že pouze on byl vůči nákaze imunní, jenže krutá ironie z něj učinila vyvržence. Ve dne zabíjí a v noci se schovává s nadějí na další den prázdného života. Je legendárním monstrem, které musí být zabito, protože se odlišuje od všech ostatních...

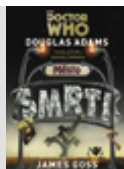
Já, legenda je jedním z nejslavnějších upířských románů dvacátého století. Pravidelně se umísťuje mezi deseti nejlepšími díly v mnoha kritických studiích hororového žánru. V době vydání byl prezentován jako science fiction – poprvé vyšel v roce 1954, ale jeho děj se odehrává v budoucnosti roku 1976. Vliv románu na pozdější generaci hororových autorů je nepopíratelný, stejně jako vliv na tvůrce celé řady hororových snímků. Jde o dodnes čtivou, nestárnoucí klasiku, která u nás nevychází poprvé a jistě ani naposledy.

„Myslím, že Richard Matheson je autorem, který na mě měl nejsilnější vliv. Kniha jako *Já, legenda* mi byly inspirací.“

Stephen King

„Richard Matheson je jedním z nejdůležitějších spisovatelů dvacátého století.“

Ray Bradbury

Připravujeme nové ilustrované vydání:

Douglas Adams – Stopařův průvodce 4 – Sbohem, a díky za ryby

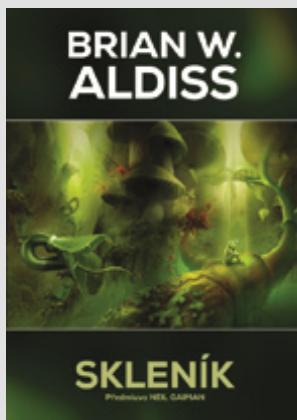
Již vyšlo:

Doctor Who – Shada (s Garethem Robertsem)

Doctor Who – Město smrti (s Jamesem Gossem)

BRIAN ALDISS

Věhlasný britský autor, jenž se proslavil nejen jako spisovatel a editor, ale také jako žánrový teoretik, neúnavný propagátor a obhájce vědecko-fantastického žánru. Jeho romány *Nonstop*, *Skleník*, *Temné světelné roky*, *Pokolení starců* či trilogie *Helikonie* se opakovaně objevují nejen v českém překladu. Po právu se stal jedním z tzv. Vel mistrů fantastického žánru, což je ocenění náležící pouze nejvýznamnějším světovým představitelům science fiction a fantasy.

Skleník

Přeložil Jan Vaněk

Vydejme se spolu s chlapcem Grenem a dívkou Yattmur na podivuhodnou cestu za odkrytím dávných událostí, při nichž lidstvo ztratilo svou nadřazenost. A poznejme přitom svět, v němž je člověk tím takřka nejubožejším tvorem neustále usilujícím o pouhé přežití...

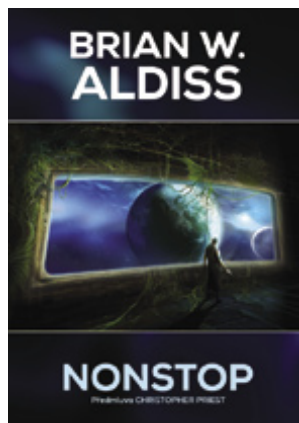
„Při zpětném pohledu je stále znát, proč byl *Skleník* vnímán jako výjimečné dílo a proč získal cenu Hugo a upevnil tak Aldissovu skvělou pověst.“

Neil Gaiman

Nonstop

Přeložil Jaroslav Veis

Roy žije v kmeni uprostřed divočiny. Primitivní způsoby však v jeho očích nesouzní s četnými pozůstatky kdysi mnohem civilizovanějšího života. Nehodlá se smířit ani s dusivými zvyklostmi a vysvětleními, které logicky nesouhlasí s pravou povahou světa. V neustále se zrychlujícím tempu odkrývá četná tajemství, posouvá hranice poznání a dochází dokonce až k možnosti nezvratné změny všeho, co doposud znal...

„*Nonstop* je oslnivě divokou a nápaditou variací na typicky americké vědecko-fantastické téma.“

Christopher Priest

ORSON SCOTT CARD

Jeden z dlouhodobě nejpopulárnějších spisovatelů fantastického žánru se proslavil v průběhu osmdesátých let 20. století. V rámci žánru science fiction získal nepolevující slávu především romány *Enderova hra* a *Mluvčí za mrtvé*, úvodními svazky mnohaleté *Enderovy ságy*, za které jako vůbec první získal ve dvou letech po sobě nejprestižnější žánrové ceny Hugo a Nebula. Cardovým nejznámějším fantasy dílem je známý cyklus o Alvinu Tvůrci, jenž sleduje životní osudy vyvoleného, magicky nadaného chlapce.

Enderova hra

Přeložil Petr Kotrle

Lidstvo jen se štěstím odvrátilo zničující útok mimozemské civilizace úlového typu. Ve snaze předejít nevyhnutelné odvetě se rozhodne pro odvážný protiúder. A zatímco se po dlouhou dobu vysílané vesmírné loď blíží k území nepřítele, program pro výchovu mladých velitelů se snaží nalézt vůdce, jenž by zneškodnil mimozemskou hrozbu jednou provždy.

Zdá se, že vyvoleným je Andrew „Ender“ Wiggin, geniální chlapec, jenž se v útlém věku stává hlavní nadějí na vítězství. Nároky na něj kladené jsou ovšem enormní, pokud zvítězí, stane se pachatelem xenocidy – absolutního vyhlazení mimozemské inteligentní rasy, a pokud prohraje, pak bude lidstvo vydáno na milost agresivnímu nepříteli. Žádný dospívající chlapec dosud nikdy nečelil tak vážné výzvě...

Enderova hra je po desetiletí jedním z nejpopulárnějších science fiction románů. Získala věhlasná žánrová ocenění Hugo a Nebula, byla přeložena do více než třiceti jazyků a nedávno zpracována do úspěšného stejnojmenného filmu.

Enderův stín

Přeložil Petr Kotrle

Vracíme se na výcvikovou orbitální stanici, na které Mezinárodní flotila vychovává z nejnadanějších dětí budoucí velitele do války proti mimozemským agresorům. Země žije pod hrozbou opakovaného útoku termiřanů a ve slumech Rotterdamu živoří v partě nechtěných „spratků“ maličké dítě s geniální schopností přežít – Fazolek. Svou chytrostí změní poměry všech malých dětí v celém městě, a proto není nijak překvapivé, že si jej všimnou vyhledávači talentů z Flotily. Nedlouho poté jej raketoplán odnáší na oběžnou dráhu, kde od prvních chvil naráží na jméno geniálního Andrewa „Endera“ Wiggina. Je jen otázkou času, kdy se obě podivuhodné individuality setkají...

Děj románu se odehrává paralelně se slavným románem *Enderova hra* a přináší nový a v mnohém překvapivý pohled na čtenářům dobře známé události, které by bez Fazolkova přispění probíhaly zcela odlišně.

LAVIE TIDHAR

Lavie Tidhar se narodil v izraelském kibucu, ale žil i v Jižní Africe, Laosu nebo na Vanuatu. V současné době bydlí v Londýně. Ve světě literatury si udělal jméno jako autor sci-fi a fantasy, který se věnuje rozmanitým žánrům od povídek přes romány až po grafické romány. Za svůj román *Osama (Usáma)* získal v r. 2012 World Fantasy Award for Best Novel (Světovou cenu pro nejlepší román vydaný v uplynulém roce v angličtině v žánru fantasy) a porazil tak mj. Stephena Kinga s *11.22.63* nebo George R. R. Martina a jeho *Tanec s draky*.

Centrální stanice

Přeložil Pavel Černovský

Celosvětová diaspora čtvrt milionů lidí žije u paty vesmírné stanice. Město bez pravidel bují doslova jako plevel. Život má pramalou cenu a data ještě menší.

Když se Boris Chong vrátí z Marsu do Tel Avivu, rychle pozná, že se hodně věcí změnilo. Borisova bývalá milénka se stará o podivné povědomé dítě, které se dovede pouhým dotykem prstu napojit na datový proud. Borisova sestřenice je zamilovaná do robotníka – poškozeného kyborgovského vojáka, který taktak že nechodí žebrat o součástky. Borisův otec trpí smrtelným multigeneračním mozkovým morem. A hledaná datová upířice pronásledovala Borise až do míst, kam má zakázaný návrat.

Nad těmi všemi se tyčí Centrální stanice, meziplanetární uzel, ve kterém se protíná všechno: konstantně se proměňující Tel Aviv; mocná virtuální kolbiště; a vesmírné kolonie, kam lidstvo prchlo před bídou a válkou. Propojení zajišťují „Druzí“: mocné mimozemské entity, které prostřednictvím Konverzace – pohyblivého, plynoucího proudu vědomí – právě zahajují nezvratnou změnu. U Centrální stanice se lidé a stroje se adaptují, vzkvétají... a dokonce se vyvíjejí.

ALEXANDRA PAVELKOVÁ

Přední slovenská autorka fantastického žánru, jemuž se literárně věnuje od začátku devadesátých let minulého století. Dosud publikovala dvanáct žánrových knih, z nichž polovina byla následně přeložena do českého či polského jazyka. *Údolí lilí* je z nich všeobecně hodnoceno nejlépe. Za svou tvorbu posbírala řadu slovenských i českých ocenění včetně uznávané Ceny Akademie science fiction, fantasy a hororu za dlouhodobou činnost. Věnuje se také žánrové publicistice a po dlouhá léta je šéfredaktorkou slovenského žánrového portálu Fandom.sk

Údolí lilí

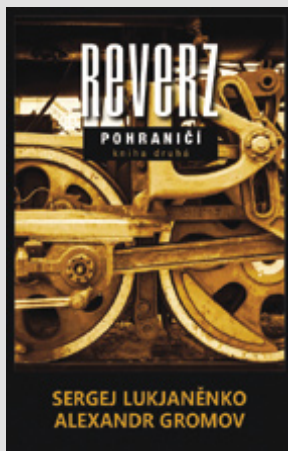
Přeložila Alexandra Pavelková

Nečekaná bouře svede pod jednu střechu několik osob různého původu, povolání, názorů a životních cílů. Zatímco venku zuří živly, krátí si dlouhou chvíli vyprávěním příběhů, přičemž nevědomě odhalují své povahy, zklamání, motivace a cíle. Příběhy, dokonce i ty smyšlené, mají totiž sílu nořit se do nitra vypravěčovy duše, měnit lidské touhy, postoje a snad i samotnou skutečnost. Příběhy chtějí žít. Fikce se prolíná s realitou, historie se současností, a nakonec nikdo není tím, kým se zdá být na začátku. A snad právě o to příběhům šlo...

SERGEJ VASILJEV LUKJANĚNKO

Jeden z předních ruských autorů fantastické literatury se narodil 11. dubna 1968 v kazachstánském Karatau. Vystudoval psychiatrii, ovšem této profesi se prakticky nevěnoval. Ve druhé polovině osmdesátých let se pustil do psaní vědeckofantastických povídek. Úspěchy jeho krátkých příběhů ho po několika letech přivedly na dráhu profesionálního spisovatele. Po rozpadu Sovětského svazu se přestěhoval do Moskvy, která mu brzy přirostla k srdci. Žije tam dodnes a v tomto městě se odehrává i nemalá část jeho knih.

Reverz Pohraničí, kniha druhá

Přeložila Iva Dvořáková

Sergej přišel o práci, a tak mu nabídka nového zaměstnání přijde vhod. Netuší však, že podmínkou k jejímu získání je pašerácký výcvik. Sergej totiž umí otevírat portál na Centrum, svět, který je středem mnoha světů, a jeho schopnost se nové organizaci, pro niž pracuje, náramně hodí.

Max poklidně žije na placatém světě zvaném Homeostat. Každý týden zemře a o hodinu později se opět probere. Není to však už on, jen jeho trochu pozměněná kopie. Kým je Max ve skutečnosti, a proč jeho průvodci po únosu na Centrum tvrdí, že je někdo úplně jiný?

A hlavně – co mají Max a Sergej společného s Virou, světem, z něhož se rozšířila nákaza, která Centrum nevratně poškodila?

Vychází ve spolupráci s nakladatelstvím Triton.

Již vyšlo:

Noční hlídka, Denní hlídka, Šerá hlídka, Temná hlídka, Hvězdy, ty studené hračky, Poslední hlídka, Svět Stínu, Bludiště odrazů, Lživá zrcadla, Nanečisto, Lord z planety Země, Načisto, Zlá doba pro draky, Trix Solier – Čarodějův učeň, Spektrum, Rytíři Čtyřiceti ostrovů, Chladné břehy, Nadchází ráno, Nová hlídka, Konkurenti, Genom, Tance na sněhu, Šestá hlídka

VILMA KADLEČKOVÁ

Vilma Kadlečková (* 1971) je autorka cyklu *Legendy o argenitu*. Její knihy na rozhraní sci-fi a fantasy mapují budoucí historii Země a hvězdných impérií a sledují osudy lidí, do jejichž života zasáhne argenit – pozůstatek dávných netechnických civilizací a zdroj psychotronické energie. Absolvovala střední ekonomickou školu a obor vědecké informace a knihovnictví na Filozofické fakultě Karlovy univerzity. Pracuje jako redaktorka.

Mycelium VI – Vrstva ticha

Bájná Fomalhiwa. Svět zázraků a blahobytu. Ale také Zakázaný směr.

To, co se vynořilo z vesmíru, už brzy odrízne cestu všem Lodím; a od té chvíle zůstane pravlast argenitu nepoznaná a nepoznatelná. Hrstka Pozemšťanů má poslední šanci, pokud ji chce navštívit.

Lucas si začíná uvědomovat, že právě Fomalhiwa je místem, ke kterému se sbíhají nitky staletých plánů Gerdánců i Ōsseanů. Ale není právě to dobrým důvodem, proč se Fomalhiwě vyhnout? Vždycky byl skeptický vůči všemu, co slibuje Nirvánu, blahobyt nebo libovolný druh utopie. Tak jako šestá droga, sühēhl, je vzpourou proti Pětici, i Lucas stojí stranou. Naslouchá tomu, o čem Aš~šád z Fomalhiwy mluví – i tomu, o čem mlčí. A jeho podezření dostává zřetelný tvar. Pokud je Fomalhiwa vesmírným rájem... proč odtamtud Aš~šád odešel?

Za Vrstvou ticha jde Lucas po Aš~šádových stopách. Pohlédne tomu do očí.

Již vyšlo:

Mycelium I. – Jantarové oči,
Mycelium II. – Led pod kůží
Mycelium III. – Pád do temnot
Mycelium IV. – Vidění
Mycelium V. – Hlasy a hvězdy
O snovačce a přemyslovi

Photo © Pavel Kotrla

FRANTIŠEK NOVOTNÝ

Narodil se roku 1944 v Brně. Otcova jachtařská vášeň předznamenala jeho život a do značné míry i díky ní má česká literatura silného zástupce věnujícího se námořní tematice. Vystudoval obor technická kybernetika na elektrotechnické fakultě VUT Brno. Zájem o kybernetiku a filosofické otázky s ní související byly dalším určujícím momentem jeho spisovatelské budoucnosti.

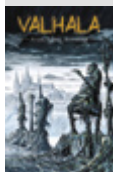
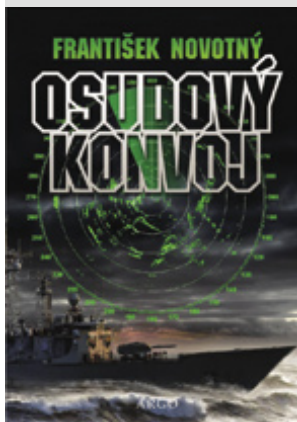
Od roku 1994 se začal živit výhradně psaním a prací kapitána námořní plachetnice. V tom roce také poprvé přeplul Atlantik západním směrem z Floridy do Gibraltaru a obdobnou plavbu uskutečnil v roce 1997. Potřetí Atlantik přeplul v roce 2015, a to severní cestou přes Grónsko a Island. Na různých jachtách se plavil po většině moří přilehlých k Evropě. V roce 1998 obdržel Cenu Akademie SFFH za dlouholetou práci pro sci-fi. Kromě vlastní tvorby se věnuje i publicistice a překladatelství. Jeho nejznámějším a největším dílem zůstává trilogie *Valhala*.

Osudový konvoj

Autor fenomenální *Valhaly* si opět pohrává se světovými dějinami, aby tak vystavěl podmanivé košaté vyprávění o válce, lásce a českém údělu.

V *Osudovém konvoji* zachycuje příběh jachtaře Davida Marka, jenž má přepravit z Bostonu do Evropy ruskou loď Oněga. Zatímco čeká na své společníky, tráví volný čas poznáváním památek. Při prohlídce domu revolucionáře Paula Revera upoutá jeho pozornost záhadný stolní orloj a neznámá kráska, ne nepodobná filmovým hvězdám třicátých let. Příležitost k seznámení však zničí výbuch bomby v blízkém okolí a totéž se opakuje i při setkání příštím. Tentokrát však Marek krasavici pomůže a zjišťuje, že je to krajanka – hraběnka Erwina Dubská. A zjevně skrývá tajemství...

Píše se rok 1946 a ve světě stále zuří válka. Pro Spojence se nevyvíjí příznivě: Velká Británie je v obležení a hrozí jí kapitulace. Zachránit ji může konvoj HX 402 s pohonnými hmotami, potravinami a dalšími zásobami, který se formuje v Halifaxu v Novém Skotsku. Z Bostonu ho má doprovodit eskadra britských protiponorkových plavidel. K nim patří také zbytek někdejšího loďstva federalizované habsburské monarchie: fregata České eskadry Podunajské federace SMS Jizera.

Již vyšlo:
Valhala

JOE BENITEZ, MARTIN MONTIEL; M. M. CHEN

Joe Benitez (* 1971) je americký komiksový kreslíř, který během svojí kariéry pracoval pro komiksová nakladatelství DC a Image. Jeho autorský komiks *Lady Mechanika* se stal kultovní záležitostí pro všechny milovníky steampunku. Kromě *Lady Mechaniky* píše a kreslí také fantasy řadu *Wraithborn*.

Lady Mechanika: Tabule osudu

Přeložil Richard Klíčník

Lady Mechanika řeší nový případ, který ji zavede až do srdce černého kontinentu, do Afriky. Právě tam se vypravila vědecká expedice hledat ztracené město sumerského boha Enkiho, ve kterém se má podle bájí nalézat Tabule osudu. Artefakt, který jeho držitelé přinese vládu nad světem, zbraň hromadného ničení, která nesmí za žádných okolností padnout do nepovolaných rukou. A právě to se v dobrodružství, které je ještě daleko zábavnější než první příběh, stane. Lady Mechanika se musí popasovat s řádem Rosenkruciánů, yettim, zlotřilými nelidskými vojáky, otrokáři, beduínkami a s nosorožcem. Lady Mechanika je zpět a na jejích fantasticky tvarovaných bedrech spočívá osud celého lidstva věku páry!

„Jedna z nejslavnějších komiksových hrdinek steampunku se představuje českým čtenářům. Připravte se na Británii 19. století plnou páry a mechanických hejblat.“

Již vyšlo:
Lady Mechanika

MICHAL KOCIÁN; VÁCLAV ŠOREL

Michal Kocián (* 1960 v Praze) ilustroval řadu knih pro mládež a od 80. let přispívá do komiksových časopisů. Kreslením komiksů se zabývá od dětství, inspirován především francouzskými výtvarníky a okouzlen tvorbou Káji Saudka. Spolupracuje například se scenáristy V. Šorelem, V. Tomanem, Z. Ležákem a Gutwirthem.

Václav Šorel (* 1937), spisovatel a scenárista. Autor několika historických publikací z oboru letectví, ale i románů a komiksů z oblasti sci-fi. Byl zástupcem šéfredaktora v dětském časopisu ABC, odtud jeho práce v oblasti leteckého a plastikového modelářství. Držitel Ceny Syndikátu novinářů, jmenovitě klubu leteckých novinářů za dvoudílnou *Encyklopedii českého a slovenského letectví*, a Ceny Prahy 18 za kulturní činnost. Obdržel poděkování parlamentu České republiky za přínos českému letectví a řadu čestných uznání.

Vzduch je naše moře

Československé a české letectví v komiksu

Publikace *Vzduch je naše moře aneb České a československé letectví v komiksu* si dává za cíl zmapovat komiksovou formou osudy lidí, kteří se zasloužili o rozvoj našeho letectví. Osudy jednotlivých aktérů jsou vždy doplněny historickým úvodem do děje. Kniha začíná mýtickými postavami Víta Fučíka-Kudličky a slovenského mnicha Cypriána, tvůrce prvního herbáře na Slovensku. Pokračuje prvními doloženými aktéry českého letectví v podobě Jana Kašpara a Boženy Laglerové, první světovou válkou, letectvím v naší republice do roku 1939, následnou okupací a Slovenským státem. Pokračuje druhou světovou válkou a přes éru komunismu v Československu až po současnost. Kniha je doplněna souborem dobových fotografií a bokorysů letadel, které se významnou měrou podílely na historii českého a československého letectví.

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

REINHARD KLEIST

Reinhard Kleist (* 1970) patří k průkopníkům německého grafického románu a k nejlepším tamějším komiksovým autorům. Je několika-násobným držitelem nejprestižnější německé komiksové ceny „Max und Moritz“. První velký úspěch zaznamenal s trilogií *Berlinoir*. S komiksem o životě countryového hudebníka Johnnho Cashe z roku 2006 prorazil i ve světě. Kniha *Cash. I see a darkness* byla přeložena do 12 jazyků a mnohokrát vyznamenána. Následovaly životopisné grafické romány *Castro* (2010) a *Boxer*, posledně jmenovaný nejprve vycházel na pokračování v deníku *Frankfurter Allgemeine Zeitung*. Kleist za něj získal nejvýznamnější německou literární cenu za literaturu pro mládež.

Nick Cave, Mercy On Me

Přeložila Alena Pokorná

Hudebník. Zpěvák. Spisovatel. Herec. Nick Cave je v pravém slova smyslu kulturní postava světové kultury. Jeho život, divoké roky strávené v Západním Berlíně, úspěchy na poli hudebním i literárním, styky s význačnými hudebníky, lásky, to vše se promítlo do grafického románu německého autora a kreslíře Reinharda Kleista, držitele řady ocenění, mj. nejvýznamnější německé komiksové ceny „Max und Moritz“, ceny Prix des Ados na literárním festivalu ve francouzském Deauville a americké komiksové ceny Eisner a Harvey. Čeští čtenáři se už mohli seznámit s jeho *Boxerem*, komiksem o židovském mladíkovi, který díky boxu přežil Osvětim, knihou *Johnny Cash, I see a darkness* i se slavným, společensky aktuálním *Snem o olympiádě*. Kleistova nejnovější kniha, věnovaná Nicku Caveovi, je zatím jeho nejrozsáhlejší prací; předestře čtenáři působivé panorama nespoutanosti i závislosti, vášně a smrti.

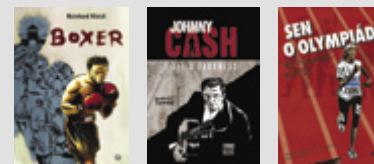
Překladová práva se zatím prodala do jedenácti zemí.

„Jeden z nejlepších kreslířů Německa.“
intellectures.de

Již vyšlo:

Boxer, Johnny Cash, Sen o olympiádě

ERIK KRIEK; H. P. LOVECRAFT

Z neznámého světa a další povídky

Přeložila Veronika ter Harmsel Havlíková

Z *Neznámého světa a dalších povídek* holandského kreslíře Erika Krieka je komiks s jedním z nejdokonalejších vizuálních provedení, jakých se zatím král hororu H. P. dočkal. Původní chuť, ba nebojme se v tomto případě říci i pachut, zůstává dokonale zachována, i když se autorovi daří vyhýbat se přílišné doslovnosti. V jeho černobílé kresbě zůstává čirá esence strachu nezměněna a stejně intenzivní. Adaptaci Erika Krieka docení všichni milovníci žánru hororu, ale i milovníci komiksů. Pro české vydání autor osobně připravuje novou variantu obálky.

MARIE DESCHAMPS; ÉRIC WANTIEZ

Jaro na Sommě

Dne 21. března 1915 někde na řece Sommě narazí Bretonec Oan kdesi mezi francouzskými a německými zákopy na opuštěnou malou holčičku. Protože sám Oan se ztratil, je rád, že našel aspoň někoho. Společně se vypraví zpátky k francouzským liniím.

Komorní příběh francouzských autorů vydáváme k výročí konce první světové války, jejímž obětím ji tvůrci věnovali.

VINCE A ZEP

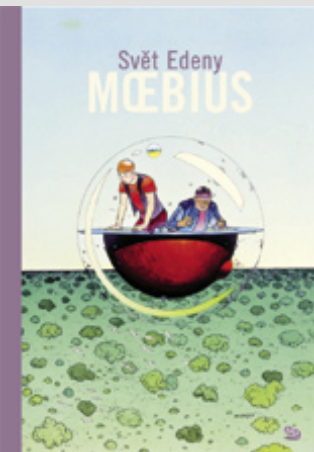
Esmera

Přeložil Ondřej Hrách

Pozdní šedesátá léta a strohá církevní škola. To je prostředí, ve kterém dospívá Esmera Santeneová a v němž se musí vypořádat se svými prvními fyzickými touhami. Nejen pocity, ale i první zkušenosti s muži sdílí s kamarádkou Rachel. První zážitky jsou v očích dívek většinou neuspokojivé, ale když konečně ve strohém prostředí Esmera dosáhne „svého“, zjistí o svém těle jednu fascinující věc – síla orgasmu jí doslova a do písmene dokáže měnit život! Esmera se díky svým výjimečným schopnostem stane privilegovaným svědkem evoluce sexuality a fyzického potěšení celé naší společnosti. Kreslíř Zep je talentovaným umělcem s dynamickou linkou, který ztvárňuje fyzično s nadsázkou, jež přitom dodává celému příběhu neobyčejnou smyslnost.

MOEBIUS

Vlastním jménem Jean Henri Gaston Giraud. Narozen 8. května 1938, zemřel 10. března 2012. Bez nadsázky jedna z největších hvězd francouzského komiksu. Začínal s westerny (*Blueberry*), ale postupně stále víc táhl k fantastice a mystice. Jeho *Arzach* znamenal celosvětově malou... nebo spíš větší revoluci v nahlížení na toto médium. Moebiusův nezaměnitelný výtvarný styl zná český čtenář nejen z tohoto díla, ale i z jeho spoluprací s Jodorowským. Moebius se ale výrazně podepsal i na výtvarně podobě řady filmových hitů, třeba *Vetřelec*, *Tron*, *Pátý element* nebo *Hlubina*. Ovlivnil nespočet komiksových tvůrců včetně řady těch českých.

Svět Edeny

Přeložil Richard Podaný

Moebius (vlastním jménem Jean Giraud) byl jednou z nejjasnějších hvězd francouzského komiksu, jestli ne tou nejjasnější vůbec. Mnoho děl vytvořil ve spolupráci s jinými významnými osobnostmi, méně jich je zcela autorskými díly. Sem kromě přelomového cyklu *Arzach* patří právě *Svět Edeny*, který se paradoxně vyvinul z krátkého dílka objednaného jako reklamní komiks pro automobilku Citroën. Moebius jej pojal hodně svérázně a za léta práce pak celý koncept rozvinul v mohutný, ale při své různorodosti pozoruhodně myšlenkově i výtvarně kompaktní svět „rajské planety“ Edena, v němž se skvěle snoubí jeho hlavní dvě celoživotní autorské posedlosti: futuristická SF a psychologizující mystika.

KELLY BARNHILLOVÁ

Kelly Barnhillová je autorkou pěti knih pro děti a mládež, napsaných v žánru fantasy. Ačkoli se i první čtyři setkaly s vřelým přijetím kritiků a získaly několik ocenění, teprve pátá – *Dívka, která upíjela měsíc* – přinesla Barnhillové doslova famózní úspěch. Byla oceněna význačnou Cenou Johna Newberyho za rok 2017, čímž ale výčet cen a chvály nekončí. Spisovatelka žije v Minnesotě s manželem a třemi dětmi.

Dívka, která upíjela měsíc

Přeložila Barbora Punge Puchalská

TIP
nakladatele

Každý rok obětují lidé v Protektorátu jedno novorozené čarodějnické dítě v hlubokých lesích. Odnepaměti slýchali, že jen tak ochrání město před jejími zlými čarými. Jenže čarodějnice Xan není krutá. Naopak, o opuštěné dítě se postará, nakrmí je výživnou hvězdnou září a najde mu novou, milující rodinu na druhé straně lesa. Ale jednou dá novorozené holčičce omylem napít svitu měsíce. V její krvi začne kolovat magie. Xan se rozhodne děvčátko vychovat sama, pojmenuje je Luna a jeho kouzelné schopnosti zapečetí do doby, než bude Luně třináct a zmoudří. Jenže jak se blíží dívčiny třinácté narozeniny, kouzla začínají vyplouvat na povrch. Nad lesem se shlukují obrovská hejna hroživých ptáků, pod zemským povrchem se probouzí sopka a kolem obchází žena s tygřím srdcem. A z Protektorátu míří k lesu muž odhodlaný Xanu zabít. Brzy bude muset Luna bránit ty, kdo dosud chránili ji. A postavit se skutečnému zlu.

”

Kniha získala Cenu Johna Newberyho a řada významných časopisů a předních světových knihoven ji vyhlásila nejlepší knihou roku 2016. Překladová práva byla prodána do 32 zemí!

„*Dívka, která upíjela měsíc* je napínavý a mnohovrstevnatý příběh podobný klasickým dílům, jako je *Petr Pan* či *Čaroděj ze země Oz*.“

The New York Times Book Review

Výčet ocenění:

Winner of the 2017 Newbery Medal
The New York Times Bestseller
An Entertainment Weekly Best Middle Grade Book of 2016
A New York Public Library Best Book of 2016
A Chicago Public Library Best Book of 2016
An Amazon Top 20 Best Book of 2016
A Publishers Weekly Best Book of 2016
A School Library Journal Best Book of 2016

Photo © Simon Emmett

DAVID WALLIAMS

David Walliams je britský herec a scenárista, spoluvůrce populární komediální série Little Britain (*Malá Velká Británie*), za kterou se svým kolegou Mattem Lucasem obdržel tři ceny BAFTA a British Comedy Award.

V roce 2008 napsal svou první knihu pro děti. Literární kritici jej dnes označují za nového Roalda Dahla. Jeho vypravěčsky brilantní příběhy s překvapivou pointou a černým humorem dávají tomuto označení za pravdu.

JAMIE THOMSON

Jamie Thomson se narodil roku 1958 v Íránu. Vyrůstal v Brightonu, studoval politologii na univerzitě v Kentu. Dlouhé roky pracoval jako redaktor britských fantasy časopisů a lektor i tvůrce videoher a „gamebooků“. K jeho nejúspěšnějším fantasy sériím patří dobrodružství mladého nindži, *The Way of the Tiger*. Dosud napsal čtyři knihy pro děti. První díl tetralogie o Temném pánu získal Cenu Roalda Dahla za nejhumornější knihu roku 2012.

Nejhorší děti na světě 2

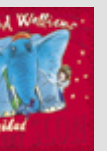
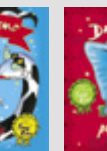
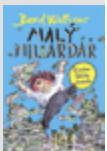
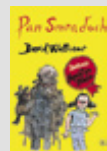
Přeložila Veronika Volhejnová

Čtli jste *Nejhorší děti na světě*? A myslíte si, že horší děti než hrdinové téhle vypečené knížky (samozřejmě kromě vás) neexistují? Pchá! Šeredně se mýlíte! Připravte se, že kluci a holky v „dvojce“ jsou daleko příšernější! A tentokrát se můžete těšit i na trafikanta Rádže. Sbírkou deseti strašliváckých historek napsal světoznámý britský šprýmař David Walliams a ilustrace opět nakreslil báječný Tony Ross. David dnes patří k nejoblíbenějším a nejprodávanějším autorům dětské literatury, jeho knihy byly přeloženy do více než padesáti jazyků a po celém světě se jich prodalo přes dvacet milionů.

Již vyšlo:

Babička drsňačka, Malý miliardář, Krysburger, Ďábelská zubařka, Příšerná teta, Dědečkův velký útěk, Nejhorší děti na světě, Pan Smrad'och, Kluk v sukních, Půlnoční gang, V naší škole je had, Poněkud otravný slon.

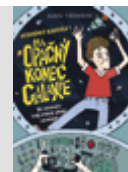
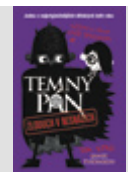

Temný pán 4

Přeložila Veronika Volhejnová

Známý britský spisovatel Michael Rosen, porotce soutěže Cena Roalda Dahla, o prvním svazku nyní již čtyřdílné série *Temný pán* pochvalně prohlásil, že „je to úžasně bláznivá, originální verze mnohokrát použitého motivu o mimozemšťanovi, jenž se ocitl na Zemi“. Temný pán se tedy opět vrací k českým čtenářům s novým, třeskutě zábavným a samozřejmě náležitě zlověstným příběhem!

A takto čtvrtý díl popisuje sám Temný pán: Jsem nejmocnější z mocných a ty, ubohý čtenáři, mě smíš oslovovat Pane. Ale hromy a blesky: Můj odvěký úhlavní nepřítel uchvátil Železnou věž zoufalství a zmocnil se Esence zla (a já abych se pachtil v mrňavém a ubohoučkém těle lidského kluka). Jaká drzost! Moji poskoci a sluhové mě potřebují, jen já můžu do Temnokraje vrátit obvyklý život plný bolesti a utrpení. První úkol: vybrat peníze na charitu. Ďábelský, Istivý plán! Muahaha!

„Jedna z nejoriginálnějších dětských knih roku.“

Daily Express

Úspěch téhle zábavné knihy spočívá v geniálním nápadu.

Sunday Times

Již vyšlo:

Temný pán I. – Školní roky, Temný pán II. – Zloduch v nesnázích, Temný pán III. – Navěky po škole, Vesmírný kapitán 1

Photo © Justin Sutcliffe

RICHARD ADAMS

Richard Adams (1920–2016) je jedním z nejoblíbenějších britských autorů knížek pro děti. Proslavil ho jeho vůbec první vydaný román *Daleká cesta za domovem* (Watership Down, 1972), který se dočkal obrovského čtenářského úspěchu doma i v zahraničí a záhy i zdařilé animované verze filmové a seriálové. Mezi další významné autorovy knihy pro děti patří *Příběhy*

z Kamenitého vrchu (Tales from Watership Down, 1996), v nichž se Adams vrátil ke svým králičím hrdinům, dále román *Šardik* (Shardick, 1974) nebo soubor povídek *Železný vlk* (Iron Wolf and Other Stories, 1980). Richard Adams psal i pro dospělé čtenáře, např. romány *Moroví psi* (The Plague Dogs, 1977) nebo *Dívka na houpačce* (The Girl in a Swing, 1980).

Daleká cesta za domovem

Přeložila Jitka Minaříková

Richardu Adamsovi trvalo mnoho měsíců a musel si vyslechnout sedm zamítavých odpovědí, než našel nakladatele pro svůj dobrodružný román *Daleká cesta za domovem*. Poprvé vyšel v roce 1972 a od té doby patří do zlatého fondu světové literatury, prodalo se ho přes padesát milionů výtisků po celém světě a stal se předlohou animovaného filmu, seriálu i několika počítačových her.

Králičí kolonie si kvůli necitlivému lidskému zásahu do krajiny musí hledat nový domov. Skupinku vede rozvášněný, charismatický Lískáč. V četných bojích, ať už s liškou či nepřátelskými králíky, přebírá velení rozený vojevůdce Hlavoun. S překážkami na cestě si zase dovede poradit bystrý vynálezce Ostružník. Před veškerým nebezpečím své druhy spolehlivě varuje Pětík, který je sice nejmenší, zato nadán jasnozřivostí.

Adamsovo králičí podobenství o lidské společnosti si svým osobitým humorem, napínavým vylíčením strastiplné pouti za svobodou i znamenitou charakteristikou více či méně sympatických zvířátek získalo srdce dětských i dospělých čtenářů celého světa.

JIŘÍ TOMEK

Jiří Tomek (* 1944), prozaik, pedagog. Vedle beletristické tvorby je autorem a spoluautorem pěti skript odborné angličtiny pro VŠE Praha. Vystudoval angličtinu a arabštinu na Filozofické fakultě UK. Absolvoval kurzy arabštiny a stáže v Tunisu a v Saná (Jemen), kurzy angličtiny na britských a amerických univerzitách. Angličtinu vyučoval na středních školách v Praze a angličtinu s arabštinou v Ústavu jazykové a odborné přípravy FFUK a na VŠE v Praze.

Kouzlo boha Thovta

Mýty a báje starého Egypta

Kniha představuje v našem literárním kontextu nejucelenější komplex převyprávěné staroegyptské literatury, který zahrnuje prastaré mýty, báje, povídky, pohádky, cestopisy, proroctví, milostné písně, chvalozpěvy a bajky. Provede nás přes příhody faraonů Staré říše, Střední říše a Nové říše až do ptolemaiovské a římské doby a představí nám pestrý svět více než tři tisíciletí trvající říše, svět jejích bohů, legendárních panovníků, mudrců, písařů, stavitelů a kouzelníků, ale také obyčejných prostých lidí, venkovanů, námořníků, rolníků a řemeslníků.

Dozvíme se, jaké měli Egyptané představy o vzniku světa, stvoření bohů a lidí a poznáme, jací byli a čemu vládli Re, Usiris, Thovt, Anup, Eset, Suteh, Hor, Chnum a další mocná božstva. Jejich příběhy jsou plné intrik, bojů, ale také lásky, něhy, porozumění a moudrosti. Udiví nás podivuhodná kouzla bohů, především boha moudrosti Thovta, a také divy, které faraonům Džoserovi, Nebkovi, Snofruovi a Chufuovi, stavebníkům pyramid, a slavnému Ramessovi II. Velikému, předvedou jejich kouzelníci a mudrci.

Poznáme hrdinské činy statečných faraonů Skenenre a Ramesse II. Velikého a zaujmou nás napínavé a tajuplné příběhy faraonů Šabaky, Taharky, Sethiho II., Ramesse III., Psammetika a dvořana Sinuheta. Moudrost zvířat prezentuje pět bajek. A je samozřejmé, že se setkáme s nejnámější faraonkou, královnou Kleopatrou.

OTFRIED PREUSSLER

Otfried Preussler pocházel ze severních Čech, kam jeho předci přišli už v 15. století coby skláři. Narodil se v Liberci v roce 1923 jako syn učitele. Za války se dostal do sovětského zajetí, v němž strávil pět let. Po propuštění odešel do Bavorska, kam byla jeho rodina odsunuta. Zemřel v roce 2013.

Preussler patří k nejznámějším světovým autorům dětské literatury, napsal přes třicet knih, které byly přeloženy do více než padesáti jazyků. Obdržel za ně bezpočet cen a vyznamenání. Čeští čtenáři znají zejména jeho knihy *Malá čarodějnice*, *Vodníček*, *Malé strašidýlko* či *Čarodějův učeň*.

Populárně naučná, odborná a historická literatura

Dvanáctá hodina odbila...

Přeložila Eva Pátková

Otfried Preussler vybral a nově převyprávěl třikrát třináct nejkrásnějších a nejzajímavějších lidových pověstí o pokladech a jejich strážcích, o kouzelnících a čarodějnicích, o strašidlech a duších, které se tradují v německém prostředí. Jak sám uvádí v předmluvě, je vypravěč příběhů, nikoli vědecký sběratel pověstí. Proto si osobuje právo „vzájemně spojit rozličné verze jednotlivých pověstí tak, aby se co nejvíce přiblížil ideálnímu typu dané báje. V praxi to znamená, že k přesvědčivému začátku pověsti pocházející ze Saska připojí uspokojivější závěr, jaký se tradičně vypráví v Durynském lese; do toho přidá několik doplňujících detailů z Lužice a několik barevných tónů z Eichsfeldu.“

Již vyšlo:
*Čarodějův
učeň*

PAUL MILLAR

Paul Millar se narodil v Brně v třicátých letech minulého století. Do Skotska přicestoval se svou ženou 13. září 1968 a už v něm zůstal. Velkou část jeho soukromého času mu zabírá práce honorárního generálního konzula ČR ve Skotsku – úřad, který posledních sedmnáct let bezplatně zastává. Prezident republiky mu udělil Medaili za zásluhy, ministerstvo obrany Plaketu za péči o válečné hroby a Jihočeská univerzita Koubkovu medaili za zásluhy o rozvoj genetiky a šlechtění hospodářských zvířat.

Překládá z angličtiny, zejména knihy Petera Mayla, s nímž ho kromě osobitého smyslu pro humor sblíží ne sentimentální láska k Provenči.

Znovu Skotsko po česku

Znovu Skotsko po česku navazuje na knihu podobného jména, která vyšla v roce 2015. Autor, který strávil ve Skotsku většinu svého života, stále hledá nepravděpodobné spojitosti mezi zemí v srdci Evropy a zemí na jejím nejvzdálenějším, do Atlantiku vystrčeném okraji. Knihou opět procházejí místa a lidé, dějiny i současnost, kultura, umění a humor i sport, včetně historek z první ruky, podaných autorovým osobitým, uvolněným jazykem. Knihu opět doprovází originální, „na míru šité“ ilustrace Stuarta Campbella.

Již vyšlo:
Skotsko po česku

MNISLAV ZELENÝ-ATAPANA

Mnislav Zelený-Atapana (* 1943) vystudoval ekonomii na Vysoké škole zemědělské a později etnografii na UK. Postgraduálně pak studoval v Peru na univerzitě San Marcos a na Katolické univerzitě. Celý život působí jako kulturní antropolog na volné noze a díky svým pobytům mezi amazonskými indiány se stal nejen uznávaným odborníkem na život a kulturu

domorodých etnik Amazonie, ale především jejich přítelem. V roce 1989 Mnislava Zeleného adoptoval kmen Yawalapitíů a jeho duchovní otec šaman Guñitze mu dal jméno Atapana, což znamená List zelené palmy. V letech 1996 až 2001 působil jako velvyslanec ČR v Kolumbii a v Ekvádoru. Prostřednictvím své nadace Velká Amazonie se snaží zmírnit zkázu indiánské kultury. Vystupuje v České televizi a v různých vysíláních Českého rozhlasu, napsal osm knih, téměř 400 článků populárně informativních, populárně vědeckých, esejů, politických komentářů do českých, peruánských a amerických časopisů a publikací, odpřednášel několik stovek přednášek a vystoupení, vše z regionu Latinské Ameriky a zejména Amazonie.

Pokrokem k zániku

Během svého působení nejen v Latinské Americe Mnislav Zelený Atapana publikoval řadu článků v různých novinách, časopisech či na internetových stránkách. Tato kniha přináší výběr těch nejzajímavějších, které vyšly v letech 1970–2016.

V jediném svazku tak máme možnost zachytit autorův vřelý vztah k Latinské Americe, amazonským indiánům, zpětně nahlédnout na politický vývoj v této oblasti prostřednictvím zpráv o revolucích, guerillách, narkomafii, superkorupci, Che Guevarovi, Chávezovi, Correyovi, Gabovi Marquézovi či Šakalovi. Autorovi není lhostejný ani politicko-ekonomický vývoj v Evropě a vyjadřuje se k problému globalizace, bere si na mušku úředního molocha EU i politickou korektnost, terorismus, migraci, naši politickou reprezentaci, lidskou neomalenost a nepokoru. I další témata jako xenofobie, kontinuita lidské existence na Zemi, drogy a smrt neobytně pokládají otázku další existence a zániku naší civilizace.

Již vyšlo:
Veselé tropy Amazonie

FRANTIŠEK ČUŇAS STÁREK; MARTIN VALENTA

František „Čuňas“ Stárek (* 1952) patří k legendám českého undergroundu. Za své statečné občanské postoje a odbojovou činnost byl za komunistického režimu opakovaně vězněn; po listopadu 1989 pracoval v Bezpečnostní informační službě; od roku 2008 působí v Ústavu pro studium totalitních režimů.

Martin Valenta (* 1980) je historik; specializuje se na středoevropské dějiny 20. století a fenomén nových sociálních hnutí. Působí v Ústavu pro studium totalitních režimů.

Podzemní symfonie Plastic People

Kniha *Podzemní symfonie Plastic People* zachycuje osud rockové skupiny The Plastic People of the Universe na pozadí politického vývoje v šedesátých až osmdesátých letech minulého století.

V úvodu jsou přiblíženy dějiny Plastic People v letech 1968–1976 v rámci importu psychedelického rocku do Československa a formování prvních konceptů kulturních opozic. Analyzován je rovněž kontext politicky orientovaného disentu, především Charty 77. Následně jsou mapována léta 1976–1986: sociální role disentu, hudební tvorba Plastic People, občanská angažovanost jednotlivých členů kapely. *Podzemní symfonie Plastic People* rovněž detailně sleduje dlouhodobé vazby rockové skupiny na Václava Havla. Nechybí část věnovaná perestrojce, která byla zlomovým narušením mocenského řádu KSČ, včetně štěpení, jež nový vývoj vyvolával v prostředí druhé kultury.

V závěru knihy je podrobně popsán rozpad skupiny: neúspěšná snaha o legalizaci Plastic People v roce 1987, formování různých postojových táborů v rámci kapely, vznik Půlnoci a Domácí kapely, cesty Mejly Hlavsy do USA a jejich pozadí.

Pramenně je kniha postavena zejména na primárních pramenech, leckdy zatím nepublikovaných: např. na kronikách PP, rozsáhlých pamětnických rozhovorech vedených se členy PP (Brabenec, Kabeš, Janíček, Brabec, Michl, Wilson aj.), dobových písemnostech jednotlivých aktérů (v samizdatech, soukromé korespondenci, denících apod.). Stejně tak byly „vytěženy“ archivní prameny nejen z provenience Státní bezpečnosti (Archiv bezpečnostních složek, Národní archiv aj.).

OLE JORGENSEN

Dánský umělec a spisovatel Ole Jorgensen (* 1943) se narodil v Kodani a v letech 1967–1972 žil v Grónsku. V roce 1974 byl kurátorem výstavy „Současné umění v Grónsku“, která byla prezentována ve všech severských zemích. V letech 1975–1984 byl manažerem a tiskovým mluvčím mezinárodního inuitského divadla Tukak'. Byl kurátorem velké výstavy o Inuitech a jejich kultuře, která procestovala Skandinávii, Kanadu, Spojené státy, Francii, Nizozemsko, Gambii a v roce 1990 zavítala také do Prahy, Brna a Bratislavy. V roce 1980 byl pozorovatelem 4. Russellova tribunálu v Nizozemsku, zaměřeného na práva původních obyvatel amerického kontinentu. Poté pobýval u některých indiánských kmenů ve Spojených státech a Kanadě.

Díky své umělecké mnohostrannosti často působil jako projektový manažer kulturních festivalů, konferencí a vzdělávacích kurzů v kulturním managementu, byl redaktorem uměleckých časopisů, přednášel o Inuitech, indiánech a Grónsku. Je autorem mnoha zajímavých uměleckých instalací, například obrovského keramického reliéfu ve Frederiksbergu, betonového jablka se svítícím optickým vláknem v Ebeltoftu a ledovce s polární září u Hotelu Arctic v grónském Ilulissatu.

Duše, bud' krásná

Přeložil Zdeněk Lyčka

Životní názor a víra Inuitů byly úzce spjaty s životními podmínkami, a proto původní obyvatelé dalekého Severu nečinili rozdíl mezi jevy nadpřirozenými a přirozenými. Člověk byl ve vztahu k mocné a autokratické přírodě nepatrný a bezvýznamný. Podléhal záhadné, nevysvětlitelné síle zvané Sila, což lze přeložit jako vesmír, počasí, rozum. Jorgensen v knize cituje životní názor jednoho obyvatele východního Grónska: „Nevím nic, ale život mě neustále vystavuje silám, které jsou mocnější než já. Máme zkušenosti generací, protože žít je těžké a muži ani ženy svému osudu nikdy neuniknou. Proto věříme ve zlo. Na dobro není třeba brát zřetel, neboť je dobré samo o sobě a nepotřebuje žádné uctívání. Naproti tomu zlo, které na nás číhá ve tmě, ohrožuje nás bouřemi a nečasem a ukrádá se mezi nás jak ležavá mlha, musíme odhánět z cest, po nichž chodíme.“

Kniha vyšla ve třech beznadějně rozebraných vydáních v dánštině a v grónském a anglickém překladu.

JAMES KAKALIOS

James Kakalios (* 1958) je profesorem fyziky na University of Minnesota, věnuje se teoretické fyzice, ale široké veřejnosti je znám především jako popularizátor. Jeho Fyzika superhrdinů měla mezi laickými čtenáři velký ohlas, znám je i v České republice, kam se stačil podívat už před vydáním své nejslavnější knihy, a doufejme, že ne naposledy.

Fyzika superhrdinů

Přeložil Petr Kotouš

Autor se rozhodl využít svého celoživotního zájmu o superhrdinský komiks a s jeho pomocí zprostředkovat laickému čtenáři základní fyzikální poznatky. Postupuje od nejjednodušších mechanických principů a postupně se propracuje až ke kvantové mechanice – každé probírané téma vykládá v souvislosti s příhodou některého z četných superhrdinů s nadlidskými schopnostmi. Jeho východisko je přitom poměrně neočekávané – bylo by sice snadné probírat se komiksy a ukazovat, proč jsou z fyzikálního hlediska nesmyslné, ale Kakalios postupuje opačně: každému superhrdinovi „dovolí“ užívat jeho superschopnosti (takovou shovívavost v sobě přece musí najít každý čtenář komiksu), a zaměřuje se na výjevy a epizody, kde k porušování přírodních zákonů nedochází – kde autoři využívají fyzikálních principů správně. Coby dlouholetý vysokoškolský učitel, který ví, jak získat a udržet pozornost, dokáže navíc svůj výklad podat srozumitelně, svěže a zábavně; a výklad o fyzikálních jevech navíc organicky propojí s exkurzy do dějin klasického komiksu.

Fyzika všedních věcí

Přeložil Martin Žofka

Všichni se dnes a denně setkáváme s řadou přístrojů a mechanismů, které využívají prostých i složitějších fyzikálních principů – ale ať už si to uvědomujeme nebo ne (většinou ne), o fungování těchto věcí většinou nic moc nevíme, a málokoho z nás napadne se nad tím zamyslet. James Kakalios to udělal za nás – provádí nás všedním dnem a ukazuje nám, co všechno bereme do rukou, zapínáme, používáme od ranního probuzení až do večera, a jak to funguje: budík, toaster, mobil, dveře na fotobuňku, GPS, retgen a další věci, jež názorně dokládají praktickou využitelnost fyzikálních principů, a autor nám s erudicí, potěšením a vtípem jejich tajemství odhalí.

WOJCIECH IWAŃCZAK

Wojciech Iwańczak (1948) je polský historik, který se věnuje středověku. Od roku 1990 přednáší středověké dějiny na univerzitě v Kielcích. Na počátku své odborné kariéry se jeho zájem vyprofiloval pro české dějiny 14. a 15. století a nakonec stal se jedním z nejvýznamnějších zahraničních bohemistů. Dvě nejdůležitější jeho práce byly vydány česky v nakladatelství Argo: *Po stopách rytířských příběhů* (2001); *Lidé meče, modlitby a práce* (2011).

Jan Lucemburský

Přeložil Jan Baron

Jan Lucemburský patří k nejkontroverznějším postavám českého středověku. Negativní pohled na něj rozšířila již historiografie 14. století, která v něm viděla krále cizince, jenž České království prý pouze využíval k uskutečňování svých politických ambicí a dobrodružství. Tento obraz přebralo i moderní české dějepisectví 19. století. Pro Josefa Šustu byl Jan Lucemburský nadále král cizinec, pro Jiřího Spěváčka pak králem diplomatem, jenž ale pro české zájmy nejevil přílišné pochopení. Wojciech Iwańczak se ve své biografii pokouší tento mýtus zlomit a na místo jednostranného obrazu staví komplexní pohled na osobu francouzskou kulturou vychovaného panovníka, jenž dokázal českému království získat přední místo na tehdejší mapě Evropy. Zároveň ho pojímá jako krále, jež se staví do opozice vůči mocenským aspiracím českého panstva a snaží se utvářet, byť nepříliš úspěšně, základy monarchického státu. Ty ale v plně šíři rozvine až jeho syn Karel IV., jenž je podle Iwańczaka v mnoha ohledech skutečným dědicem myšlenek svého otce.

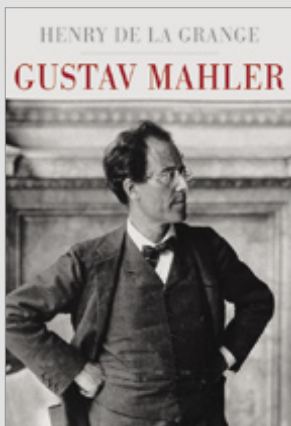
Již vyšlo:

*Lidé meče, modlitby a práce,
Po stopách rytířských příběhů*

Kniha vychází
s finanční podporou
hlavního města Prahy.

HENRY-LOUIS DE LA GRANGE

Gustav Mahler

Přeložila Danuše Navrátilová

Francouzský muzikolog Henry-Louis de La Grange (1924–2017) dosáhl velkého úspěchu již 70. letech minulého století, kdy publikoval první díl monografie o rakouském dirigentovi a skladateli původem z moravských Kališť Gustavu Mahlerovi, která vyšla nejdříve anglicky, posléze revidovaná i francouzsky. Další díly ve Francii vyšly na počátku 80. let a potvrdily mimořádný význam publikace pro mahlerovská studia, poslední, čtvrtý díl, pak autor vydal anglicky v roce 2008. Mahlerem a jeho dílem se de La Grange se zabýval systematicky po celý život a významnou měrou tak přispěl k rozšíření obecného povědomí o tomto skladateli v západní Evropě. Organizoval a vedl několik mahlerovských festivalů, výstav či sympozií a díky přátelství se skladatelovým žákem, dirigentem Brunem Walterem, vdovou po Mahlerovi Almou Mahlerovou a jeho dcerou Annou a také neúnavnému studiu shromáždil o nesmírné množství poznatků a dosud neznámých materiálů.

Na své monografii de La Grande pracoval prakticky do konce života a nová vydání vždy revidoval a aktualizoval. Získal za ni celou řadu cen, např. Grand Prix de Litterature musicale v roce 1984 či Prize of the Royal Philharmonic Society v Londýně v roce 1995. Právě vydávaná publikace je autorovým aktuálním počinem z roku 2007, v němž se s úspěchem pokusil o novou, byť stručnější syntézu dosavadních poznatků, prostou však jakéhokoli schematismu. Vzhledem k autorově důvěrné znalosti skladatelova života i díla jde opět o mimořádný portrét skladatele s českými kořeny, které se nepopíratelně odrazily i v jeho tvorbě.

**Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.**

**Kniha vychází
s finanční podporou
hlavního města Prahy.**

RALF GEBEL

Ralf Gebel vystudoval historii na univerzitě v Bochumi. Práci „Domů do říše“. Konrad Henlein a Říšská župa Sudety (1938–1945) zde obhájil jako doktorskou disertaci. V současné době působí na ministerstvu vnitra, kde má na starosti agendu pro otázky migrace, uprchlíků a jejich integrace.

„Domů do říše“ Konrad Henlein a Říšská župa Sudety (1938–1945)

Kniha popisuje průběh začleňování území souhrnně nazývaného Sudety do tzv. Velkoněmecké říše, zavádění německých právních norem, nacifikaci politického a veškerého společenského života, germanizaci české menšiny a vztah župních orgánů k protektorátu a protektorátním úřadům. Autor v ní ukazuje, že připojení tzv. Sudet k Německu nebylo hladkým procesem, ale že od počátku se v něm nadšení z „osvobození“ a naděje s ním spojené mísily se zklamáním. Sudetští Němci a jejich političtí reprezentanti v ní spatřovali symbol jejich vítězství v dlouhotrvajícím národnostním boji s Čechy.

Ústřední postavou knihy je Konrad Henlein. Nejde však o klasickou biografii, nýbrž o portrét sudetoněmeckého politika, jenž ve své osobě odrážel mnohé názorové představy jeho německých soukmenovců, jež se střetávaly od let 1938/1939 s představami Němců z velkoněmecké říše. Autor přitom vydařeně ukazuje, jak může být osobní příběh sudetoněmeckého vůdce svázán s dějinami obyčejných sudetských Němců, od triumfu až po tragický konec.

**Kniha vychází s podporou
Česko-německého fondu budoucnosti.**

KAREL HRUBÝ

Karel Hrubý (* 1923) je sociolog a politolog žijící od roku 1968 ve Švýcarsku. Vystudoval filozofii, sociologii a češtinu, v 50. letech byl pro svou ilegální politickou činnost odsouzen na deset let a vězněn za údajnou velezradu. Toto období svého života popsal v pamětech nazvaných *Mohlo to být horší. Usmířené vzpomínání na komunistický kriminál* (2017). V roce 1968 byl členem přípravného výboru pro obnovu sociální demokracie. V exilu byl členem předsednictva Rady svobodného Československa a aktivním organizátorem československé Společnosti pro vědu a umění.

Cesty komunistickou diktaturou Kritické studie a eseje

Kniha *Cesty komunistickou diktaturou* představuje výbor z autorových studií a esejí, které byly publikovány v posledních pětadvaceti letech v českých vědeckých i kulturně-politických časopisech a ve kterých se autor zabýval společnostmi a komunistickým režimem zejména v rovině sociální, ideologické a intelektuální. První část přináší statě týkající se únorového převratu roku 1948, poúnorového vývoje a dobového myšlení z hlediska působení ve vědě, kultuře a politice. Ve druhé části se autor věnuje názorovým proměnám jednotlivých intelektuálů od stalinského období do reformy pražského jara a tzv. normalizace (F. Graus, K. Kosík, M. Kundera, R. Kalivoda, L. Vaculík). Třetí část shrnuje polemické studie věnované otázkám hodnocení komunistické diktatury v posledních deseti letech, resp. problematice proměn pohledu české společnosti na komunistickou minulost. Kniha jako celek představuje originální příspěvek ke zkoumání čtyřiceti let komunistické diktatury v Československu a promýšlení jejího původu, povahy, proměn a dědictví.

Kniha vychází ve spolupráci s Ústavem pro
soudobé dějiny AV ČR, v. v. i. .

FRANÇOIS
FURET

François Furet (1927–1997) byl francouzský historik, který se věnoval především dějinám francouzské revoluce. Od roku 1960 až do svého penzionování byl profesorem na pařížské École des Hautes Études en Sciences Sociales. Od roku 1985 rovněž přenášel na University of Chicago. Mezi jeho nejvýznamnější práce patří dvojdielná *La Révolution française* (1999), vydaná v Argu pod názvem *Francouzská revoluce*, díl 1: *Od Turgota k Napoleonovi 1770–1814* (2004), díl 2: *Ukončit revoluci: od Ludvíka XVIII. po Julese Ferryho (1815–1880)* (2007); *Penser la Révolution française* (1983), *Dictionnaire critique de la Révolution française* (2007); *Fascisme et communisme* (1998).

Konec jedné iluze Esej o ideji komunismu ve 20. století

Přeložila Jana Lemmonier

François Furet věnoval většinu svého badatelského života dějinám Francouzské revoluce. Systematicky se přitom pokoušel rozrušit ve Francii dominující marxistický revoluční koncept, jenž viděl příčiny a projevy revoluce pouze v sociální rovině, a předložil alternativní výklad dlouhého revolučního století s důrazem na kulturní a politické proměny francouzské společnosti. V 90. letech 20. století tento svůj přístup k revolučním idejím aplikoval na dějiny Ruska a Sovětského svazu ve 20. století, počínaje revolučními vášněmi roku 1905 přes první světovou válku, pokus o „univerzální revoluci“ v říjnu 1917, jenž se překlopil do ideje socialismu v jedné zemi, aby se po druhé světové válce úspěšně vrátil k ideji světové (v praxi východoevropské) revoluce, jež nakonec skončila totálním krachem. Podle Fureta byla marxistická revoluce odsouzena k tomuto krachu od samého začátku. Ačkoliv od francouzského vydání uplynulo již více než dvacet let, jde o jednu z nejprovokativnějších knih o 20. století.

Kniha vychází
s finanční podporou
hlavního města Prahy.

MIKULÁŠ ČTVRTNÍK

Mikuláš Čtvrtník (* 1982) je historikem a archivářem působícím ve Státním oblastním archivu v Praze. Věnuje se dějinám historického myšlení a metodologii historické vědy zejména v 19. a 20. století.

Duchové dějiny v kontextu české a evropské historiografie

Kniha se zabývá historiografickým směrem duchových dějin, jak se rozvíjely zejména v německém prostředí pod názvem *Geistesgeschichte* a v české historiografii pak jako duchové dějiny koncipované Zdeňkem Kalistou. Duchové dějiny jsou v knize pojímány v širokém pojmovém kontextu vývoje českého a evropského historického myšlení 19. a 20. století. Autor zkoumá duchové dějiny z nejrůznějších úhlů pohledu. Jejich prostřednictvím se snaží ukázat, v jakém smyslu můžeme duchové dějiny považovat za dějepisický směr, který je nadále inspirativní pro moderní českou i světovou historiografii.

MICHAL PULLMANN, JAKUB RÁKOSNÍK, MATĚJ SPURNÝ, JIŘÍ ŠTAIF

Michal Pullman (* 1974) působí na Ústavu hospodářských a sociálních dějin Univerzity Karlovy. Zabývá se moderními českými dějinami posledních desetiletí 20. století a je autorem knihy *Konec experimentu. Přestavba a pád komunismu v Československu* (Praha 2011).

Jakub Rákosník (* 1997) působí na Ústavu hospodářských a sociálních dějin Univerzity Karlovy. Věnuje se sociálním dějinám 20. století a je autorem monografií *Sovětizace sociálního státu. Lidově demokratický režim a sociální práva občanů v Československu 1945–1960* (2010); *Sociální stát v Československu. Právně-institucionální vývoj v letech 1918–1992* (2013, společně s Igorem Tomešem) a *Rodina v zájmu státu. Populační růst a instituce manželství v českých zemích 1918–1989* (2016, společně s Radkou Šustrovou).

Matěj Spurný (* 1979) působí na Ústavu hospodářských a sociálních dějin Univerzity Karlovy a v ústavu pro soudobé dějiny AV ČR. Zabývá se sociálními dějinami po roce 1945 a je autorem monografií *Bijem na poplach! Německá publicistika proti nacistickému nebezpečí (1930–1933)* (2009) a *Most do budoucnosti. Laboratoř socialistické modernity na severu Čech* (2016).

Jiří Štaif (* 1951) působí na Ústavu hospodářských a sociálních dějin Univerzity Karlovy. Věnuje se sociálním a politickým dějinám 19. století a je autorem monografií *Obezřetná elita. Česká společnost mezi tradicí a revolucí 1830–1851* (Praha 2005) a *František Palacký. Život, dílo, mýtus* (Praha 2009).

Krise konsensu a legitimacy v moderních českých dějinách 1848–1989

Kniha pojednává o ne zcela tradičně zvolených meznících moderních českých dějin (1848, 1918, 1930, 1945, 1968 a 1989) z hlediska stabilizace, resp. destabilizace sociálního řádu. Autoři analyzují způsoby, jak historičtí aktéři čelili strukturálním změnám a kterak v jejich diskurzu byly tyto změny uchopovány. Spojující otázkou napříč sledovaným obdobím je kategorie lidského štěstí a jeho proměny jako nástroje mobilizace aktérů pro podporu historické změny v daném okamžiku. Zvláštní pozornost je věnována revizi zažitých historických obrazů, ať již jde o rakouský žalář národů, zlatý věk první republiky nebo souboj demokracie a totality po druhé světové válce.

MICHEL PASTOUREAU

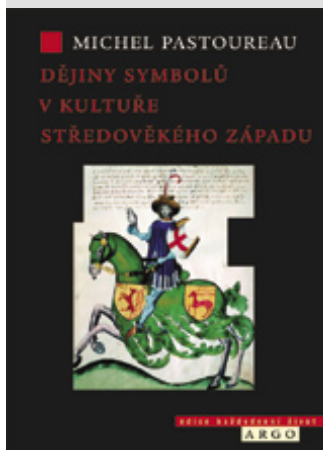
Významný francouzský historik Michel Pastoureau se narodil v Paříži roku 1947. Studoval na Sorbonně a na École des chartes, kde roku 1972 obhájil diplomovou práci o středověkém heraldickém bestiáři. Poté co působil jako správce sbírek v Kabinetu medailí Národní knihovny, byl roku 1982 zvolen vedoucím výzkumu na École pratique des hautes études, kde od této doby působí na katedře dějin středověké symboliky. Již dvacet

let je rovněž externím vedoucím výzkumu na École des hautes études en sciences sociales (EHSS), kde se zaměřuje na studium symbolických dějin evropských společností.

Dějiny symbolů v kultuře středověkého Západu

Přeložila Helena Beguinová

Pro historika je imaginace vždy částí reality, podotýká Michel Pastoureau. Soudní procesy proti zvířatům, mytologie lesa a stromů, bestiáře pohádek, příchod šachů do západní Evropy, prehistorie a archeologie barev, počátky erbů a vlajek, Jidášova ikonografie, legenda o králi Artušovi a román Ivanhoeovi tvoří jen některá z témat, jimiž se autor v této knize zabývá. Bádání o symbolech, obrazech a barvách se už věnuje po tři desetiletí a zkoumá při tom prameny nejružnější povahy, etymologii, literární i naučné texty, erby, vlastní jména či umělecká díla. Historik podtrhuje, že v rámci středověkých studií dozajista existuje prostor pro „dějiny symbolů“, které by stejně jako dějiny sociální, politické, hospodářské, náboženské, dějiny umění nebo dějiny literatury – a v těsném sepětí s nimi – měly své prameny, metody a problematiku. I když tento obor na své vytvoření teprve čeká, Pastoureauova kniha k němu nepochybně učinila významný krok.

Již vyšlo:

Medvěď. Dějiny padlého krále,
Modrá. Dějiny jedné barvy

WOLFGANG BEHRINGER

Wolfgang Behringer (* 1956) je německý historik, který se věnuje kulturním dějinám raného novověku a přednáší na univerzitě v Saarbrückenu. Specializuje se na dějiny čarodějnictví a v poslední době i na dějiny klimatických změn. K jeho nejvýznamnějším pracím patří *Hexenverfolgung in Bayern: Volksmagie, Glaubenseifer und Staatsräson in der frühen Neuzeit* (1987), *Thurn und Taxis. Die Geschichte ihrer Post und ihrer Unternehmen* (1990), *Kulturgeschichte des Klimas. Von der Eiszeit bis zur globalen Erwärmung* (2010), *Tambora und das Jahr ohne Sommer. Wie ein Vulkan die Welt in die Krise stürzte* (2015).

der frühen Neuzeit (1987), *Thurn und Taxis. Die Geschichte ihrer Post und ihrer Unternehmen* (1990), *Kulturgeschichte des Klimas. Von der Eiszeit bis zur globalen Erwärmung* (2010), *Tambora und das Jahr ohne Sommer. Wie ein Vulkan die Welt in die Krise stürzte* (2015).

Chonrad Stoecklin a noční zástupy Příběh z raného novověku

Přeložil Vladimír Cinke

V knize *Chonrad Stoecklin a noční zástupy* autor líčí příběh dvou pastýřů z konce 18. století, kteří si navzájem slíbili, že pokud jeden z nich zemře, přijde druhého navštívit a bude mu podrobně vyprávět o posmrtném životě. Na základě inkvizičního vyšetřování Chonrada Stoecklina Behringer vykresluje svět lidové kultury a lidové zbožnosti raného novověku a barvitým způsobem zachycuje soudobé pověrečné představy o smrti a posmrtném bytí, jež se střetávají s názory proti pověrám bojujících osvícenců, či naopak jim naslouchajících náboženských dogmatiků.

Kniha vychází
s finanční podporou
hlavního města Prahy.

ALEXANDER PATSCHOVSKY

Alexander Patschovsky (* 1940) je německý historik, který se věnuje dějinám středověkého kacířství. V 60.–80. letech 20. století byl pracovníkem Monumenta Germaniae Historica v Mnichově. Od roku 1988 působil až do svého emeritování na univerzitě v Kostnici. Ve svých pracích se věnuje i ryze bohemikálním tématům. Mezi jeho nejvýznamnější knihy patří *Der Passauer Anonymus. Ein Sammelwerk über Ketzer, Juden, Antichrist aus der Mitte des 13. Jahrhunderts* (1968), *Die Anfänge einer ständigen Inquisition in Böhmen. Ein Prager Inquisitoren-Handbuch aus der ersten Hälfte des 14. Jahrhunderts* (1975), *Quellen zur böhmischen Inquisition im 14. Jahrhundert* (1979).

Bludiště pravé víry Sektáři a kacíři ve středověkých Čechách

Přeložila Blanka Pscheidtová

Soubor studií předního německého medievisty je věnován problematice pozdně středověké hereze, kacířství a husitské revoluce ve středověkých Čechách. Autor v nich rozkrývá proměnu pohledů středověkých teologů na herezi od konce 13. století. Zároveň si ale všímá samotných náboženských představ heretiků, především valdenství. Středověké hereze přitom pojímá jako výraz disidentství, zaměřeného proti autoritativním přístupům katolické církve, a jako hledání alternativ a pravých náboženských ideálů. V tomto duchu jsou vedeny i jeho pohledu do nitra husitské reformace, kterou považuje za skutečnou náboženskou revoluci. Přínos Patschovského přístupu spočívá ve skutečnosti, že husitskou revoluci nazírá v širokém evropském kontextu, aniž by přitom potlačoval její jedinečnost.

PRAHA
PRAHA
PRAHA
PRAHA

Kniha vychází
s finanční podporou
hlavního města Prahy.

KRISTINA PISÁNSKÁ

Kniha o městě dam

Přeložila a k vydání připravila Věra Soukupová

Kristina Pisánská (1364–1430), která se díky svému otci lékaři pohybovala několik let na pařížském francouzském královském dvoře, patří k prvním ženským intelektuálkám, jež ve svých literárních textech reflektovaly problematiku života žen v dominantním mužském světě středověku.

Vznik díla byl podmíněn zcela konkrétním historickým kontextem: počátkem 15. století se na dvoře Karla VI. vášnivě debatovalo o tom, zda je *Román o růži* vůči ženám spravedlivý. Do výměny názorů se kromě Kristiny Pisánské zapojily tak významné teologické a právnické osobnosti své doby jako Jean Gerson nebo Jean de Montreuil. V reakci na tuto disputaci Kristina své dílo koncipovala do dvou odlišných rovin: jedna zaznamenává základní aspekty dobového misogynního diskurzu a předkládá protiargumenty; druhá, podstatně obsáhlejší, uvádí po vzoru Boccacciova spisu *O slavných ženách* medailony exemplárních žen, jejichž úspěchy mají doložit, že ženy jsou schopny vyniknout ve všech oblastech lidské činnosti právě tak jako muži. *Kniha o městě dam* (Le Livre de la Cité des dames) je významný spis, který nejenom odráží středověkou tradici diskuzí o ženských schopnostech a ctnostech, ale současně zahajuje již renesanční rozkvět podobně zaměřených textů. Překlad je doplněn vysvětlivkami, komentářem a úvodní studií.

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

PRAHA
PRAHA
PRAHA
PRAHA

Kniha vychází
s finanční podporou
hlavního města Prahy.

CATHERINE MERRIDALEOVÁ

Catherine Merridaleová (* 1959) je přední anglickou odborníci na ruské a především na sovětské dějiny 20. století. Moderní historii východní Evropy původně přednášela na univerzitě v Bristolu. Od roku 2004 je profesorkou soudobých dějin na University of London. Mezi její nejvýznamnější knihy patří *Moscow Politics and the Rise of Stalin: The Communist Party in the Capital, 1925–1932* (*Moskevská politika a vzestup Stalina: Komunistická strana v hlavním městě, 1925–1932*, 1990), *Night of Stone: Death and Memory in Twentieth-Century Russia* (*Kamenná noc: Smrt a paměť v Rusku 20. století*, 2001) *Ivan's War: Life and Death in the Red Army, 1939–1945* (*Ivanova válka: Život a smrt v Rudé armádě, 1939–1945*, 2006) a *Red Fortress: History and Illusion in the Kremlin* (*Rudá pevnost: Dějiny a iluze v Kremlu*, 2013).

DOMINIQUE LANNI (ED.)

Dominique Lanni (* 1976), francouzský etnolog a antropolog, vystudoval literaturu a francouzštinu na univerzitě Paris-IV Sorbonne. Pracuje na Univerzitě na Maltě a specializuje se na proměny antického starověku. Je členem Centra pro studium cestopisné literatury (CRLV).

Fantastický bestiář

Přeložila Jana Žůrková

Cestovatelé již od dávných časů naráželi při svých poutích na podivuhodná stvoření, bytosti stejně fascinující jako děsivé. Hranice mezi imaginárním a skutečným světem je tenká a někdy mizí docela. Zvířata skutečná, byť exotická – velryby, vorvani, sloni –, se setkávají s monstry – baziliškem, drakem, Chimérou –, stvoření na samém pomezí lidskosti – Kafrové, Laponci, Niam Niamové, Patagonci, a tvorové na hranici lidské a zvířecí říše – orangutani a Hotentoti – se prolínají s bájnými bytostmi – sirénami, satyry, alpy.

Fantastický bestiář shrnuje představy cestovatelů, jak se proměňovaly od starověku až po 20. století (objevují se zde např. tajemní Kimmerijci ve válečném Sarajevu) a je skutečným kabinetem cestovatelských kuriozit, který nás přenesení za hranice skutečnosti i našich běžných představ.

Lenin ve vlaku

Přeložila Daniela Orlando

TIP
nakladatele

Kniha *Lenin ve vlaku* sleduje průběh Leninovy cesty z curyšského exilu přes válkou rozvrácené Německo na sever k hranicím Laponska až po závěrečné nadšené uvítání revolučními davy na Finském nádraží v Petrohradu.

Autorka v ní propojuje příběh zaplombovaného vlaku i jeho svérázných cestujících s liberální únorovou revolucí v Rusku. Detailně zobrazuje vzájemné průniky obou událostí. Při putování ve stopách Lenina vracejícího se po mnoha letech do vlasti využívá nepřehlednou škálu soudobých očitých svědectví. Pro mnohé byl Lenin jen „užitečný hlupák“, jiní očekávali, že bude bez meškání uvězněn nebo zlikvidován, a zbytek byl přesvědčen, že má v praxi pramálo stoupenců a ještě menší vliv. Jak dnes víme, všichni se v tom fatálně mýlili. Nebýt geniálního nápadu několika německých úředníků umožnit nejproslulejšímu revolučnímu radikálovi Vladimíru Iljiči Leninovi, ukrývajcímu se v neutrálním Švýcarsku, odcestovat do vlasti, pak by možná v carském Rusku nedošlo k rozpoutání takového chaosu, jenž nakonec vedl k rozvrácení země a nastolení brutální bolševické diktatury.

Aaronovitch, Ben	77	Kuta, Lukáš	18, 19
Adams, Douglas	80	Laferriere, Dany	34
Adams, Richard	98	Lanni, Dominique	119
Aldermanová, Naomi	23	Lovecraft, H. P.	92
Aldiss, Brian	82	Lukjaněnko, Sergej Vasiljev	86
Allen, Woody	30	Macrae, Graeme Burnet	72
Arudpragasam, Anuk	44	Martin, George R. R.	78, 79
Atwoodová, Margaret	8, 9	Matheson, Richard	81
Barnhillová, Kelly	95	Mayle, Peter	70, 71
Behringer, Wolfgang	115	Merridaleová, Catherine	118
Benitez, Joe	89	Millar, Paul	102
Benjaminová, Chloe	41	Mišani, Dror	66, 67
Berlinová, Lucia	59	Moebius	94
Bonde, Golnaz Hashemzadeh	46	Montiel, Martin	89
Bonnefoy, Miguel	43	Mu-žung, Süe-cchun	47
Bourcy, Thierry	22	Niemi, Mikael	39
Brautigan, Richard	45	Nikl, Petr	54
Brayová, Carys	32	Novotný, František	88
Burroughs, William S.	29	Østbyová, Anne Ch.	76
Card, Orson Scott	83	Pamuk, Orhan	26
Colganová, Jenny	75	Pastoureau, Michel	114
Cruz, Afonso	50	Patchettová, Ann	20
Čtvrtník, Mikuláš	112	Patschovsky, Alexander	116
de La Grange, Henry-Louis	108	Pavelková, Alexandra	85
Deschamps, Marie	92	Pech, Miroslav	52, 53
Di Pietrantonio, Donatella	48	Perryová, Sarah	4, 5
Dick, Philip K.	60	Pisánská, Kristina	117
Dobbs, Michael	68	Plathová, Sylvia	62
Dylan, Bob	27	Pollardová, Helen	74
Faber, Michel	24	Preussler, Otfried	100
Favre, Philippe	14, 15	Pullmann, Michal	113
Ferrando, Antoni	49	Rákosník, Jakub	113
Foenkinos, David	21	Saucierová, Jocelyne	38
Furet, François	111	Semotamová, Tereza	56
Gebel, Ralf	109	Slimani, Leïla	12, 13
Goss, James	80	Sönmez, Burnhan	36
Guenassia, Jean-Michel	25	Soulié, François-Henri	22
Hesse, Hermann	31	Spurný, Matěj	113
Hill, Nathan	10, 11	Stárek, František Čuñas	104
Høeg, Peter	6, 7	Szpilman, Władysław	65
Horáčková, Alice	55	Šorel, Václav	90
Hornak, Francesca	40	Štaif, Jiří	113
Hrubý, Karel	110	Thomson, Jamie	97
Chaffeeová, Jassie	33	Tidhar, Lavie	84
Chen, M. M.	89	Tomek, Jiří	99
Ishiguro, Kazuo	61, 62	Tremblay, Larry	35
Iwańczak, Wojciech	107	Urban, Miloš	58
Jorgensen, Ole	105	Valenta, Martin	104
Kadlečková, Vilma	87	Vargas, Fred	69
Kakalios, James	106	Vince	93
Kawakamiová, Hiromi	37	Vokolek, Václav	57
Kerouac, Jack	28	Vuillard, Éric	16, 17
Kesey, Ken	63	Walliams, David	96
Kingová, Laurie R.	73	Wantiez, Éric	92
Kleist, Reinhard	91	Woolfová, Virginia	64
Kocián, Michal	90	Zelený-Atapana, Mnislav	103
Kordić, Sofija	42	Zep	93
Kriek, Erik	92		